SCIENCE FICTION

ROBERT SILVERBERG

JOC CRUD

ȘTERGE PERFECT ORICE URMĂ A REALITĂȚII

COLECȚIA ALBEDO

ROBERT SILVERBERG

JOC CRUD

roman

Motto:

Camilla: "Va trebui să-ți scoți masca, stăpâne!"
Străinul: "Într-adevăr?"
Camilla: "Momentul a sosit: toată lumea, cu excepția domniei tale, și-a abandonat deghizarea."
Străinul: "Nu am mască..."
Camilla (îngrozită, încet, către Cassilda): "Nu are mască?! Nici o mască?!"

Regele în galben – actul I, scena II

Cântecul neuronilor

Orice durere ne învață câte ceva! gâfâi Duncan Chalk.

Urca treptele de cristal ale peretelui dinspre apus al cabinetului. Undeva, foarte departe, deasupra, se afla biroul lucios și pupitrul de comandă, încrusat cu pietre prețioase, cu ajutorul căruia își controla imperiul. Ar fi putut să efectueze ascensiunea fără nici un efort, apelând la serviciile gravitronului personal. Cu toate acestea, în fiecare dimineață se chinuia să realizeze această escaladă.

Era înconjurat de o întregă escortă: Leontes d'Amore, cu trăsăturile mobile, ca ale unui cimpanzeu, Bart Aoudad, Tom Nikolaides, cunoscut datorită umerilor săi lați, și mulți alții. Totuși, centrul atenției grupului era Chalk, cel atât de interesat de lecțiile furnizate de durere.

Cărnurile-i tremurătoare se mișcau neîncetat. Armătura albă a scheletului care le susținea se încovoia

sub efort. Trei sute de kilograme de carne, iată ce reprezenta Duncan Chalk. Uriaşa sa inimă, năclăită de grăsime, izbea cu sălbăticie în coşul strâmt al pieptului, insuflând viaţă muşchilor greoi. Chalk îşi continuă încet urcuşul. Drumul ce-l ducea către tronul aflat la doisprezece metri mai sus cotea brusc, în nenumărate meandre chinuitoare, punctat din loc în loc de ciuperci termoluminiscente, stele de aur stropite cu roşu ce răspândeau lumină şi căldură.

Afară era iarnă. Zăpada proaspătă se aşternea pe străzi în jerbe uşoare, cerul plumburiu începea să reacţioneze la ionizarea matinală produsă de pilonii înalţi.

Chalk horcăia, dar nu încetinea ritmul.

– Idiotul va sosi în unsprezece minute, domnule! anunţă Aoudad. Ca să-şi facă numărul, bineînţeles.

– Acum chiar că nu mai puteam din cauza lui, mormăi Chalk. N-are importanţă, oftă, o să-l examinez.

– Am putea încerca să-l torturăm, sugeră insidios d'Amore, cu vocea sa catifelată. Poate că talentele-i matematice vor câştiga astfel în strălucire.

Chalk scuipă scârbit şi Leontes d'Amore se feri speriat, de parcă l-ar fi ameninţat jetul unui acid.

Ascensiunea îşi urma cursul imperturbabilă. Mâini palide încleştându-se de barele scânteietoare de protecţie, muşchi tremurânzi, protestând sub straturile de grăsime care îl acopereau, Chalk urca treptat de-a lungul zidului, oprind numai arareori, pentru a-şi trage răsuflarea.

Mesajele dureroase pe care i le cauza ameţeala îl umpleau de neaşteptate delicii. De obicei, prefera să guste suferinţa prin intermediul altora, dar dimineaţa şi zidul constituiau o permanentă sfidare pe care nu o putea depăşi.

Urca, urca întruna către sediul puterii sale absolute. Se cățăra gâfâind zgomotos, din treaptă în treaptă. Inima i se revolta, măruntaiele i se învălmășeau în mantia de carne caldă, rinichii fremătau, oasele țâșneau pocnind sec din articulațiile prinse în cartilagii elastice.

În jurul lui, șacalii cu priviri pofticioase ajungeau treptat în culmea disperării: dacă se întâmplă să cadă? Ar fi fost nevoie de zece oameni ca să poată fi ridicat și readus la piciorul scării. Sau dacă inima, supusă unui efort extenuant, se oprea brusc și refuza să-și mai facă datoria? Ori dacă ochii i s-ar fi încețoșat? Oare s-ar bucura văzând cum i se topește puterea? Ar jubila văzând cum i se înmoaie pumnul de oțel cu care-i strunea?

Bineînțeles. Bineînțeles. Un surâs înghețat înflori pe buzele înghețate ale lui Chalk. Erau buzele unui slăbănog, buze de beduin uscat de soare. De ce oare nu erau moi și grele?

Ajunse la înălțimea celei de-a șaisprezecea scări, se agăță de balustradă, cu sudoarea țâșnindu-i prin toți porii. Rămase preț de o clipă în echilibru instabil, sforțându-se în mod penibil să-și mute greutatea corpului de pe piciorul stâng pe călcâiul celui drept. A fi piciorul lui Duncan Chalk nu se dovedea lucru ușor. O fracțiune de secundă, asupra gleznei drepte se exercită o presiune extraordinară. În fine, se aplecă în față, prinse ultima porțiune a balustradei în palmă, cu un gest de o brutalitate sălbatică – și tronul îl acceptă cu un oftat de fericire.

Chalk se așeză și fotoliul îl luă în primire, desfăcându-se ca petalele unei flori. Mâini activate de micropile, ascunse în adâncimile pufoase, se închiseră și se

deschiseră liniştite. Invizibile filamente spongioase se insinuară prin ţesătura veşmântului pentru a opri transpiraţia care îi umezea adânciturile şi protuberanţele cărnii. Ace ascuţite străpunseră dermul, scuipându-şi jeturile de lichide calmante. Tumultul inimii surmenate se domoli, ajungând un simplul murmur regulat. Muşchii noduroşi şi contractaţi de oboseală se relaxară.

Chalk surâse. Începuse o nouă zi şi totul mergea bine.

– Sunt uluit de uşurinţa cu care aţi realizat ascensiunea, îl felicită Leontes d'Amore.

– Crezi că sunt prea gras pentru atâta mişcare, nu?

– Domnule, eu...

– Fascinaţia dificultăţii! lăsă să-i scape Chalk. Ea determină mişcarea lumii.

– Mă duc să-l caut pe idiot, anunţă d'Amore.

– Pe savantul idiot, îl corectă Chalk. Simplii idioţi nu mă interesează.

– Bineînţeles. Pe savantul idiot... bineînţeles.

D'Amore dispăru dincolo de gura căscată a diafragmei ce se întindea pe zidul din fund.

Chalk se înfundă şi mai tare în scaun şi îşi încrucişă braţele pe rotunjimea mătăsii brobinţoase ce-i acoperea pieptul şi pântecul. Mătură cu privirea încăperea uriaşă şi prăpastia adâncă în care pluteau viermi lucitori. Avea o mai veche aplecare către organismele luminiforme. Nu-şi dorea decât să fie lumină... lumină... lumină...

Dacă ar fi vrut, poate că ar fi găsit mijlocul să devină el însuşi luminos.

Foarte departe, în adâncimea sălii în care Chalk îşi începuse ziua de lucru cu cătărarea cotidiană, siluete afe-

rate executau un permanent du-te-vino, încrucișându-se cu toatele, în slujba sa. La stânga și la dreapta se succedau o serie de birouri, țesând parcă o pânză de păianjen ce strălucea în interiorul edificiului octogonal, al cărui centru era biroul său. Construise o remarcabilă organizație, își croise un confortabil regat personal în imensitatea unui univers indiferent. Într-adevăr, lumea persista în a-și găsi plăcerea în suferință. Desigur, morbidele și delicioasele frisoane distilate din masacrele colective, războaiele și accidentele de avion, aparțineau de acum încolo trecutului sau aproape. Totuși, Chalk era în stare să le procure amatorilor acestui gen de delectări înlocuitori mai puternici, mai dincolo de limite, mai direcți. Chiar și acum, nu își precupețea eforturile pentru a face rost de plăcere unui număr cât mai mare de persoane, în a-i condamna la suferință pe alții, în a juca el însuși jocul plăcerii și al durerii.

Întâmplarea, domnind asupra combinațiilor genetice, îl desemnase pentru această misiune unică. Răspundea solicitării durerii și se hrănea cu durere. Să absoarbă spaima din altcineva, în stare brută, îi era la fel de necesar cum erau pâinea sau carnea pentru alții. Personificare supremă a gusturilor imensului său public, era cel mai în măsură să satisfacă din plin nevoile profunde ale acestuia. Dar, cu toate că de-a lungul anilor capacitatea îi slăbise constant, nu se blazase încă. În prezent, își croia propriul drum, de-a lungul orgiilor emoționale, al căror organizator era, savurând de ici o gură de senzații, de colo o înghițitură însângerată, dar străduindu-se să-și păstreze suficient de multă poftă pentru cele mai grotești permutări de răutate,

mereu în căutare de senzații, în aceleași noi și extraordinar de vechi.

Se răsuci către Aoudad:

– Nu cred că acest savant idiot ne va fi foarte folositor. Îl mai supravegheați pe astronautul Burris?

– În fiecare zi, domnule.

Aoudad era un individ sec și tranșant, cu ochii cenușii, mereu posomorâți, încarnarea însăși a loialității. Cartilajele urechilor îi erau aproape ascuțite.

– Îl observ fără pauză, adăugă.

– Și dumneata, Nick? Ce se aude cu fata?

– E proastă. Dar nu mă dau bătut, răspunse Nikolaides.

– Burris și ea... murmură visător Chalk. Conjuncția dintre două stupidități. Ne trebuie un nou proiect. Poate mai mult decât... mai mult decât...

D'Amore țâșni din irisul zidului opus și înțepeni pe cornișă. Alături, se iți chipul calm al savantului idiot. Când Chalk se aplecă în față, burta imensă i se răsuci. Se prefăcu a fi interesat de ceea ce vedea.

– Acesta este David Melangio, îl prezentă d'Amore.

Melangio avea circa 40 de ani, însă nici cel mai mărunt rid nu îi încrețea fruntea, iar privirea-i nevinovată era aceea a unui copil. Era palid și avea pielea umedă. S-ar fi putut spune că nu aparținea acestei lumi. D'Amore îl îmbrăcase într-o elegantă tunică sclipitoare, împodobită cu numeroase paiete metalice. Rezultatul de ansamblu îl făcea însă grotesc pe Melangio. Grația și noblețea acestor somptuoase podoabe se disipa, iar hainele ridicole nu făceau altceva decât să pună în evidență infantilismul și inocența absolută a miraculosului socotitor.

Inocența nu era o marfă prea grozavă. Să procuri publicului ceea ce-și dorește, asta era meseria lui Chalk; totuși, asociată cu ceva diferit, inocența ar fi putut satisface majoritatea nevoilor ce se manifestau.

– Bună ziua, David, zise Chalk, mișcându-și degetele pe tastele calculatorului din stânga sa. Cum te mai simți astăzi?

– Azi-noapte a nins. Îmi place zăpada...

– Nu va întârzia să dispară. Mașinile au început deja să o topească.

– Mi-ar place să mă joc în zăpadă, murmură Melangio cu tristețe.

– Mai bine nu, ai îngheța. Spune-mi, în ce zi a căzut 15 februarie 2002, David?

– Într-o vineri.

– Și 20 aprilie 1968?

– Într-o sâmbătă.

– De unde știi?

– Așa, pur și simplu, răspunse liniștit Melangio.

– Cum se numea cel de-al treisprezecelea președinte al SUA?

– Fillmore.

– Ce face președintele?

– Locuiește la CasaAlbă.

– Da, știu. Dar ce atribuții are?

– Să locuiască la Casa Albă. Din când în când, e lăsat să iasă.

– În ce zi a săptămânii a picat 20 noiembrie 1891?

– Vinerea.

Răspunsul fusese și de astă dată instantaneu.

– Care au fost lunile anului 1811, ale căror fiecare a cincea zi a căzut într-o luni?

– Nu a fost decât una: luna august.

– Când va cădea următorul 29 februarie, într-o zi de sâmbătă?

Melangio izbucni în râs:

– E prea simplu: 29 februarie nu cade decât din patru în patru ani. În consecință...

– Foarte bine. Ce reprezintă anii bisextili, David?

Tăcere.

– Nu știi de ce există, David?

D'Amore interveni.

– David vă poate furniza orice dată cuprinsă între anul Unu și Nouă mii, dar nu poate să vă explice absolut nimic. Cred că ar fi mai bine să-l testați la meteorologie.

Un rânjet ușor înflori pe buzele lui Chalk.

– Vorbește-mi despre ziua de 14 august 2031, David.

– În zori, temperatură destul de coborâtă. Către orele 14 a atins 39,4° C pe coasta de Est, înainte de intervenția sistemului termic. Către orele 19, ajunsesc la 27,7°C și s-a stabilizat în jurul acestei cifre până după miezul nopții. Apoi a început să plouă.

– Unde te aflai în acea zi?

– Acasă, împreună cu fratele, sora, mama și tata.

– Erai fericit?

– ?!

– Ți-a făcut cineva ceva rău în acea zi?

Melangio aprobă încet.

– Fratele meu mi-a tras un bombeu în fluierul piciorului, iar sora mea și-a înfipt mâinile în părul meu.

Mama mi-a pus prafuri în mâncare la micul dejun. Apoi am ieşit să mă joc şi un băiat că aruncat cu pietre după câinele meu. După asta...

Nu se distingea nici o urmă de emoţie în vocea lui Melangio. Recita trista litanie a suferinţelor sale din copilărie pe un ton la fel de neutru ca şi cum ar fi furnizat data în care picase cea de-a treia marţi a lunii septembrie 1794. Şi, totuşi, o durere autentică se găsea ascunsă dincolo de suprafaţa lustruită a acestei copilării prelungite. Chalk o simţea. Îl lăsa pe Melangio să-şi urmeze cursul povestirii, cu vocea sa monotonă, neîntrerupându-l decât din când în când, pentru a-i pune câte o întrebare care să-l readucă pe drumul cel bun.

Chalk îşi izbea pleoapele simultan: era mai uşor aşa, să-şi activeze receptorii, să atingă şi să aspire stratul de suferinţă prezent sub spiritul deformat al lui David Melangio. Fărâme de dureri străvechi ardeau fâşâind ca nişte egrete electrice, de la un capăt la celălalt al camerei. Moartea unui peşte roşu, un săpun dăruit de tatăl său, o fată goală cu sânii grei care se răsucea ca să-şi scuipe cuvintele tăioase. Totul era acolo, accesibil, sufletul brut şi mutilat al lui David Melangio, de 40 de ani, insulă omenească, perfect izolată în mijlocul mării tumultuoase ce-l înconjura.

Tăcu, în sfârşit. Acum, Chalk era suficient de satisfăcut. A continua să apese pe butoanele care-l făceau pe Melangio să funcţioneze, era deja obositor. Ca s-o scurteze, reveni la strania facultate a memoriei acestuia.

– David, reţine, te rog, aceste cifre: 96748759.

– Da.

– Apoi: 32807887.

– Da.

– Continuu: 333141187698.

Melangio aştepta.

– Poţi să-i dai drumul, David, îl încurajă Chalk.

Melangio înşiră dintr-o suflare:

– 9674875932807887333141187698.

– David, cît fac 7 înmulţit cu 12?

După un timp:

– 64?

– Nu.

– Dar 16 minus 9?

– 10?

– Cum se face că poţi să-ţi aminteşti toate datele din calendar în ambele sensuri, dar nu eşti în stare să efectuezi o simplă operaţie de aritmetică?

Melangio surâse amabil, dar nu răspunse nimic.

– David, ţi s-a întâmplat vreodată să te întrebi pentru ce eşti aşa cum eşti?

– Şi cum sunt?

Chalk nu era mulţumit. Singurele plăceri care se puteau obţine de la David Melangio erau de calitate inferioară. În ceea ce îl privea, era sătul. Mulţimile anonime s-ar fi mulţumit, pesemne, şi cu o distracţie fugară, privind la acest fenomen, capabil să debiteze date, cifre şi buletine meteorologice, dar recolta aşteptată era slabă.

– Îţi mulţumesc, David. Poţi să te retragi.

D'Amore părea vexat. Protejatul său nu reuşise să-l impresioneze pe şef. Or, pentru ca să-şi poată asigura prosperitatea şi viitorul era absolut necesar să marcheze adeseori puncte în acest meci. În general, cei care nu reuşeau să

o facă, nu rămâneau prea mult în serviciul lui Chalk. Cornișa se retrase în peretele în spatele căruia dispărea d'Amore însoțit de Melangio.

Chalk își admira inelele împodobite cu pietre prețioase, împrăștiate cu dărnicie pe pachetele de grăsime ale degetelor. Închise ochii și se sprijini de spătarul fotoliului. Dintr-o dată, îi năvăli sub pleoape imaginea propriului său timp. Era alcătuit din mai multe straturi succesive, întocmai ca o ceapă, și fiecare dintre aceste suprafețe era despărțită de vecinele sale printr-o peliculă subțire de mercur. Toate aceste straturi aluneacau unele peste altele, se încălecau încet, fără șocuri sau izbituri. Mercurul aluneca, ceda, se scurgea în necunoscute canale...

– Va trebui să-l studiem și mai atent pe astronaut, i se adresă lui Bart Aoudad.

Acesta aprobă în tăcere. Apoi spuse:

– Voi supraveghea trasoarele, domnule.

Același lucru și în ceea ce o privește pe fată. Pe această fetiță sinistră. O să încercăm un experiment. Sinergie și cataliză. Puneți în contact. Cine știe? Poate ajungem, astfel, să creăm, din sentimente umane, o suferință. Durerea este un adevărat profesor, Nick.

– Acel Melangio nu părea să fi încercat vreo durere, observă Aoudad. O înregistrează, o gravează în spiritul său, dar nu o resimte.

– Exact, se arătă de acord Chalk. Sunt de aceeași părere cu tine. E incapabil să simtă ceva. E ca o bandă magnetică care nu face altceva decât să înregistreze și să redea. Durerea este în el, dar dincolo de capacitatea sa intelectuală.

– L-am putea elibera? propuse Aoudad cu un surâs neliniştit.

– E prea târziu. Acum, dacă ar intra în contact cu durerea, ar exploda. Nu. Să-l lăsăm în ale lui, Bart. Inutil să-l distrugem. Îşi va face numărul de fiecare dată, toată lumea va aplauda şi apoi îl vom arunca înapoi în mlaştina sa. Astronautul însă... e altceva.

– Şi fata? îi reaminti Nikolaides.

– Da. Astronautul şi fata. Ar putea să fie ceva foarte interesant. Am putea să învăţăm câte ceva din chestia asta.

Pe pământ ca și în ceruri

Mai târziu, mult mai târziu, când sângele proaspăt îi va fi stropit mâinile, iar agitația unei noi vieți ar face să-i bată inima, poate că asta ar începe să nu-i mai producă mai mult rău decât un vis oribil și odios. Dar, înainte de a ajunge acolo, ar trebui să treacă mai întâi de podul strălucitor al lui Heimdall. Pe moment, suferința se manifesta continuu și nimic nu se schimbase de când se petrecuse lucrul acela.

Minner Burris își simțea inima prinsă în ghearele unui vârtej de spaimă.

Și, totuși, nu era tipul de om care să se sperie prea ușor. Dar tot ceea ce se întâmplase – înaltele siluete uleioase învârtindu-se împrejurul astronavei, mânuțele de aur, trusa chirurgicală deschisă, pregătită de utilizare, toate la un loc constituiseră mai mult decât putuse el să îndure.

– "...", spusese vocea înghețată a monstrului ce se găsea în stânga sa.

– "...", răspunsese monstrul din dreapta, cu niște intonații de un farmec aparte în voce.

Și își începuseră munca, adică se apucaseră să-l facă bucăți pe Minner Burris. Trecuse mult timp de atunci și toate acestea aparțineau trecutului, dar Burris rămânea încă prăbușit sub greutatea unei suferințe și a unei însingurări care-i aduceau mereu aminte, fie că dormea, fie că se afla în stare de veghe, de ceea ce suferise sub vălul inconștienței, dincolo de frigul fără îndurare al planetei Pluton.

Trecuseră trei săptămâni de când revenise pe Pământ. Acum trăia într-una dintre încăperile turnului Martelet, beneficiind de pensie guvernamentală. Numai rezistența sa interioară îi permisese să supraviețuiească, pentru că a fi fost transformat într-un monstru de către niște monștri nu era un lucru prea ușor de acceptat. Însă Burris reușise să treacă peste asta.

Numai dacă n-ar fi suferit atât de înspăimântător...

La început, medicii care îl examinaseră se străduiseră să întreprindă ceva pentru a-i calma durerile. Nimic nu părea complicat pentru tehnologia medicală modernă.

– ...să-i blocăm scurgerea senzorială ...

– ...să-i administrăm o doză minimă de drog, care să-i blocheze canalele aferente, urmate de o ...

– ...operație chirurgicală corectivă...

Dar liniile de comunicare între Burris și corpul său erau întrerupte pentru totdeauna. Chirurgii extratereștri îl transformaseră în ceva ce scăpa complet înțelegerii omologilor lor pământeni. În ceea ce-l privea, posibilitățile

ştiinţei medicale moderne erau neputincioase. Calmantele obişnuite nu făceau altceva decât să-i intensifice percepţia. Influxul său nervos manifesta procese neobişnuite: senzaţiile îi erau deviate, deturnate, falsificate. Medicii se dovediseră incapabili să-i remedieze stricăciunile anatomice, iar Burris, hărtănit, mutilat şi nefericit, îi părăsisise în cele din urmă pentru a se retrage în această încăpere obscură din uriaşa reşedinţă părăginită.

Cu şaptezeci de ani mai înainte, turnul Martelet fusese una dintre clădirile cele mai moderne din domeniul imobiliar: un ansamblu de edificii înalte de 15 metri, urcând în rânduri strânse pe pantele înverzite pe vremuri ale muntelui Adirondacks, la doi paşi de New York. Dar 70 de ani reprezintă un timp îndelungat dacă îl raportăm la durata medie de viaţă a construcţiilor contemporane. În prezent, turnurile erau deteriorate, parţial prăbuşite sub muşcăturile timpului. Somptuoasele apartamente de altădată fuseseră împărţite în încăperi mai mici – un adevărat labirint de intrări şi ieşiri fără nici o logică. O ascunzătoare perfectă, apreciase Burris când vizitase locul. Aici ar putea să se ascundă fără grijă, în micul univers al unei încăperi, asemenea unui polip în scobitura unei stânci. Să se odihnească, să reflecteze, să lupte împotriva teribilei impuneri de a se acomoda cu înfăţişarea metamorfozată la care îl condamnaseră.

De pe culoar ajungeau până la el tot felul de zgomote, dar nu încerca să afle despre ce era vorba. Să fi fost melci marini şi creveţi adaptaţi la viaţa terestră de misterioase mutaţii genetice, care încercau să pătrundă înăuntru prin crăpăturile zidurilor? Urechelniţe în căutarea căldurii,

bâjbâind prin mucegaiul în putrefacție de pe pereți? Jucării stricate, aparținând unor copii cu priviri rătăcite? Orice ce ar fi bântuit prin exterior, putea să o facă în liniște: Burris nu își părăsea niciodată încăperea. Adeseori îl cuprindea dorința de a ieși în timpul nopții și de a rătăci de-a lungul coridoarelor, ca o fantomă, ca propria sa fantomă, să se rotească prin întuneric, gata să lovească mânat de groază, să lovească pe oricine i s-ar fi ivit în cale. Totuși, nu mai pusese piciorul în afara celor patru pereți din ziua în care închiriase – prin intermediul unei terțe persoane – acest golf de liniște în mijlocul furtunii.

Se culcase. O lumină verzuie izvora din pereți. Și, pentru că era imposibil să întorci oglinda încorporată în perete, puteai cel puțin să o neutralizezi. Așa că Burris îi întrerupse alimentarea cu energie și acum nu mai era decât un dreptunghi întunecat și mat, înfipt în zid. Din când în când o activa și examina cu atenție imaginea. O făcea mânat de disciplina căreia îi rămăsese fidel.

Poate chiar și azi va încerca alt exercițiu, se gândi.

Când mă voi trezi.

Dacă mă voi trezi!

De ce să mă trezesc?

O tijă îi fusese implantată în creier, crampoane îi cotrobăiau prin viscere, cuie invizibile îi străpungeau călcâiele. Pleoapele îi scrijeleau globii oculari ca niște pânze de paianjen. Suferința îi era nesfârșită. Începea chiar să-i facă impresia că îi era o veche prietenă.

Burris deschise ochii. Mișcarea membranelor ce îi serveau drept pleoape nu era verticală, acestea alunecând dinspre centru către exterior. Din ce cauză, pentru ce

chirurgii extratereștri se dedaseră la astfel de experimente? Cu toate străduințele, nu reușise să-și dea seama la ce anume ar fi putut sluji o asemenea operație. Pleoapele cu mișcările verticale erau perfecte, cele noi nu aduceau nici o îmbunătățire funcționării ochiului. Păreau să nu aibă altă funcțiune aparentă decât să interzică în mod ostentativ orice comunicare semnificativă între Burris și rasa omenească. Fiecare din clipirile lor își striga însingurarea anatomică.

Mătură încăperea cu privirea. Ochiul uman se deplasează făcând o serie de minuscule mișcări succesive, pe care intelectul le sintetizează apoi și le recombină într-o unitate abstractă. Ochii lui Burris se mișcau precum obiectivul unei camere de filmat ideal asamblate, ce realiza o panoramare, în mod regulat, fără întreruperi și fără zgâlțâieli.

Ceea ce vedea nu era de natură să-i suscite entuziasmul. Patru pereți, un tavan scund, oglinda neutralizată – nimic altceva decât banalele accesorii ale unei camere simple și ieftine, concepută astfel încât ocupantul să poată trăi în deplină izolare.

Fereastra nu încetase să rămână opacă încă de când fusese amenajată. Nu știa ce oră era, ce vreme era, nici chiar în ce anotimp se afla. Când sosise aici era iarnă și nu avea senzația că s-ar fi făcut deja primăvară. Lumina era slabă. Ici și colo, numai reflexe de iluminare indirectă. Burris se afla într-o perioadă de slabă receptie a luminii. Zile întregi, în plină amiază, lumea întreagă se afla cufundată într-o penumbră chihlimbarie. de parcă s-ar fi găsit pe fundul unei bălți lămâioase și ar fi privit cerul prin oglinda

ceţoasă a apei. Şi, brusc, cu totul pe neaşteptate, ciclul se inversa şi erau de-ajuns atunci numai câţiva fotoni pentru a-l orbi.

Noaptea, uneori, tâşnea din neştiut imaginea propriului spirit împrăştiat.. Un Minner Burris şters, în picioare, îl privea dintr-unul din unghiurile rotunjite ale încăperii.

Urma un dialog straniu între spirit şi trup:

– Iată-te din nou, infamă iluzie!

– Nu te voi părăsi niciodată!

– Asta-i tot ce mi-a mai rămas, nu-i aşa? Ei bine, fii binevenit! Un coniac mic? Te rog să primeşti umila-mi ospitalitate. Ia loc! Ia loc!

– Prefer să rămân în picioare. Cum îţi mai merge, Minner?

– Mai degrabă prost. Poţi să-ţi râzi în voie de altfel.

– Nu cumva îţi plângi singur de milă, prietene?

– Şi dacă ar fi adevărat?

– Ce voce îngrozitoare! Nu te-am învăţat asta niciodată.

Din această clipă, Burris se simţi incapabil să transpire, deşi un nor de aburi se forma deasupra fiecăruia dintre noii săi pori respiratori. Îşi privea fix fostul eu.

– Ştii ce îmi doresc? întrebă încet. Să te prindă şi să te facă să suferi ceea ce am suferit eu. Numai atunci ai să poţi înţelege...

– Minner, Minner, am suferit deja toate astea! Ecce homo! Prezenţa mea aici o dovedeşte.

– Nu. Faptul că tu te afli aici în picioare, în faţa mea, demonstrează contrariul. Faţa ta, pancreasul, ficatul şi ochii tăi. Pielea ta. Eu sufăr, nu tu.

Arătarea surâse blând.

– De când ai început să-ți plângi de milă? E ceva nou, Minner.

Burris se întunecă.

– Poate că ai dreptate. Din nou, privirile măturară camera, cu o mișcare uniformă, de la un zid la celălalt. Mă supraveghează. Asta mă stresează, murmură.

– Cine?

– De unde să știu? Niște ochi. Teleobiective ascunse în pereți. Le-am căutat, însă fără succes. Sunt prea mici: abia două molecule în diametru. Cum aș putea să dau de ele? Stau fixate asupra mea.

– Ei, și! Să se uite! Nu are de ce să-ți fie rușine. Nu ești nici frumos, nici urât. Nu există nici un punct de referință în ceea ce te privește. Cred că a sosit timpul să ieși de-aici.

– Ușor de zis! exclamă Burris, strâmbându-se. Pe tine nu te privește nimeni.

– Minner, dar este exact ceea ce te pregătești să faci.

– Într-adevăr. Știi și tu de ce.

În mod deliberat, declanșă faza inversă și ochii prinseră să capteze lumina. Nu mai aveau retine, ci lamele de acomodare montate direct în creier le țineau locul cu eficiență maximă. Își scrută fostul eu.

Un flăcău înalt, cu umeri largi, bine făcut, cu mușchi puternici și păr blond, stufos. Omul care fusese cândva el însuși. Și care mai era încă. Chirurgii extratereștri îi lăsaseră intactă structura interioară.

Tot restul era însă diferit.

Fața eu-lui său era aproape la fel de lungă pe cât era

de lată, cu pometi proeminenți, cu urechi mici și ochi negri, larg deschiși. Genul de buze care au tendința de a se strânge, nervoase. Pielea presărată cu o mulțime de pete pigmentate. Și fire de păr blond, subțiri, cam peste tot. Imaginea clasică a virilității: se găsea acolo un bărbat care poseda o anumită energie, o anumită inteligență, anumite talente; care, atunci când se afla într-un grup, domina cu autoritate, nu în virtutea cutăror sau cutăror trăsături pozitive, dar trecând neobservate. Succesul la femei, succesul la bărbați, succesul profesional – toate lucrurile care se învârt în jurul acestui tip de seducție triumfătoare, fără nimic spectaculos.

Din toate acestea nu mai rămăsese nimic.

– Nu vreau să dau impresia că-mi plâng de milă, zise calm Burris. Dacă măi voi mai plânge, lovește-mă. Îți mai amintești însă ce reacție aveam la vederea unui cocoșat? A unui bărbat fără nas? A unei fete fără gât și numai cu o jumătate de braț? Exemplare de bâlci sau victime? Ne întrebam ce trebuie să simți când ești respingător.

– Nu ești respingător, Minner. Numai deosebit.

– Mai slăbește-mă cu subtilitățile tale semantice! Acum, eu sunt în centrul atenției tuturor privirilor. Sunt un monstru. Am fost smuls cu brutalitate din lumea voastră și proiectat în aceea a cocoșaților. Cocoșații știu foarte bine că sunt incapabili să scape de privirile ce se agață de spinarea lor. Nu au o viață a lor, ci se confundă cu diformitatea care îi marchează.

– Astea sunt numai idei fără fundament, Minner. De unde poți să știi că este chiar așa?

– Pentru că exact asta mi s-a întâmplat și mie. În

prezent, întreaga mea viață s-a concentrat asupra a ceea ce mi-au făcut EI. Nu mai am alt mod de a trăi. Este cel mai important lucru, unicul lucru. Oare suntem în stare să facem distincția între dansator și dansul său? Eu unul, nu. Dacă aș ieși vreodată de aici, aș fi un spectacol continuu pentru ceilalți.

– Un cocoșat are toată viața la dispoziție ca să se obișnuiască cu înfățișarea sa fizică. Sfârșește prin a-și uita diformitatea. Pentru tine, e încă un lucru nou. Răbdare, Minner, vei ajunge să te acomodezi. Vei ajunge să ierți acei ochi care se vor holba la tine.

– Dar când? Când asta?

Dar arătarea se risipise. Cu toate că scotoci cu privirea fiecare colțișor din cameră, modificându-și mereu câmpul de vedere, Burris nu o mai descoperi. Era, din nou, singur.

Se așeză pe pat și așteptă încordat: milioane de ace îi înnebuneau nervii. Nu putea să facă nici o mișcare fără să fie asaltat de furnicături dureroase. Corpul nu îl lăsa să-și uite condiția niciodată.

Se ridică de pe pat, cu o mișcare elastică și suplă, și își zise: acest corp nou mă face să sufăr, dar este eficient. Trebuie să sfârșesc prin a mi-l însuși.

Ajuns în mijlocul încăperii, se întinse cu grijă.

A-și plânge de milă seamănă a sinucidere, își repetă. Să ne oprim din plâns. Este absolut indispensabil să găsesc o manieră de acomodare, să mă adaptez cumva.

Trebuie să ies!

Eram puternic. Și nu numai în plan fizic. Forța mea – acea forță teribilă – să se fi pietrificat?

În interiorul corpului său, tubulaturi răsucite asupra lor însele se puneau în mişcare şi se desprindeau unele de altele. Supape infime îşi scuipau misterioşii hormoni. Cavităţile inimii se dedau la un menuet complicat.

Sunt pe cale să mă observe. Ei bine, să mă supravegheze! Ei bine, să mă supravegheze! Să-şi clătească privirile!

Cu un gest brutal, activă oglinda şi se cufundă în contemplarea nudităţii sale.

Rumori subterane

– Dar dacă am face un schimb? sugeră Aoudad. L-ai putea supraveghea pe Burris, iar eu pe fată. De acord?

– Nix! Nikolaides accentuă în mod ostentativ pe ultima silabă. Chalk mi-a încredințat mie fata, iar pe astronaut ți l-a dat în grijă ție! De altiminteri, nu e deloc plăcut să o supraveghezi, pot să te asigur. La ce bun să facem schimb?

– Mi s-a acrit de el, asta e tot.

– Ai face bine să te stăpânești! A duce la capăt o muncă neplăcută înseamnă a-ți căli caracterul.

– A cam trecut ceva timp de când îți aplecai urechea la maximele emise de Chalk.

– Nu e un adevăr valabil pentru fiecare dintre noi?

Cei doi bărbați zâmbiră. Status quo-ul era menținut. Aoudad atinse o tastă și vehiculul, trecând cu brutalitate de la o rețea la alta, se avântă către nord cu 250 k/h.

Aoudad concepuse el însuși mașina destinată folosinței personale a lui Chalk. Era, într-un fel, matrița capitonată a unei saltele călduțe și moi, realizată din fibre spongioase de culoare roz, dotată cu toate accesoriile posi-

bile de confort, cu excepția gravitronilor. Dar Chalk se cam săturase de el și îl lăsase pe mâna subordonaților. Aoudad și Nikolaides îl foloseau cel mai frecvent. Fiecare se considera colaboratorul cel mai apropiat al lui Chalk și vedea în celălalt un servitor obișnuit – dublă iluzie, extrem de necesară.

Viclenia era să-și aranjeze așa încât să fie, cât mai mult posibil, independenți de Duncan Chalk. Acesta avea pretenția să i se consacre cea mai mare parte a timpului și, uneori, nu ezita să-și cheme oamenii chiar și în timpul orelor consacrate somnului. Totuși, întotdeauna existau și momente în care atacurile de obezitate îl blocau la pat și fiecare se putea considera ca o ființă umană autonomă. Nikolaides își găsea libertatea în efortul fizic: înota în lacuri, se cățăra pe vulcani al căror crater arunca nori de vapori sulfuroși, practica skiul de fond și marșul forțat prin deșert. În ceea ce-l privea pe Aoudad, acesta își alesese o metodă mai plăcută de a se defula: dacă s-ar fi prins de mână una pe alta, amantele sale s-ar fi întins de-a lungul mai multor continente. D'Amore și ceilalți își găsiseră și ei diverse forme de evadare. Chalk îi devora, pur și simplu, pe toți cei care nu aveau o astfel de portiță de scăpare.

Reîncepuse să ningă. Fulgi mărunți dispăreau de îndată ce atingeau pământul, dar calea rulantă începuse să alunece. Servomecanimsele uruiau înfundat, în timp ce reechilibrau cu rapiditate blocurile de ghidaj, pentru ca mașina să-și păstreze direcția. Cei doi pasageri își omorau timpul fiecare în felul său: Nikolaides se excita gândindu-se la riscurile potențiale ce îi pândeau, indiferent cât de mici erau, în vreme ce Aoudad se gândea cu jind la toate

coapsele înfierbântate ce l-ar aştepta dacă ar supravieţui călătoriei.

– Apropo de schimbarea asta... reluă cel dintâi.

– Să nu mai vorbim. Dacă e nu, să rămână nu.

– Voiam numai să-ţi pun o întrebare. Spune-mi, Bart, cum ţi-a plăcut corpul tipei?

Aoudad se trase puţin înapoi şi întrebă pe un ton de nevinovăţie ultragiată:

– Doamne Sfinte, drept cine mă iei?!

– Nu sunt singurul care îţi cunoaşte năravul. Sunt numai curios, atâta tot. Îţi închipui că dacă, din întâmplare, am face acest schimb, ai putea-o expedia pe Lona.

– Există şi femei de care nu mă ating! se bâlbâi Aoudad. Nici măcar n-am încercat vreodată să mă dau la ea. E prea periculoasă, înţelegi, Nick? O târfă de 17 ani, care a turnat deja vreo sută de tânci. Nici vorbă de dezvirginare. Chiar crezi cu adevărat că aş putea să fac asta?

– Nu, deloc.

– Atunci în ce scop m-ai întrebat?

Nikolaides ridică din umeri şi-şi concentră privirile în exterior, asupra fulgilor de zăpadă.

– Chalk ţi-a încredinţat misiunea să-l informezi, nu-i aşa? gâfâi Aoudad. Îi e frică să nu o violez, nu? Nu-i aşa?

Nikolaides nu-i răspunse. Brusc, Aoudad simţi că începe să tremure. Dacă îl bănuiau că are astfel de dorinţe, asta însemna că Chalk nu mai avea încredere în el. O parte din viaţa sa era consacrată muncii, cealaltă femeilor şi, până în prezent, nu le amestecase niciodată. Chalk ştia asta. Ce Dumnezeu nu mergea? Unde greşise? Pentru ce sacul de grăsime îşi retrăsese încrederea?

– Nick, reluă el cu voce albă, jur că nu în scopul ăsta ți-am propus să facem schimbul. Sexual vorbind, fata asta nu mă interesează deloc. Chiar deloc! Doar nu ți-ai imaginat, totuși, că m-aș simți atras de o puștoaică atât de grotească. Pur și simplu, obosisem să tot privesc la trupul anarhic reconstituit al lui Burris. Iar tu...

– Ajunge, Bart!

– ...tu dai la toate astea interpretări sinistre și perverse.

– Absolut deloc.

– Dacă nu tu, atunci Chalk, prin intermediul tău. Despre ce e vorba? De o mașinație? Cine-mi dorește dizgrația?

Nikolaides apăsă cu arătătorul un buton și un platou cu sedative țâșni din bord. Îi întinse, nepăsător, lui Aoudad un ac subțire, de culoarea fildeșului, iar tovarășul său îi apăsă capătul pe antebraț. Câteva secunde mai târziu, încordarea îl părăsi. Se trase de vârful urechii stângi. Era neliniștitor acest acces brusc de suspiciune, această tensiune neașteptată. Și erau din ce în ce mai dese crizele de genul ăsta. Se temea să nu devină victima vreunei stări amenințătoare și se întreba dacă nu cumva chiar Duncan Chalk nu se folosea de asta pentru a-i absorbi sentimentele care-l bântuiau în vreme ce se îndrepta spre astenia catatonică, trecând succesiv prin stadiul de paranoia, apoi prin cel de schizofrenie, după un program predeterminat.

Nu, așa ceva nu se va întâmpla, nu vreau să se întâmple, hotărî el. Chalk să-și soarbă fericirea de unde vrea, dar nu-l voi lăsa să-și înfigă colții în gâtul meu!

– O să ne vedem fiecare de ale lui, atâta vreme cât Chalk nu-și va schimba decizia, de acord?

– De acord, oftă Nikolaides.

– Vrei să le aruncăm o privire, fără să ne oprim?

– N-am nimic împotrivă.

Maşina tocmai intra în tunelul Appalachia. Ziduri înalte şi oarbe o închideau din toate părţile în cercul lor de bezne. Panta prinse să-şi mărească unghiul şi, când vehicolul porni la asalt cu acceleraţie maximă, o luminiţă de aprobare, ca o pată de senzualitate, se aprinse în ochii lui Nikolaides, care se sprijini cât putu mai confortabil de spătarul uriaşului fotoliu destinat să aibă grijă de muntele de carne al lui Chalk. Aoudad declanşă consola de transmisie şi ecranele se luminară.

– Iată-ţi subiectul. Uite-l şi pe al meu.

Aoudad se uită cu atenţie la Minner Burris. Nu se mai cutremura când îl privea, dar mai constituia încă un spectacol halucinant. Burris se afla în picioare, în faţa unei oglinzi, aşa încât Aoudad avea parte de două imagini de-ale sale, simultan.

– Ce-ai zice să fi pătit la fel? murmură el, scuturându-şi fruntea.

– M-aş sinucide pe loc, se strâmbă Nikolaides. Mi se pare însă că, în ceea ce o priveşte pe fată, e încă şi mai rău. O vezi de unde te găseşti?

– Ce face? E-n pielea goală?

– Se îmbăiază. Doamne, o sută de copii! Şi nici un bărbat nu a atins-o vreodată. Priveşte, Bart!

Ecranul arăta o tânără goală sub un vibrojet. S-ar putea, totuşi, se încrâncena Aoudad, ca Chalk să se mai afle cuplat la fluxul său emoţional. Într-adevăr, în faţa corpului gol al Lonei Kelvin nu încerca nici un fel de senti-

ment. Absolut nimic. Nici cea mai măruntă vibrație de senzualitate.

Nu cântărea mai mult de 50 de kilograme. Avea umerii lăsați, tenul palid și o privire lipsită de strălucire. Sâni mici, talie fină, șolduri înguste, ca de adolescent. Când se răsuci ca să oprească vibrojetul îi dezvălui lui Aoudad o pereche de fese plate, care nu aveau aproape nimic feminin în ele. Apoi începu să se îmbrace. Mișcările-i erau încete și expresia morocănoasă.

– Îmi fac tot felul de gânduri pentru că mă ocup de Burris. Aoudad își trecu limba peste buza de jos. Am impresia însă că, în ce te privește, e cu mult mai complicat. Nu-i decât o nenorocită de retardată, care a cunoscut clipe pline de suferință. Ce o vedea la ea?

– O ființă omenească, rânji Nikolaides. Chiar și atât și ar fi de ajuns. Poate. În tot cazul, merită să-i punem în legătură unul cu altul.

– Cât umanitarism din partea ta! rânji batjocoritor Aoudad.

– Nu-mi place să-i văd pe oameni suferind.

– Nimănui nu-i place, în afara lui Chalk. Dar cum ar fi posibil să te emoționezi pentru ăștia doi? Sunt prea altceva decât noi. Ființe grotești și baroce. Nu prea văd cum va ajunge Chalk să suscite exaltarea publicului.

– Luați fiecare în parte, este adevărat că sunt înspăimântători. Pune-i la un loc însă și vei avea un Romeo și o Julieta. Chalk are un fel de intuiție genială în acest domeniu.

Aoudad își lăsă privirea să treacă, pe rând, de la fața fără expresie a fetei pe masa informă care era Minner

Burris. Dădu din cap. Mașina aluneca fără nici o tresărire, ac străpungând țesătura neagră a nopții. Stinse ecranul și închise ochii. O întreagă horă de femei prinse să-i joace dincolo de cortina pleoapelor. Femei adevărate, femei adulte, cu trupuri dulci și bine făcute.

Zăpada cădea din ce în ce mai abundent. Chiar și în interiorul cald al vehicolului protejat, Bart Aoudad simțea o vagă senzație de frig.

Copilul furtunii

Lona Kelvin se îmbrăca: două desuuri, încă două haine pe deasupra, cenușiu peste cenușiu, și încheie. Se apropie de fereastra micii încăperi. Afară ningea. Fulgi albi pluteau grațios în noapte. O dată ajunsă pe sol, zăpada era înlăturată cu iuteală, dar nu putea fi împiedicată să coboare din nori. Nu încă. Se hotărî să se întoarcă la Arcade. Apoi se va culca și cu asta se va mai fi petrecut o zi.

Se strecură fremătând de nerăbdare în vestă și aruncă o privire fugitivă în jur. Fotografii de bebeluși acopereau pereții într-o anumită ordine. Nu erau chiar o sută. Cel mult 60 sau 70. Și nu erau ai săi. Dar între 60 și 100 de fotografii diferența era ca și inexistentă. Și, pentru o mamă ca Lona, orice copii puteau să fie ai săi.

Copiii semănau cu toți ceilalți copii. Figuri grăsune și pline de salivă, lucitoare, năsucuri cârne, buze umede și ochi goi de expresie. Urechiușe cizelate la perfecție. Mâini

lacome, cu unghii incredibil de mici. O piele netedă. Lona plimbă un deget pe fotografia cea mai apropiată de ușă, închipuindu-și că mângâie pielea catifelată a unui bebeluș. Apoi își pipăi propriul corp, pântecele plat, sânul tare și mic, șoldurile în care se ascunsese și nu se ascunsese o întreagă armată de prunci. Scutură din cap, într-un gest care ar fi putut să pară că-și plânge de milă, dar capacitatea sa de a se emoționa era aproape pierdută. Nu mai supraviețuia încă decât restul uscat al unui vag sentiment de confuzie și de gol.

Ieși și ușa se închise fără zgomot în urma-i.

Ascensorul o conduse într-o clipită la parter. Vântul sufla cu furie prin trecătorile străjmte care separau clădirile înalte. Deasupra, strălucirea artificială a nopții alunga tenebrele. Sfere colorate alunecau ici-colo, iluminând dansul haotic al fulgilor. Șoseaua era caldă. Clădirile care se înălțau de-o parte și de alta a Lonei erau strălucitor iluminate. Pașii o purtară către Arcadă. Arcada unde ar dori să rătăcească o clipă în îmbrățișarea și căldura acestei nopți de zăpadă. Nimeni nu ar recunoaște-o.

Nu mai era decât o fată ce se plimba singură. Părul moale îi mângâia urechile. Un gât subțire, umeri lăsați, un corp parcă neisprăvit. Ce vârstă avea? 17 ani. Sau, poate, 14. Nimeni nu o întreba. O fată obișnuită.

Obișnuită.

"În perioada prevăzută pentru declanșarea ovulației, prin acțiunea hormonilor, șoarecii-femele, din familia celor pătați cu negul C_3H-HEJ, au fost mutați într-o cușcă cu

șoareci masculi, fertili, din specia albinos BALB-C sau CAL-A (în original, A-CRGL-2). După un interval cuprins între nouă și douăsprezece ore, după împerecherea scontată, ouăle au fost extrase din ovare. S-au identificat acelea care fuseseră fecundate în prezența celui de-al doilea corp polar sau prin observarea nucleelor" (Dr. TEHPING LIU, San Francisco, 1966).

Fusese o muncă edificatoare pentru doctor. Chiar dacă în acea perioadă microinjecțiile celulelor vii nu constituiau o noutate, operația dăduse mereu greș cu celulele mamiferelor, experimentatorii fiind incapabili să salveze integritatea structurală și funcțională a ovulului.

Nimeni nu o informase pe Lona Kelvin că ovulul mamiferelor este, cel puțin aparent, mai greu de injectat decât celelalte celule, din cauza apropierii foarte mari dintre zona pellucida și membrana vitellina, a cărei elasticitate deosebită rezistă la străpungerea cu microinstrumente, mai cu seamă când ovulul nu este încă fertilizat.

Ca de obicei, grupul de băieți era îngrămădit în vestibulul Arcadei. Unii erau însoțiți de fete. Lona îi privi cu timiditate. Iarna era interzis să staționezi în vestibul, dar fetele își scoseseră blănurile termice și se expuneau cu mândrie privirilor. Una avea vârful sânilor fosforescent, o alta își răsese părul pentru a-și pune mai bine în evidență delicatețea structurii craniene. O roșcovană ademenitoare, în ultimele săptămâni de sarcină, se sprijinea de brațele a doi tineri viguroși și, râzând în hohote, striga obscenități cu o voce răgușită.

Lona o vedea din profil. Privirea i se fixă pe pântecele debordant: oare putea să-și vadă degetele de la

picioare? Sânii îi erau parcă umflați cu aer. O dureau, oare? Fătul fusese conceput după metoda tradițională. Lona își mișcă pleoapele. O gâfâială și împingere, o împingere, pântecul care palpita și iată un prunc gata fabricat. Un prunc? Poate doi. Lona înălță din umeri până la refuz, făcând să i se miște sânii, iar obrajii supți i se colorară ușor.

– Mergi la Arcadă? Hai cu mine!

– Hai, cinteza mea mică, cântă-ne ceva.

– Nu vrei oleacă de companie, tipeso?

Vârtej de conversații. Zgomotele surde ale invitațiilor. Dar nu pentru ea. Niciodată pentru ea!...

Sunt o mamă.

Sunt mama.

"Aceste ovule fertilizate au fost depuse într-un mediu compus din trei părți soluție Locke modificată, dintr-o parte sare citrică de sodiu de concentrație până la 2,9% și din 25 mg de globule gamma de origine bovină (BCG, Armour) la mililitrul de soluție. În centrul culturii, care la temperatura de 22°C avea o vâscozitate de 1,1591 cp și un pH de 7,2, a fost adăugată penicilină (100 de unități/mililitru) și streptomicină (50 mg/mililitru). Ovulele au fost conservate în vederea micromanipulării și a injectării lor în mijlocul unei picături din soluția Locke, modificată prin adăugarea de gamma globulină și de sare de sodiu citrică, picătură acoperită cu ulei mineral și depozitată pe o plăcuță unsă cu vaselină, pentru observație microscopică."

Înserarea îi rezerva o mică surpriză Lonei: unul dintre vagabonzi se apropia de ea. Era beat? Sau, poate, atât de privat de sex în ultima vreme încât se simțea atras de

ea? Sau știa cine era și voia să împartă celebritatea împreună? Dintre toate, această ultimă ipoteză era cea mai improbabilă. Nu avea de unde să o cunoască, iar celebritate nu deținea de nici un fel.

Cu toate că nu era frumos ca un Napoleon, flăcăul nu era totuși respingător. De înălțime medie, avea părul tuns breton pe frunte, aproape atingându-i sprâncenele, a căror linie, puțin modificată de o operație estetică, desena un "V" răsturnat, care îi conferea o expresie sceptică. Ochii cenușii luceau stins, ascunzând în apele lor adânci o viclenie abia sesizată. Bărbia îi era foarte ușor conturată, iar nasul avea o linie ascuțită și obraznică. Vârsta? să zicem 19 ani... Pielé mată, vag bronzată, marcată de striații subepidermice, sensibile la soare, care se iluminau de o strălucire orbitoare la prânz. Părea înfometat. Respirația răspândea un iz compozit de vin ieftin și de prăjitură de ovăz.

– Salut, scumpo! Facem o lipitură, ce zici? Sunt Tom Piper, fiul lui Tom Fumătorul de Pipă. Ție cum îți zice?

– Nu... te rog, murmură Lona.

Încercă să se îndepărteze, dar individul îi tăie calea.

– Ești deja cuplată? Te-ai și întâlnit cu vreunul din interior?

– Nu.

– Atunci, de ce nu mă accepți? În fond, ai putea să faci afaceri și mai proaste...

– Lasă-mă! gâfâi ea.

O privi pofticios, cu ochii mici nedezlipiți de pupilele ei.

– Sunt astronaut și tocmai am încheiat o lungă aven-

tură în spațiu. Să ne așezăm mai întâi și apoi îți voi povesti despre planetele exterioare. Nimeni nu respinge un astronaut.

Lona se încruntă. Astronaut?! Planete exterioare?! Saturn și inelele sale, sorii verzi de dincolo de bezne, creaturi livide cu brațe nenumărate? Nu, hotărât lucru, nu era astronaut! Spațiul înseamnă sufletul, dar fiul lui Tom Fumătorul de Pipă nu era însemnat. Chiar și Lona își dădea seama de asta.

– Nu este adevărat!

– Ba da. Îți voi vorbi despre stele: Ophiucus, Rigel, Aldebaran... Am fost pe-acolo. Vino, floricico, vino cu Tom!

Mintea. Se împăuna cu vorbele altora, ca să-și sporească șarmul. Lona se cutremură. În spatele umărului masiv al băiatului se zăreau luminile Arcadei. Se apropie de ea... Se apropie de ea... Mâna i se coborî până pe pulpă, o mângâie cu lascivitate, apoi o ciupi.

– Și cine știe? murmură răgușit. În noaptea asta se poate întâmpla orice. Poate chiar îți voi turna un copil. Pariez că ai să fii încântată. Mai ai vreun puști?

Unghiile Lonei i se înfipseră în obraz și lăsară urme prelungi. Surprins de gest și cu fața însângerată, striurile subcutanate se aprinseră atât de tare încât luminile Arcadei păreau artificiale, iar o sclipire feroce îi licări în ochi. Lona se răsuci pe călcâie, făcu o fandare și se pierdu în mulțimea din vestibul.

Își croi drum către Arcadă, folosindu-și coatele din plin. "Tom, Tom fiul Fumătorului de Pipă îți va face un copil înainte ca..."

"301 ouă proaspăt fertilizate au fost conservate pe lame unse cu vaselină și fiecare căpătă una din cele 5 trăsături experimentale: 1) Nici o picătură prin pipetă și nici prin injecție; 2) Înțepătură fără injecție; 3) Injecție de 180 mg^3 cu o soluție conținând aproximativ 5 unități farmaceutice de gamma globulină bovină; 4) Injecție 770 mg^3 cu o soluție conținând 20 de unități farmaceutice de GGB Sam; 5) O injecție 2730 mg^3 cu o soluție conținând 68 up de GGB."

Arcada își aprinsese miile de focuri extraordinare. Acolo, sub același acoperiș transparent, fuseseră strânse toate distracțiile vulgare.

Închizând ușa, Lona apăsă pe butonul de trecere. Dreptul de intrare nu era suspendat. Dar avea bani. Avea bani. Avuseseră grijă de asta.

Protăpindu-se bine pe picioare, ridică ochii, pipăind cu privirea scările care urcau până sub boltă, 60 de metri mai sus. Zăpada cădea, dar nu se așternea. Ventilatoare puternice o împiedicau să atingă domul și fulgii sortiți unei morți cleioase se topeau pe asfaltul cald.

Descifră nivelurile la care se putea juca orice fel de joc pentru orice fel de miză. Acestea din urmă erau, în general, mici. Era doar punctul de întâlnire al tinerilor, al pungilor goale, al celor nevoiași. Dar puteai pierde și foarte mult, dacă doreai cu înverșunare, și nu rare au fost cazurile de acest tip. Ruletele se învârteau, luminile sclipeau, jetoanele clincheteau. Lona nu pricepea nimic din jocurile de noroc.

Ceva mai departe se aflau labirinturile de galerii în care carnea omenească era propusă spre vânzare celor care aveau nevoie sau poftă. Se vindeau femei bărbaților, băr-

bați femeilor, băieți fetelor, fete băieților și, în general, erau admise toate combinațiile posibile. Și de ce nu? În schimb, o ființă umană era liberă să dispună de propriul său corp, din moment ce aceasta nu aducea vreun prejudiciu cuiva. Nimeni nu-i forța la asta pe cei ce se ofereau spre vânzare. Puteau, le fel de bine, să-și deschidă o prăvălie. Lona disprețuia magazinele de carne vie.

Nivelul principal al Arcadei era rezervat standurilor micilor meseriași. Cu un pumn de mărunțiș îți puteai oferi, dacă aveai poftă, o surpriză agreabilă. Sincer nu te-ar ispiti un minuscul filament de lumină mișcătoare, care să te înveselească în zilele sumbre? Sau, poate, un mic camarad, adus din lume? Căci, dacă ar fi să ne luăm după ceea ce se spune, brotacii cu ochi de topaz au fost sintetizați în laboratoarele din Brazilia. Ori, de ce nu, vreo casetă cu versuri care să te adoarmă, îngânându-ți melodii de leagăn? Sau fotografii de persoane celebre, pe care un mecanism subtil le face să zâmbească și să vorbească la comandă?

Lona rătăcea ici și colo, privind. Nu atingea și nu cumpăra nimic. "Ca să li se încerce viabilitatea, ovulele au fost transplantate pe receptacule de același sânge, din rădăcina genealogică a albinoșilor BALB-C sau CALA, sub anestezic. Femelelor li se făcuse o injecție cu hormoni, așa încât ovulația să fie simultană și fusesră împerecheate cu masculi fertili din aceeași linie genetică."

Într-o zi, copiii mei vor veni aici și se vor fugări prin mulțime.

... și ei înșiși vor forma o mulțime.

Simți o răsuflare caldă pe gât. O mână îi mângâie fesele. Să fi fost tot Tom? Se răsuci înnebunită. Oftă: era doar un puști cu ochii ieșiți din orbite, a cărui privire pa-

sionată era fixată pe linia îndepărtată a gheretelor vânzătorilor de carte. Lona îl ocoli și se ascunse în viermuială.

"Întreaga procedură, din clipa în care ovulele experimentale au fost extrase din uterul donatoarelor și până în aceea în care au fost transplantate în canalul-pâlnie al purtătoarelor, solicită cam 30-40 de minute. În timpul acestei perioade, în care au fost menținute *in vitro*, la temeperatura camerei, un mare număr dintre ele s-au contractat."

Lona ajunse în dreptul grădinii zoologice. Animalele se roteau în curți, aruncând priviri furișe în jur, cu un aer implorator. Stătu o clipă în cumpănă, apoi intră. Acesta să fi fost ultimul refugiu al animalelor? Și în rest? O lume care și-a exterminat fauna.

Se opri în fața furnicarului uriaș. Unde era botul, unde era coada? Un leneș își trăgea cu voluptate ghearele prin scoarța unui trunchi uscat. Lincși se învârteau nervoși în adăposturi. Mirosurile fetide, provenite de la menajerie, erau aspirate în permanență de pompele ce mormăiau sub dalele pardoselii.

"... ovulele care-și vor fi pierdut din volum, reușeau, în general, să supraviețuiască, fiind considerate ca, fundamental, normale..."

Animalele sfârșiră prin a o speria pe Lona, care părăsi Grădina Zoologică și își reluă plimbarea fără țel de-a lungul galeriei centrale a Arcadei. La un moment dat avu impresia că îl zărește pe Tom căutând-o. Un fior rece îi străbătu pântecele rigid.

"... s-au examinat, de asemenea, făcându-se autopsia purtătoarelor, embrionii degenerați și sitele de resorbție..."

Încet-încet, își dădu seama că nu mai dorea deloc să

rămână aici. Voia să fie acasă, în siguranță și singură. Nu știa ce anume îi producea mai multă frică: mulțimea sau singurătatea.

"... un număr important de ovule au supraviețuit micromanipulării și injectării cu substanțe străine..."

Vreau să plec, se hotărî Lona.

Ieșirea... unde-o fi ieșirea?! Ieșirile nu erau marcate. Nu voiau să o lase să plece. Și dacă ar fi izbucnit un foc? Roboți ascunși în nișe disimulate în ziduri ar fi țâșnit imediat să-l stingă. Dar eu vreau să plec!

"... dispunem astfel de o metodă utilă..."

"... presiunea de supraviețuire a elementelor prenucleare, după aceste tratamente diferite, este indicată în tabelul 1..."

"... fetușii apăruți din ovulele microinjectate erau, în linii generale, mai mici decât omologii lor naturali, dar, în afară de asta, nu a mai fost constatată nici o altă anomalie..."

Mulțumesc Dr. Teh Ping Lin din San Francisco.

Lona își luă picioarele la spinare. Alergă disperată de-a lungul întregii Arcade, în cerc. Fără să realizeze, trecu la un moment dat chiar pe lângă Tom, care striga ceva în urmă-i, întinzând brațele. Lona înghiți în sec, continuându-și goana cu disperare: e un tip drăguț; precis nu are intenții rele; e numai un om singur, poate că e, cu adevărat, un astronaut.

Sfârși prin a găsi un evacuator și se îndreptă înspre stradă. Zumzetul Arcadei încetă brusc. În întuneric își regăsi, cât de cât, calmul, în timp ce sudoarea secretată din cauza fricii se evapora în permanență, răcorindu-i pielea.

Se cutremură. O luă către casă, întorcând de mai multe ori capul în urmă. Purta la centură un întreg arsenal de natură a descuraja un eventual agresor: sirenă, lansator de fum, laser cu impulsuri luminoase orbitoare. Nu putea să fie însă sigură de nimic: acest Tom putea să fie oriunde și părea în stare de orice.

Ajunse în fața blocului. Copiii – se gândi dintr-o dată. Vreau să-mi văd copiii!

Ușa de închise în urma ei și lumina o învălui. Șaizeci-șaptezeci de fotografii ale copiilor erau prinse pe pereți. Lona le mângâie cu privirile. O fi fost nevoie să le schimbe scutecele? Scutecele reprezentau o realitate veșnică. Ori poate că aveau urme de lapte pe obrăjorii îmbujorați? Era nevoie să le perie buclele? Capete fragede cu oase flexibile și năsucuri cârne. Copiii mei.

Lona mai pipăi o vreme pereții cu mâinile, apoi se dezbrăcă și după câteva clipe o cuprinse somnul.

În care apar Chalk și servitorul său

De trei zile, Duncan Chalk studia înregistrările făcute cu cuplul. Aproape întreaga atenție îi era absorbită de proiect. Simțea că acum îi cunoștea pe Minner Burris și pe Lóna Kelvin atât cât era posibil să fie cunoscuți și se gândea că ideea de a-i face să fie împreună nu era chiar atât de proastă.

Presimțise asta încă de la început, însă oricâtă încredere ar fi avut în intuiția sa, era greu de crezut că va judeca lucrurile numai în funcție de ea. În general, își făcea timp pentru investigații mai cerebrale. Aoudad și Nikolaides, pe care îi însărcinase să se ocupe de etapele preliminare ale afacerii, îi prezentaseră înregistrările supravegherii pentru care optaseră. Chalk, care nu avea prea multă încredere în judecata lor, ordonase și altor subordonați să

vizioneze benzile, pentru a stabili, la rândul lor, o selecție personală a episoadelor relevante.

Legănându-se în fotoliul pneumatic, marcă pe un ecran poziția actuală a situației, în vreme ce în jurul său organizația pe care o construise cu atâta trudă fremăta și zbârnâia în plină activitate.

Un proiect, o întreprindere îndrăzneață: să-i pună în legătură pe cei doi oameni care sufereau. Mai era însă vorba de oameni? În orice caz, fuseseră cândva. Materia de bază fusese umană: un spermatozoid, un ovul, un cod genetic și apoi un sugar scâncind. Foarte drăguț din partea lor! În fiecare zi, Burris descoperea, în același mod, câte un aspect necunoscut până atunci al noii sale anatomii. Gândul i se opri în treacăt asupra lui Malcondotto și Prolisse, apoi se fixă pe imaginea lui Aoudad. Cum să-și închipuie că acest Aoudad ar putea să-i fie de vreun ajutor?

Îl întinseseră pe o masă – sau, cel puțin, pe ceea ce părea a fi echivalentul manipoolien-ean al unei mese, ceva neregulat și nesigur. Apoi îl măsuraseră. Ce stări fiziologice îi vor fi verificat? Temperatura, frecvența pulsului, tensiunea, contracțiile peristaltice, dilatația pupilară, concentrația în iod a anabolismului, funcțiunile capilare și... mai ce altceva? Îi măsuraseră globii oculari cu compasul, îi calculaseră cantitatea de celule pe care o puteau conține canalele seminale. Îi detectaseră traseul nervilor purtători de impulsuri excitante, ca să-i poată inhiba.

Anestezia. Reușită. Apoi operația chirurgicală.

Desprinderea epidermei. Căutarea hipofizei, a hipotalamusului și a tiroidei. Oprirea mișcărilor ventriculare. Introducerea minusculelor, incredibilelor de fine

scalpuri, de-a lungul canalelor. "Pe vremuri, medicul Galieu crezuse că trupul nu era nimic altceva decât un sac umplut cu sânge. Poseda el un sistem circulator? Exista, oare, vreo circulație sangvină?"

Pe Manipool, descoperiseră cu ușurință secretele structurii corpului omenesc. Nu fusese nevoie decât de trei ședințe de experimentare practică: Malcondotto, Prolisse și Burris. Primii doi nu rezistaseră; al treilea însă, da.

Masa cenușie și mătăsoasă a creierului, acest nodul era Chaucer. Acolo se afla sediul agresivității. Cel al declanșării crimei. Cel al percepției senzoriale. Cel al milei. Cel al încrederii. Această măruntă sclipire, gata mereu să tâșnească, îi adăpostea pe Proust și Hemingway, pe Mozart, pe Beethoven. Chiar și Rembrandt se afla aici.

"Uitați-vă, uitați-vă, sângele lui Christos se prelinge pe firmament."

Așteptase ca să se pună pe treabă știind însă că zelul lor îl ucisese pe Malcondotto. Prolisse murise, la rândul lui, jupuit și îmbucătățit.

"Opriți-vă din mișcare, globuri cerești, înainte ca timpul să înțepenească și ca miezul nopții să nu mai vină niciodată."

Dar miezul nopții venise. Bisturie agere îi scotociră prin creier. Deși era absolut sigur că nu-i vor face nici un rău, se temea totuși de durere. Corpul său era unic, iar eul de neînlocuit. Nu le făcuse nici un rău, venise la ei cu gânduri absolut nevinovate.

Își aminti că atunci când era copil se tăiase la picior, jucându-se: o rană adâncă, care lăsa mușchiul la vedere. "O tăietură, își zisese uluit, m-am tăiat!" Sângele i se uscase pe

picior. Fusese îngrijit vreme îndelungată, pe atunci rănile nu se cicatrizau așa de repede ca astăzi și, contemplându-și marginile cusute, se gândise la trasformările care începuseră să intervină. Gamba de acum nu va mai semăna niciodată cu aceea de dinainte, deoarece va purta mereu urma rănii. Avea 12 ani pe atunci și o schimbare anatomică atât de profundă și permanentă îl tulburase profund. Tocmai la asta se gândea în momentul în care EI începuseră să se ocupe de el.

"Veniți, munți și dealuri, veniți, prăvăliți-vă peste mine și ascundeți-mă, apărați-mă de mâna lui Dumnezeu! Nu! Nu! Pământ, deschide-te ca să mă înghiți!"

"Nu, ea nu-mi va fi sălaș!"

Răsuciri tăcute ale bisturiului. Nucleele măduvei spinării primind stimulările expediate de cavitatea vestibulară a urechii amputate. Și ganglionii cranieni. Șanțurile și canalele cerebrale. Canalele bronhiale și inelele lor cartilaginoase. Acești teribili bureți care sunt alveolele pulmonare, epiglota, canalul deferent, vasele limfatice, dendritele și axonii. Mare era curiozitatea chirurgilor. Cum funcționează această minunată creatură? Din ce era alcătuită?

L-au jupuit, l-au cloroformizat și l-au îmbucătățit. Mai trăia încă? Fascicule de nervi și încâlceli de mațe.

"Acum, trupule, evaporă-te, dacă nu Lucifer te va azvârli în Infern de îndată! O, suflete, transformă-te în picături fine de apă, ce vor cădea în ocean, unde se vor pierde pentru totdeauna!"

Îl refăcuseră cu răbdare, îl reclădiseră, perfecționând

neîncetat modelul inițial. Și, fără nici o îndoială, l-au înapoiat rasei sale cu o mare mândrie.

"Nu mai veni, Lucifer!"

"Mergi și caută-l pe Aoudad", îl sfătuise arătarea. Aoudad? Aoudad?

Moartea e cea care mă trage de urechi

Camera putea. Peste tot plutea un miros gretos și fetid. În timp ce se întreba dacă locatarul ei își asuma din când în când misiunea de a o aerisi, Bart Aoudad își administră cu discreție o doză de olfacto-depresiv. Creierul îi funcționa cu subtilitatea obșnuită – avea tot interesul! – dar nările încetaseră, în mod provizoriu, să-i mai transmită toate senzațiile odorifice pe care le înregistrau.

Împuțiciune sau nu, exista o oarecę șansă ca el să se afle acolo și înțelegea să profite de acest lucru.

– Poți să te uiți la mine? întrebă Burris.

– Și încă cum! Că să fiu sincer, mă fascinezi. Ai cumva impresia că figura ta îmi inspiră repulsie?

– Asta se petrece cu majoritatea oamenilor.

– Majoritatea oamenilor este formată din imbecili.

Aoudad se feri să-i spună că-l observa de mai multe săptămâni, că-l supraveghea de atât de mult timp încât avusese răgazul să se înarmeze cu multă voință pentru

această întrevedere. Cu siguranță că înfățișarea lui Burris era surprinzătoare și, indiscutabil, respingătoare. Bart nu avea nici cea mai mică dorință de a suferi același gen de tratament estetic, dar era de acum înainte insensibil la diformitățile lui Burris.

– Poți să faci ceva pentru mine?

– Cred că da.

– Cu condiția să vreau să mă ajuți.

– Presupun că vrei.

Celălalt ridică din umeri.

– Nu știu nimic. S-ar putea spune că încep să mă obișnuiesc cu starea mea actuală. În câteva zile, sau chiar mai repede, voi ieși, poate, afară.

Mintea și Aoudad o știa. Pe cine încerca să înșele? Pe el însuși sau pe oaspetele său? Imposibil de răspuns cu certitudine. Totuși, oricare ar fi fost îngrijorarea pe care Burris încerca să o ascundă sub o înfățișare degajată, Aoudad știa că îl rodea ranchiuna. Astronautul nu are decât un singur gând în minte: să evadeze din propriu-i corp.

– Sunt în serviciul lui Duncan Chalk, lăsă să-i scape Aoudad. Bănuiesc că ai auzit de el...

– Nu.

– Dar... Aoudad sughiță surprins. Bineînțeles! Am uitat că te-ai întors de curând pe Terra. Chalk este un antreprenor de distracții publice. Poate că ai mers la Arcadă și chiar vei fi vizitat Luna Tivoli?

– O cunosc.

– Ei bine, îi aparține. Nu sunt, de altfel, decât două dintre afacerile sale. Distrează multimile. Lumea din sis-

temul nostru solar. Nu-mi mai rămâne să adaug decât că dorește să-și extindă activitățile și în alte sisteme solare.

Există, fără îndoială, puțină exagerare în cuvintele sale, dar nu era nevoie să o afle și Burris.

– Și atunci?

– E un om bogat, dublat de un filantrop. O excelentă combinație de care ai putea profita și tu. Burris se aplecă în față și își înlănțui cele două tentacule exterioare ale mâinilor.

– Îmi dau seama de asta, spuse cu o voce albă. Vrei să mă angajezi pe post de fenomen atractiv, ca să fiu expus în circurile lui Chalk. Îmi veți da opt milioane de unități pe an și toți amatorii de senzații tari din întregul sistem se vor îngrămădi să mă vadă. Chalk își va face suma, eu voi deveni miliardar, voi muri fericit, iar curiozitatea mulțimii va fi satisfăcută. E bine așa?

– Ba nu! exclamă Aoudad, alarmat de perspicacitatea lui Burris. Sunt sigur că glumești. Nu mă îndoiesc că îți dai seama. Este de neînchipuit ca domnul Chalk să-ți exploateze ăă... nefericirea în felul acesta.

– De ce crezi că sunt chiar atât de nefericit? Fii fără grijă, chestia asta îmi asigură o eficacitate extremă. De acord, este dureros, însă pot, de exemplu, să rezist un sfert de oră sub apă. Ai fi în stare de așa ceva? Știind asta, te mai îngrijorează încă soarta mea?

Trebuie să fiu foarte atent și să nu mă las dominat, își zise Aoudad. Omul ăsta e diabolic. Va face o pereche grozavă cu Chalk.

– Vrei să mă faci să cred că situația ta actuală nu este

chiar așa de grea. Voi fi însă sincer: ceva îmi spune că nu dorești nmic altceva decât să-ți recapeți forma umană.

– Crezi?

– Sunt sigur.

– Dai dovadă de o remarcabilă perspicacitate, domnule Aoudad. Ți-ai adus cumva și bagheta magică?

– Nu e vorba de nici un fel de vrăjitorie, ci, să zicem, de un serviciu în favoarea altuia. Dacă vei fi de acord, Chalk va putea să te transfere într-un trup mai acceptabil.

Aceste cuvinte reușiră să-l facă pe Burris să iasă din imobilitate. Își părăsi obișnuita atitudine dezinvoltă și indiferentă, acea detașare sfidătoare pe care o afișa și care, în mod evident, îl chinuia. Începu să tremure ca un fir de floare în bătaia vântului de primăvară. Timp de câteva secunde nu-și mai putu controla mușchii: gura prinse a se lărgi în surâsuri convulsive, în vreme ce pleoapele i se zbăteau neîncetat.

– Cum s-ar putea una ca asta?

– O să-ți explice chiar el.

Degetele lui Burris se înfipseră în pielea lui Aoudad, care nu se clinti la această atingere metalică.

– Să fie posibil? întrebă cu o voce răgușită.

– Poate! Dar metoda nu este încă pusă la punct. – Va trebui deci să fiu utilizat încă o dată drept cobai.

– Liniștește-te. Nici nu se pune problema ca Chalk să te supună unui nou martiriu. Se vor face cercetări suplimentare înainte să aplice acest procedeu în cazul tău. Vrei să ai o întâlnire cu el?

Burris ezită. Din nou, ochii și gura i se mișcară independent de voință. În sfârșit, se stăpâni, își recăpătă morga și își încrucișă mâinile și picioarele.

Câte rotule poate să aibă? se întrebă Aoudad. Interlocutorul său păstra tăcerea: reflecta. Electronii trasau dâre luminiscente prin rețeaua neuronală a straniului său creier.

– Dacă Chalk poate să-mi facă cadou un alt corp...

– Da?!

– Ce câștig ar avea el din asta?

– Este un filantrop, ți-am mai spus-o. Știe că suferi și dorește să-ți vină în ajutor. Trebuie să-l vezi pe Chalk. Acceptă-i ajutorul...

– Cine ești tu, Aoudad?

– Un nimeni. Brațul lui Duncan Chalk.

– Îmi întinzi o cursă?

– Ești prea neîncrezător. Avem cele mai bune intenții din lume.

Tăcere. Burris se ridică și începu să se plimbe prin cameră. Mersul său avea o elasticitate cu totul particulară. Aoudad aștepta crispat.

– Fie, murmură într-un târziu astronautul. Ne-am înțeles. Condu-mă la Chalk.

Stabat mater dolorosa

În întuneric era mult mai ușor pentru Lona să facă pe moarta. Își plângea adeseori de milă. Îi plăcea să se închipuie pe un deal, într-un pătrat de iarbă verde, înaintea unei plăci comemorative de foarte mici dimensiuni: "Aici odihnește... victimă... asasinată de către savanți". Se înveli mai bine în pături, strângând tare din pleoape, ca să-și stăpânească lacrimile: "Odihnește în pace... În așteptarea învierii".

Ce făceau azi cu cadavrele? Le aruncau în cuptor. O lumină strălucitoare, o ultimă mângâiere a razelor soarelui și, apoi, țărână. Țărâna se va întoarce în țărână. Somnul cel lung.

Trecuseră șase luni de atunci. Vara era înăbușitoare. Un anotimp numai bun pentru a muri, se gândi Lona. Copiii i se născuseră în eprubete. Nu avuseseră nevoie de 9 luni ca să fie procreați. Ci numai de șase. Întregul experiment durase un an. Șase luni de emoții. Și acum această publicitate insuportabilă – sinuciderea ratată...

De ce-o alese seră tocmai pe ea?

Pentru că era acolo. Pentru că fusese disponibilă. Pentru că nu putea să se revolte. Pentru că purta în pântecele ei de sfântă ovule fecundate care nu-i slujeau absolut la nimic.

– Ovarele femeiii conţin sute de mii de ovule, domnişoară Kelvin. În mod normal, în cursul unei vieţi, circa patru sute dintre ele vor ajunge la maturitate. Celelalte sunt de figuraţie. Exact pe acestea dorim să le folosim. Avem nevoie de câteva sute...

– În numele ştiinţei...

– Va fi o experienţă crucială...

– Aceste ovule sunt absolut inutile. Poţi să ni le cedezi fără nici un păcat.

– Analele medicinei... numele dumitale... pentru eternitate...

– Nu va avea nici o repercusiune asupra fecundităţii tale viitoare. Vei putea să te măriţi şi să ai o duzină de copii normali.

A fost o experienţă complexă, prezentând multiple aspecte. Aproape un secol de cercetări permisese punerea la punct a unei metode şi toate tehnicile au fost mobilizate în slujba unui singur proiect: ovogeneza naturală, asociată maturizării artificiale a ovulelor. Inducţia embrio-genetică. Fecundarea externă. Incubaţia extramaternă, apoi reimplantarea ovulelor fecundate. Vorbe! Numai vorbe! Dezvoltarea extrauterină a fătului. Simultancitatea materialului genetic. Copiii mei! Copiii mei!

Lona nu îl cunoştea pe cel destinat să fie "tatăl". Tot ce ştia era faptul că întreaga cantitate de spermatozoizi era furnizată de un singur donator, la fel cum o singură dona-

toare furniza ovulele. Asta o pricepuse. Doctorii avuseseră obligația să-i explice operația punct cu punct. Îi vorbiseră aidoma unui copil. Și Lona sesizase esențialul. Se dovediseră înțelegători cu ea pentru că era neinstruită și pentru că îi venea greu să prindă ideile complicate, dar era indiscutabil faptul că poseda o inteligență primitivă deosebită.

Co-participarea sa era simplă și trebuia să se încheie o dată realizată prima fază a proiectului. Îi extrăseseră din ovare mai multe sute de ovule fertile, dar nematurizate.

Începând din această clipă, subiectul nu mai oferea interes pentru ei. Dar Lona ținea cu îndârjire să știe și urmărisé cu atenție desfășurarea etapelor ulterioare.

Ovulele fuseseră plasate cu multă grijă în ovare artificiale până la maturizare. O femeie nu poate să hrănească decât două sau trei ovule simultan în căușul cald din măruntaiele sale: aparatele puteau să îngrijească cu sutele. Apoi urmase studiul de probă, care nu aducea însă nimic nou – cel al microinjecției menite să întărească rezistența ovulelor. Urmase studiul fecundării. Spermatozoizii se îndreptaseră contorsionându-se către țintele lor.

Un singur donator, o singură explozie la vremea secerișului. Multe ovule muriseră în timpul etapelor anterioare. Multe erau nefertile și multe nu fuseseră fecundate. Totuși, procesul avusese loc cam cu vreo sută dintre ele. Minusculul gamet fremătător reușise să găsească direcția către obiectivul propus. Apoi se inserase în adăpostul cald și umed.

Următoarea fază: reimplantarea ovulelor fertilizate. La început se plănuise recrutarea a o sută de femei care să poarte cei o sută de zigoți, fetuși deschizători de drumuri

ce își vor face cuiburile de cuci în vintre străine, dar într-un târziu realizaseră că erau prea multe. Douăsprezece femei se oferiseră voluntare. Celelalte ovule fecundate fuseseră încredințate uterelor artificiale.

Douăsprezece pântece palide, goale sub lumina orbitoare a becurilor. Douăsprezece perechi de pulpe netede deschizându-se pentru a primi un în amant, ci o teacă de aluminiu mat. O împingere domoală, o împroșcare spumoasă – și gata cu implantarea. Mai multe încercări se soldaseră cu eșecuri. Opt pântece din douăsprezece începuseră deîndată să se îngroașe.

– Mă ofer voluntară, le spusese Lona. Și adăugase, atingându-și pântecele plat: Lăsați-mă să-mi port unul dintre copii.

– Nu.

Nu fuseseră chiar atât de brutali. Îi explicaseră că, în cadrul experimentului, se dovedea cu totul inutil ca ea să suporte inconvenientele graviditătii. Se demonstrase de mult timp că este posibil să extragi un ovul din ovarele unei femei, să-l fecundezi în exterior și să-l reimplantezi, pentru ca el să-și regăsească mediul hrănitor natural. La ce bun să reîncepi experiența? Faptul fusese de atâtea ori verificat și confirmat. Nu, o puteau scuti de această neplăcută misiune. Ceea ce îi interesa era să afle cum o mamă umană ar putea purta un embrion străin și, pentru asta, nu era nevoie de Lona.

Cine mai avea nevoie de Lona acum?

Nimeni.

Nimeni. Steagul ei se înclinase.

Opt dintre purtătoarele benevole își duseseră cu bine

misiunea până la capăt. Creşterea embrionilor fusese accelerată în mod artificial. Organismul lor îi acceptase pe intruşi, îi irigase cu sângele lor, îi învăluise în căldura membranelor placentare. Era un adevărat miracol medical.

Dar să scurtcircuitezi în întregime maternitatea se dovedea a fi încă şi mai pasionant.

Un şirag de receptacole sclipitoare. În fiecare, un zigot care se diviza. Celulele se multiplicau cu o viteză incredibilă. Lona ameţea numai când îşi amintea. Dezvoltarea era inserată în citoplasma corticală a zigotului în etapa segmentării, apoi în principalele organe axiale.

"Când intervine gastrulaţia, cotorul mezodermic al membranei primitive a embrionului se desfăşoară şi marginea sa anterioară întâlneşte faţa posterioară a viitoarei creşteri care va fi inima. Dincolo de deschizătura plăcii neuronale, viitoarele celule de creştere ieşite din această anexă sunt localizate în două regiuni ale epidermei situate de o parte şi de alta a plăcii cerebrale anterioare. Când aceasta se curbează pentru a forma un tub, viitoarele celule retiniene ale viitorului creier se curbează unele peste altele şi formează cavitatea optică."

Şi, şase luni mai târziu, o sută de copii tremurători apăreau pe lume.

Un neologism se întipări atunci pe toate buzele: centupli.

De ce nu? O mamă, un tată... restul nu erau decât peripeţii. Femeile-vectori, vintrele metalice îşi dăruiseră căldura embrionilor şi le asiguraseră hrana, dar nu erau totuşi mamele acestor copii.

Cine era mama?

Tatăl nu prezenta nici o importanță. Însămânțarea artificială era deja o chestie banală. Un singur mascul putea – cel puțin în mod statistic – să fecundeze toate femeile din lume în numai două zile. Faptul că sperma unui bărbat reușise să procreeze o sută de copii simultan nu prezenta absolut nici un interes.

Dar mama... Era de la sine înțeles ca identitatea sa să rămână secretă. Și să rămână în analele medicinei sub denumirea de "donatoare anonimă". Și, totuși, se iviseră o serie de probleme. Cu atât mai mult cu cât subiectul nu împlinise încă 17 ani, era celibatară și virgină, din punct de vedere anatomic – doctorii erau categorici.

La numai două zile însă de la nașterea simultană a centuplilor, numele și "afacerea" Lonei ocupau pagina întâi a ziarelor.

A trebuit să facă față, fragilă și tremurătoare, exploziilor intermitente ale flash-urilor.

– Tu vei fi aceea care le vei alege numele copiilor?

– Ce sentimente ai trăit atunci când ți-au recoltat ovulele?

– Ce senzație încerci gândindu-te că ești mama celei mai numeroase familii care a existat vreodată în istoria omenirii?

– Ai vrea să te căsătorești cu mine?

– Hai să trăim împreună și să fim amanți!

– O jumătate de milion de unități, ca să ne acorzi exclusivitatea asupra viitoarelor tale "Memorii".

– Nu te-ai culcat niciodată cu un bărbat?

– Cum ai reacționat când ți s-a explicat scopul experienței?

– L-ai întâlnit vreodată pe "tatăl" copiilor?

– ...

Calvarul durase o lună. Proiectoarele îi inflamau pielea delicată. Avea ochii injectați și fața surmenată. Un adevărat bombardament de întrebări. Doctorii stătuseră tot timpul cu ea, ca s-o ajute la răspuns. Fusese clipa sa de glorie: niciodată nu trăise ceva mai aiuritor și mai înnebunitor. Iar doctorii fuseseră aproape la fel de furioși ca și ea – numele ei nu ar fi trebuit, cu nici un chip, făcut public. Fusese suficient ca un singur ochi să arunce o privire cercetătoare dincolo de zid, pentru ca torentul curiozității să spargă digul tăcerii impuse și al tainei necesare. Dar ceea ce se întâmplase se întâmplase, iar rolul oamenilor de știință se mărginise la efortul de o supraveghea pe Lona, pentru a o împiedica să comită alte gafe. De fapt, nu era prea vorbăreață. Mutismul i se datora, în același timp, fricii și neștiinței. Ce putea să spună ea lumii? Și ce aștepta lumea de la ea?

O bună bucată de vreme, Lona se transformă în a opta minune a lumii. Toți cântăreții la modă fredonau cântecul compus în onoarea sa – trista plângere a mamei celor o sută, pe fundalul muzical al bateriei. Îl introduceau la toate orele posibile, pe toate posturile, încât Lona ajunsese să nu-l mai suporte. "Hai să facem un copil împreună, mămică dragă! Hai să facem încă o sută." Prietenele, înțelegând că a discuta despre lucrul acela o făcea să se simtă nelalocul ei, vorbeau în mod deliberat despre orice altceva, până când, într-un târziu, încetară să o mai întâlnească.

De la un timp, Lona nu mai frecventa pe nimeni. O mulțime de necunoscuți năvăleau mereu peste ea cu întrebări, dorind să știe cum era când aveai atâția copii. Ce-ar fi putut să le răspundă? Nu știa, ca să spunem așa, aproape nimic. Ce ar fi putut să spună? Nu știa. De ce scriseseră acel cântec despre ea? De ce toate aceste răutăți, toată această adevărată inchiziție? Ce voiau de la ea?

Unii considerau că acceptul ei fusese o blasfemie, iar preoții tunau și fulgerau în amvoane. Câteodată, Lona simțea, speriată, în nări, mirosul de pucioasă al focurilor iadului. Copilașii strigau, se legănau și râgâiau. Într-o bună zi se duse să-i vadă. Emoția îi înecă ochii în lacrimi când îl ridică pe unul în brațe. O infirmieră apăru ca din pământ, i-l luă cu severitate și îl așeză din nou în mediul său aseptic. Din acel moment, i s-a interzis cu desăvârșire să mai revină acolo.

Centupli – o sută de feți posedând același patrimoniu genetic. Cu cine vor semăna? Cum vor crește? Era cu putință să trăiască în aceeași lume 50 de frați și 50 de surori? Era o experiență care urma să se întindă de-a lungul unei întregi generații. Cei mai interesați de problemă se arătau psihologii. Se știau o mulțime de lucruri despre cvintupli. Sextuplii, la rândul lor, fuseseră studiați, însă nu prea mult și, în ultimii 30 de ani, se aflase câte ceva și despre ei. Era un domeniu de cercetare absolut virgin și fără de margini.

Dar Lona nu mai era implicată cu nimic. Participarea sa la marea experiență se încheiase încă din prima zi. O infirmieră surâzătoare îi introdusese între pulpe ceva ră-

coros care înepepa. Apoi, trecuseră pe lângă pat o mulțime de bărbați, care îi priviseră corpul cu indiferență. O înțepătură. Un fel de ceață, care nu a împiedicat-o însă să se simtă penetrată. În rest, nici o altă senzație. Și, brusc, totul se sfârșise. "Mulțumim, domnișoară Kelvin. Treci pe la casierie pentru a-ți încasa cecul." Contactul pielii cu rufăria de curând spălată. În acest timp, într-o altă zonă a clădirii, ovulele recoltate începeau să fie supuse experiențelor.

Copiii mei, copiii mei!

Toate aceste lumini îmi rănesc ochii!

Chiar și momentul sinuciderii fusese ratat. Doctorii, care erau în stare să insufle viață până și unei neînsemnate grăunțe de materie, nu aveau nici o problemă când era vorba să păstreze în viață creatura care se dovedea a fi izvorul acestui grăunte. O repuseră pe picioare, fără prea multă vorbă, și o uitară de îndată.

Cea care fusese timp de nouă zile idolul întregii lumi, alunecă în uitare în cea de-a zecea. Își regăsise penumbra, dar nu și pacea. Pacea nu se dăruiește. Trebuie să o cucerești, s-o găsești în tine însuți și asta e cel mai greu.

Reîntoarsă în anonimat, Lona nu mai putea însă să fie aceeași femeie de altădată, fie și numai pentru că, undeva, o sută de bebeluși creșteau și se dezvoltau.

Nu îi fuseseră smulși numai din ovare, ci chiar din țesătura cea mai intimă a sufletului său și, pentru asta, se simțea profund răvășită.

Se cutremură în întuneric.

Într-o zi o voi lua de la capăt, își promise. În cui
Și, de astă dată, nimeni nu va ști. De astă dată mă vor
în pace. Voi dormi pe vecie.

La început era verbul

Pentru Burțris, era nițel asemănător unei renașteri. De atâta vreme stătuse închis între cei patru pereți, încât camera îi devenise, într-un fel, un azil definitiv.

Totuși, Aoudad făcu tot posibilul ca reintrarea în lume să fie cât mai puțin penibilă cu putință. Ieșiră la miezul nopții, la ora la care orașul dormea. Burris se îmbrăcase pe deasupra hainelor cu un capișon, care crea atât de mult impresia că se joacă de-a conspiratorii, încât nu se putu împiedica să surâdă, cu toate că știa că acest travesti îi era necesar. Capișonul îi ascundea destul de bine fața și, dacă avea grijă să-și țină capul plecat, se afla la adăpost de eventualele priviri. Îndreptându-se către tubul de coborâre, se rugă în șoaptă ca nimeni altul să nu-l folosească în acele momente. Dorința îi fu ascultată, dar în momentul în care trecea peste prag, un lumiglob care trecea pe acolo îl ilumină în fugă exact în clipa în care ieșea din cameră un alt

locatar. Străinul încremeni și privi atent către figura de sub capișon. Fața lui Burris rămase ca de piatră. Celălalt clipi uluit în fața spectacolului neașteptat ce i se oferea ochilor.

Această mască răvășită, deformată, această privire înghețată... își continuă drumul. O să aibă parte de coșmaruri în noaptea asta. Minner oftă și-și zise în sine că e preferabilă o asemenea noapte unui coșmar real, de zi cu zi, amestecat cu însăși derularea destinului său.

Un vehicul îi aștepta înaintea intrării în clădire.

– Chalk nu obișnuiește să primească vizite la ora asta, zise Aoudad. E vorba însă de ceva cu totul special, te rog să mă înțelegi bine. Așteaptă să-ți manifești întreaga considerație.

– Minunat, răspunse întunecat Burris.

Intrară în mașină. Avea senzația că părăsește un adăpost sufocant, pentru ca să se înfunde în altul încă și mai strâmt, dar mult mai confortabil. Se așeză pe o banchetă suficient de largă pentru a îngădui mai multor persoane să se simtă în largul lor, destinată însă, în mod evident, să fie umplută de o singură dar uriașă pereche de fese. Aoudad se instală alături, pe un scaun mai normal și automobilul porni, în uruitul slab al turbinelor. Captatoarele receptionară semnalele celei mai apropiate autostrăzi. Părăsiră de îndată străzile orașului și apucară pe o șosea particulară.

Lucru bun, geamurile erau opacizate și Burris își lăsă capișonul pe spate. Încerca să se obișnuiască astfel, cu pași mărunți, să se arate celorlalți. Aoudad, care părea indiferent la mutilitările sale, era un subiect excelent pentru antrenament.

– Dorești ceva? îl întrebă. Vreo băutură, vreo țigară sau vreun stimulent?

– Nu, mulțumesc.

– Poți să bei sau să fumezi în starea în care te afli?

Buzele lui Burris se încrețiră într-un surâs lugubru.

– În linii mari, metabolismul meu este asemănător cu al vostru. Sistemul interior de transport este diferit. Mănânc și beau aceleași lucruri ca și voi, dar, pentru moment, nu vreau nimic.

– Te întrebam numai din simplă curiozitate. Te rog să mă scuzi.

– Te-am scuzat.

– Și în ceea ce privește funcțiile corporale...

– Mi-au ameliorat sistemul excretor. În privința funcției de reproducere, habar n-am dacă s-au atins de ceva. Organele respective constat că sunt la locul lor. Dar nu am nici cea mai mică idee dacă funcționează... nu am avut încă tentația de a face experiența.

Un tic spasmodic încreți obrazul stâng al lui Burris și Aoudad îi înregistră reacția. Pentru ce se interesează atât de mult de viața mea sexuală? Lubricitate naturală? Sau altceva?

– Te rog să-mi ierți indiscreția.

– E-n ordine.

Când se lăsă să alunece pe spătarul fotoliului, acesta se comportă ciudat. Poate să încerce să-l maseze. Burris se afla, fără îndoială, într-o stare de mare încordare, iar supusul instrument își dădu toată silința ca să-l reconforteze. Din nefericire, fusese programat pentru o persoană mult mai corpolentă și acum bâzâia, ca și cum ar fi fost

supraîncărcat. Îl punea în încurcătură diferența de talie? se întrebă Minner. Sau noua structură anatomică a ocupantului îl făcea să-și piardă simțul controlului?

Când îi atrase atenția lui Aoudad asupra acestui lucru, acesta schimbă brusc subiectul și Burris surâse, felicitându-se pentru calmul de care dăduse dovadă. Nu rostise nici măcar un singur cuvânt mai tare decât celălalt de la sosirea lui Aoudad. Era la fel de calm, precum ochiul de liniște din mijlocul furtunii. Perfect! Rămăsese prea mult timp răsucit asupra lui însuși și, în marca-i singurătate, lăsase frica să-l slăbească. Acest imbecil de Aoudad era un adevărat înger al milei, venit cu misiunea de a-l elibera de propriile-i fantasme.

Îi sunt dator cu o lumânare, se amuză Burris, frecându-și palmele.

– Am ajuns. Biroul lui Chalk este acolo.

Clădirea era destul de scundă. Nu părea să aibă mai mult de două-trei etaje, dar stilul îi era pus în valoare de turnurile ce o înconjurau. Lungimea suplinea lipsa de înălțime. Construcția se dezvolta și spre stânga și spre dreapta, într-o succesiune de unghiuri obtuze. Folosindu-se de viziunea periferică, cu care îl înzestraseră prin operație, Burris o examină cu atenție și ajunse la concluzia că era de formă octogonală. Fațada se dovedea, la o cercetare de aproape, o suprafață de metal mat, bine întreținută și perfect fasonată. Nu se zărea sclipind nici o lumină în interior, dar era adevărat că nu avea nici o fereastră.

O intrare, ascunsă până atunci, apăru brusc, fără cel mai mic zgomot, în peretele cel mai apropiat. Mașina rulă

încet înăuntru şi se opri. Uşa automată culisă într-o parte. Burris percepu în obscuritate prezenţa unui bărbat scund, care scruta interiorul vehiculului, cu ochii aţintiţi asupra sa.

Tresări la început,.deoarece nu se aştepta să se trezească nas în nas cu un necunoscut, însă reuşi să se stăpânească, îşi supraveghe senzaţiile şi îşi încrucişă privirea cu a celuilalt. Trebuie spus că acesta din urmă, un personaj scund, avea, la rândul său, ce să ofere privirilor. Deşi nu trecuse prin mâinile teribililor extratereştri, era de o urâţenie respingătoare: un gât practic inexistent, părul negru şi des, în şuviţe răzvrătite în jurul gâtului, un nas cu nări înguste şi buze incredibil de întinse şi de subţiri, pentru moment strânse într-o respingătoare expresie de fascinaţie. Nu, în mod limpede, nu era ceea ce s-ar putea chema un Adonis.

Aoudad făcu prezentările:

– Minner Burris... Leontes d'Amore, unul dintre colaboratorii lui Chalk.

– S-a trezit şi vă aşteaptă.

Chiar şi vocea îi era neplăcută. Şi,totuşi, gândi Burris, înfruntă lumea exterioară în fiecare zi.

Îşi puse capişonul şi se lăsă, pur şi simplu, aspirat de o adevărată reţea de tuburi pneumatice. Într-un târziu, fu azvârlit într-o încăpere uriaşă, care, în mod normal, trebuia să geamă de activitate. La acea oră însă, birourile erau pustii şi ecranele stinse. Era luminată de ciuperci termoluminiscinţe ce degajau o lucire slabă. Burris zări un lanţ de bare din cristal, pe care le urmări din priviri, până ce ochii

i se opriră pe un monstruos sac de carne, răsturnat ca într-un tron, aproape de tavan. Nu putea fi altcineva decât Chalk.

Hipnotizat de vederea acestui hopa-Mitică, Minner uită pentru moment înțepăturile fără de număr care îl acompaniaseră în permanență. Ce gabarit! Câtă masă de carne! Ca să atingă o asemenea circumferință, batoza asta trebuie să fi înghițit turme întregi!

Aoudad îl invită să înainteze, fără să îndrăznească, totuși, să pună mâna pe brațele astronautului.

– Apropiete-te, ca să te pot vedea, făcu Chalk. Urcă până la mine, Burris.

Vocea îi era plăcută. În fine, avu loc marea întrevedere. Burris își abandonă și mantia. N-are decât să mă privească! De ce să-mi fie rușine în fața unui asemenea monstru de grăsime?

Expresia placidă de pe fața lui Chalk rămase neclintită. Îl studie cu atenție pe Burris, cu un viu interes și fără nici o urmă de dezgust. Își ridică mâna grasă. Ascultând de acest ordin mut, Aoudad și d'Amore se făcură nevăzuți, iar Chalk și Burris rămaseră singuri în uriașa sală, scăldată într-o lumină mătăsoasă.

– Te-au cârpit cam idiot. De ce? Ai idee care le-or fi fost motivele?

– Simplă curiozitate, răspunse Burris. Și, de asemenea, dorința de a aduce o îmbunătățire modelului original. Sunt destul de umani în felul lor de a fi, neomenesc.

– Cu ce seamănă?

– Au o piele pergamentoasă și brăzdată de cute. Prefer însă să vorbim despre altceva.

– Cum dorești.

Chalk rămăsese așezat. Burris stătea în picioare înaainte-i, cu mâinile încrucișate. Micile-i tentacule exterioare se încolăceau și se desfăceau fără încetare. În stânga se afla un scaun – se așeză fără să mai aștepte să fie invitat.

– Văd că ai o mulțime de facilități aici.

Chalk surâse fără să-i răspundă.

– E dureroasă?

– Ce?

– Transformarea suferită.

– Este extrem de neplăcută. Calmantele din farmacopeea pământeană nu au aproape nici un efect. Mi-au scurtcircuitat circuitele nervoase și nimeni nu știe exact cum să îmi blocheze senzațiile. E suportabil, însă. Pe vremuri, se părea că ologii simt dureri la picioare ani de zile după ce le-au fost amputate. Presupun că este aproape același lucru.

– Ți s-au tăiat membrele?

– Mi-au fost înlăturate toate. După care mi le-au pus la loc. Dar cu totul altfel. Doctorii care m-au examinat, și-au exprimat încântarea în fața articulațiilor mele. Mâinile sunt cele originale, numai puțin modificate. La fel și picioarele. În privința celorlalte membre, nu știu prea bine ce îmi aparține și ce mi-au pus de la ei.

– Și organele interne?

– Un adevărat haos. Scriu un raport cu privire la acest subiect. Nu m-am întors de foarte mult timp pe Terra. Doctorii m-au examinat o perioadă, după care nu i-am mai lăsat s-o facă.

– De ce?

– Pentru că mi se părea că deveneam, din ce în ce mai mult, un obiect de studiu. Şi asta nu numai în ochii lor, ci şi în ai mei. Or, la urma-urmei, nu sunt un lucru, ci o fiinţă umană care a fost restructurată. În sufletul meu am rămas întotdeauna om. Dacă m-ai înţepa cu un ac, mi-ar curge sânge. Ce poţi să faci pentru mine, Chalk?

Chalk ridică o mână moale.

– Ai puţină răbdare. Vreau să cunosc mai multe despre tine. Ai fost ofiţer în flota spaţială?

– Da.

– Ai făcut şcoala superioară de astronautică?

– Da.

– Trebuie să fi fost un elev extraordinar, de vreme ce ţi-au încredinţat o misiune atât de delicată. Să cobori în premieră pe o planetă necunoscută, populată cu fiinţe inteligente, nu-i o joacă. Câţi oameni au fost la bord?

– Am fost trei şi toţi trei am ajuns pe masa de operaţie. Prolisse a murit cel dintâi, Malcondotto al doilea. Am avut noroc.

– Nu-ţi place actualul corp?

– Are unele avantaje. După părerea doctorilor, ar trebui să trăiesc până la vreo cinci sute de ani. E însă dureros. Şi neplăcut. Nu am chemare pentru a fi monstru.

– Nu eşti chiar atât de hidos precum crezi. Sigur, copiii or să fugă când te vor vedea... e un inconvenient. Dar copiii sunt reacţionari: le e groază de nou. În ce mă priveşte, găsesc că ai o faţă seducătoare în felul ei şi sunt convins că multe femei nu ar cere altceva decât să ţi se arunce la picioare.

– Nu ştiu. Nu am încercat niciodată.

– Grotescul își are și părțile lui atrăgătoare, Burris. La naștere, cântărim mai bine de 20 de livre. Greutatea nu mi-a fost niciodată o povară. Cred, mai degrabă, că obezitatea îmi e un fel de atu.

– Ai avut o viață întreagă la dispoziție ca să te obișnuiești cu corpolența. Ai mii de feluri să i te adaptezi. Și, la urma urmei, ai ales singur să fii așa cum ești. În ce mă privește, sunt victima unui capriciu de neînțeles. Un adevărat vid. Da, Chalk, am fost violat.

– Și ai vrea să desfaci ceea ce a fost făcut?

– La ce te gândești?

Chalk clătină ușor din cap. Pleoapele i se închiseseră, lăsând impresia că adormise brusc. Burris aștepta, debusolat. Se scurse o clipă nesfârșită.

Într-un târziu, fără să se miște, Chalk vorbi rar:

– Chirurgii noștri sunt capabili să transplanteze cu succes creierul dintr-un corp în altul.

Burris tresări și fu apucat de o surescitare febrilă, un adevărat acces de epilepsie. Un organ nou, implantat pe Manipool, dădu drumul unui jet de hormoni necunoscuți, care îi creară o stare de ameteală.

– Detaliile tehnice ale operației te interesează? continuă Chalk cu voce clamă. Tentaculele lui Minner tresăriră, imposibil de controlat. Chalk continuă leneș:

– Se izolează chirurgical creierul în interiorul craniului, extirpând țesuturile alăturate. Calota se conservă pentru a asigura menținerea și protecția encefalului. Homeostazia totală se impune, natural, de-a lungul întregii perioade de anticoagulare. Există metode care permit închiderea membranei de la baza craniului și partea frontală

înainte de împiedica scurgerea sângelui. Funcțiile cerebrale sunt preluate de electrozi și de termosonde. Obturând arterele maxilare și carotidele interne se menține circulația sangvină. Altfel spus, se creează derivații vasculare. Nu am să insist asupra metodelor mulțumită cărora creierul supraviețuitor este detașat de corpul subiectului. O dată secționat cordonul medular, obiectivul final se realizează prin izolarea totală a creierului, care nu mai este alimentat decât prin carotide. În acest timp, receptorul a fost deja pregătit. Se extirpă carotida și jugulara. Grefa, amplasată într-o soluție antibiotică în tot acest timp, este pusă la locul ei. Arterele carotide ale creierului izolat sunt suturate din nou cu ajutorul unui furtun tratat cu siliconi la carotidele receptorului. Același lucru este valabil și pentru jugulare. Operația se efectuează la o temperatură scăzută, pentru a limita la minim eventualele deteriorări. După ce arterele circulației sangvine ale creierului grefat au fost legate corect la cele ale receptorului, temperatura se ridică, în mod treptat, până când redevine normală. Și abia atunci pacientul intră în faza postoperatorie. Este necesară o perioadă prelungită de reeducare înainte ca grefa cervicală să-și asume controlul organismului receptor.

– Este cu totul remarcabil.

– Față de ceea ce ți-au făcut, e totuși prea puțin. Experiența a reușit însă pe mamiferele superioare. A fost experimentată cu succes chiar și pe primate.

– Dar pe ființele umane?

– Nu.

– În acest caz...

– S-a înercat asupra bolnavilor incurabil în stadiu

final, folosindu-se creierele celor morți de curând. Dar factorii abatori erau prea numeroși. Totuși, în anumite cazuri, s-au obținut unele rezultate. În cel mult trei ani, Burris, vom transplanta creiere la fel de ușor precum o facem astăzi cu brațele și picioarele.

Starea de excitare care fremăta în Minner îi provoca senzații dezagreabile. Temperatura pielii îi crescuse și găsea că asta era penibil. Simțea tremurături până și în gât.

– Facem o copie după trupul tău, reproducându-i, atât cât putem, aparența originară, continuă Chalk. Un golem reconstituit pe baza elementelor furnizate de banca de date. Dar, fără creier. Aici îl vom transplanta pe al tău. Vor exista, desigur, unele diferențe, dar îți vei regăsi integritatea fundamentală. Ce zici, te interesează?

– Încetează cu tortura, Chalk!

– Îți dau cuvântul meu că sunt foarte serios. Ne împiedicăm de două probleme de ordin tehnologic. Trebuie, pe de o parte, să stăpânim tehnica asamblării globale a receptorului și, pe de alta, pe aceea a menținerii în viață a acestuia până în momentul în care transplantarea ar putea fi efectuată cu toate șansele de succes. Ți-am spus deja, trei ani ne vor fi necesari pentru a depăși primul obstacol. Să mai adăugăm doi ani, pentru a construi golemul. În cinci ani vei putea fi, iarăși, o ființă umană, Burris!

– Și cam cât va costa chestia asta?

– Nu știu exact, poate o sută de milioane de unități, poate mai mult...

Burris izbucni într-un râs aspru, iar limba – care semăna acum incredibil de mult cu aceea a unui șarpe – îi țâșni din gură.

– Sunt dispus să iau pe socoteala mea toate cheltuielile reumanizării talè, zise Chalk.

– O nebunie completă!

– Îți cer să apelezi cu încredere la resursele mele financiare. Ai fi de acord să te desparți de corpul tău actual dacă aș fi în măsură să-ți fac rost de un altul, mai apropiat de standardele umane?

Niciodată Burris nu-și închipuise că cineva i-ar putea pune o asemenea întrebare, iar propria-i ezitare îl ului. Detesta acest nou trup și mulțimea serviciilor cărora le căzuse victimă îl subjuga. Totuși, nu ajunsese oare să se lege prea mult de "stranietatea" sa?

– Cu cât voi putea să mă debarasez mai repede de porcăria asta, cu atât mai bine, răspunse el într-un târziu.

– Perfect! Problema care se pune acum este de a te ajuta să traversezi această perioadă de cinci ani. Iată ce-ți propun: vom încerca să-ți modificăm nițel fizionomia, așa încât să poți stabili contacte sociale, până în clipa în care transferul va fi realizabil. Ce crezi?

– E imposibil! Am studiat deja această posibilitate cu doctorii care m-au examinat la întoarcere. Sunt plin de anticorpi și, din cauza asta, resping orice grefă.

– Chiar i-ai crezut? Nu cumva doctorii ăștia ți-au debitat niște minciuni care îi aranjau la vremea respectivă?

– Acum, încep s-o cred.

– Ei bine, lasă-mă să te expediez într-o clinică. Îți vor face câteva teste, ca să-ți confirme verdictul. Dacă se dovedește exact, nu vom mai vorbi despre asta. În caz contrar, vom încerca să-ți facem existența puțin mai ușoară. De acord?

– De ce faci asta? Ce dorești în schimb?

Colosul se răsuci în jurul propriei axe și se aplecă înainte. Ochii îi ajunseseră până la câțiva centimetri de fața lui Burris, de buzele al căror model era de o surprinzătoare delicatețe, de nasul fin, de obrajii masivi, de pleoapele adipoase.

– Prețul meu este exorbitant, spuse Chalk cu voce scăzută. O să te facă să te cutremuri până în cele mai ascunse profunzimi ale sufletului. Și o să refuzi târgul pe care ți-l propun.

– Ce târg?

– Meseria mea este aceea de antreprenor de jocuri și divertismente publice. Nu voi putea să recuperez decât o parte infimă a investiției pe care o voi face și, totuși, vreau să-i recuperez integral.

– Ce preț dorești?

– Totalitatea drepturilor de exploatare comercială a nefericirii tale. Întreaga poveste. Capturarea ta de către extratereștri, revenirea pe Terra, maniera în care te-ai chinuit să te adaptezi modificărilor corporale suferite și toată perioada de readaptare ulterioară. O lume întreagă știe deja că trei oameni au coborât pe o planetă numită Manipool, că doi dintre ei au murit și că al treilea s-a întors după ce a fost transformat prin multiple manipulări chirurgicale. După ce știrea a fost difuzată, ai dispărut. Cam asta ar fi povestea. Ceea ce vreau eu este să apari din nou la lumina zilei. Vreau să te arăți lumii, redescoperindu-ți natura umană, reînnodând contactul cu oamenii. Vreau să te vadă cum ieși din infern, cum triumfi, în cale din urmă, asupra experienței catastrofale care ți-a fost impusă și cum, din toate astea, ieși un om nou. Purificat. Asta va cere să suporți

numeroase atentate la viața ta particulară și sunt convins că vei refuza. După tot ce-ai suferit, e de așteptat să...

– E o nouă formă de tortură, nu?

– Într-un anume fel, poate că da, recunoscu Chalk.

Transpirația îi lucea pe frunte. Era roșu ca racul, încordat, ca și cum ar fi fost aproape de un paroxism emoțional.

– Purificat, repetă, murmurând, Burris. Îmi oferi purgatoriul.

– Numai dacă dorești asta.

– Mă ascund de mai multe săptămâni și acum va trebui să mă arăt, în toată goliciunea mea înspăimântătoare, lumii întregi, timp de cinci ani. Așa e?

– Toate datoriile se plătesc...

– Toate datoriile se plătesc. Da. Da! Accept tortura. Sunt jucăria ta, Chalk. Numai o ființă umană ar fi în stare să-ți respingă propunerea. Dar eu o accept. O accept!

O livră de carne

– Este la clinică, zise Aoudad. Au început examinările.

Trase de hainele femeii.

– Aruncă astea, Eliza.

Eliza Prolisse respinse mâna, nervoasă.

– Chalk o să-i dea, cu adevărat, un corp omenesc?

– Nu m-am îndoit nici măcar o singură clipă.

– Atunci, dacă Marco s-ar fi reîntors viu, i-ar fi putut face şi lui rost de un corp omenesc?

– Sunt cam prea mulţi de "dacă", răspuse el cu prudenţă. Marco e mort. Obişnuieşte-te cu ideea.

– O clipă. Aş putea să-i fac o vizită lui Burris la clinică?

– Cred că da. Ce doreşti de la el?

– Să-i vorbesc, asta-i tot. E ultima persoană care l-a văzut trăind pe soţul meu. Ar putea să-mi spună cum a murit Marco.

– Cred că ar fi mult mai bine dacă nu ai şti nimic. A

murit atunci când încercau să-l transforme în monstrul care a ajuns cel care a supraviețuit. Dacă l-ai vedea pe Burris, ți-ai da seama că e mai bine că Marco a murit.

– Totuși...

– Ar fi mult mai bine să nu știi nimic, repetă Aoudad.

Mâinile-i lunecară de-a lungul corpului femeii, căutând închizătorile magnetice, pentru a le depolariza. Haina Elizei se desfăcu, dezvăluind vederii sânii grei, de o albeață cadaverică, cu mameloane violacee. O poftă aproape dureroasă îl sfâșia pe Aoudad. Eliza îi prinse pumnii în căușul palmelor.

– Mă vei ajuta să-l întâlnesc pe Burris?

– Eu...

– Mă vei ajuta să-l întâlnesc pe Burris.

De astă dată nu mai era întrebare.

– Da, da...

Îi eliberă pumnii și Aoudad, tremurând, o despuie de ultimele văluri. Era o femeie frumoasă, în plină maturitate. Cărnoasă, dar frumoasă. Ah! Aceste italience cu pielea albă și părul negru... "Sensualissima!"

Dacă vrea să-l vadă pe Burris, ei bine, să-l vadă! Asta l-ar nemulțumi, oare, pe Chalk? Îi precizase deja care era lipitura pe care dorea să o realizeze: Burris și mititica Kelvin. Pentru ce nu însă, mai întâi, Burris și văduva lui Prolisse?

Eliza contempla cu admirație corpul zvelt și nervos, aplecat deasupra sa. Era goală acum în întregime și Aoudad își lăsă privirea să rătăcească pe o imensitate albă, punctată de insule negre și roșii.

– Vei organiza o întâlnire pentru mâine, zise ea.

– Da. Pentru mâine.

Se prăbuși peste femeia goală. O banderolă de catifea neagră îi încercuia pulpa groasă, în semn de doliu. Purta doliu după Marco Prolisse, condamnat la moarte într-o manieră de neînțeles, de către niște creaturi de neînțeles, pe o planetă de neînțeles: "Pover' nomo!". Carnea Elizei era un rug incandescent. Aoudad se înfundă în valea tropicală ce i se oferea. Aproape imediat, un strigăt de extaz îi țâșni printre buze.

Ca doi rătăcitori prin noapte

Clinica, o clădire lungă și joasă, în formă de "U", orientată de la vest la est, se înălța la marginea deșertului. Dimineața, soarele răsărind își țesea flăcările pe fațada orizontală, mărginită de două coloane de susținere paralele. Era o construcție de piatră cenușie, pătată în nuanțe roșietice. Către apus, adică în secțiunea principală, se întindea panglica îngustă a unei grădini, dincolo de care începea imensitatea roșietică a deșertului.

Un deșert care nu era chiar lipsit de viață. Tufe întunecate de absint îl pătau ici și colo. Pe suprafața calcinată a solului se întretăiau culoarele săpate de rozători. Ziua puteai să vezi lăcuste țâșnind în toate părțile, iar noaptea, cu puțin noroc, șobolani, canguri. Cactuși, euforbiacee și alte plante cărnoase creșteau din abundență peste tot.

Câte ceva din viața luxuriantă a deșertului invadase chiar și clinica, grădina cu tentă deșertică, în care creșteau arbuști scheletici și spinoși. Chiar și cactuși înfloreau pe

cuprinsul curții întinsă între picioarele "U"-ului; câte unul de șase ori cât un om, cu trunchiul să gros și noduros și cu cele cinci brațe îndreptate spre cer. Ceva mai încolo, de o parte și de cealaltă a sa, două specimene cu o formă ciudată: cactusul-crab, cu un trunchi masiv și cu două mici tentacule implorânde, și, foarte sus, un ciorchine de excrescențe noduroase sau scobite în carnea plesnită. La marginea drumului, un cactus cilindric, grotesc și livid, iar în fața sa, scunda coloană spinoasă a unui cactus de apă. Mai încolo își înălțau tijele drepte trestiile unui opontia, brațele cenușii ale unui cactus din Barbaria, delicatele arabescuri ale unui sfeșnic. În anumite perioade ale anului, acești formidabili monștri, tari ca piatra și împlătoșați, se acopereau cu fermecătoare flori galbene, violete sau roz. Acum însă era iarnă. Aerul era uscat și nici un nor nu se ițea pe cerul de un albastru sălbatic. Zăpada nu cădea niciodată pe aceste locuri. Era un spațiu scos în afara timpului, în care procentajul de umiditate se învecina cu zero.

Acesta era locul unde o duseseră pe Lona Kelvin, la șase luni după tentativa de sinucidere. Pe atunci era vară și majoritatea cactușilor erau înfloriți. Acum, când revenea pentru a doua oară, simțea că îi lipsea ploaia de flori. Prima oară se întâmplase cu trei luni prea târziu, a doua oară cu trei luni prea devreme. Ar fi trebuit să fie înștiințată mai bine asupra acestui lucru, pentru ca să-și fi putut rândui mai precis calendarul impulsurilor distructive.

La căpătâiul patului, doctorii discutau despre cazul ei, ca și când ea nu ar fi fost de față.

– Va fi mult mai comod să-i coasem, pur și simplu, tăietura. Nu are nici un os fracturat. Cu numai una sau două

grefe pulmonare va scăpa teafără din chestia asta.

– Până în clipa când o va lua de la capăt.

– Asta nu mă mai priveşte. Nu au decât s-o trimită la psihoterapie. Eu îi repar numai corpul. Rolul meu se limitează numai la asta.

– De astă dată e în stare bună. Numai că s-a slujit prost de el.

– Într-o bună zi va sfârşi prin a reuşi s-o facă. Un sinucigaş cu adevărat motivat reuşeşte până la urmă. Se lasă legănat într-un convertizor nuclear sau se aruncă de la etajul 90. Nu mai poţi să uneşti la loc bucăţile când ţi se prezintă sub forma unui compot de molecule.

– Nu-ţi este frică să-i dai idei?

– Ar trebui, mai întâi, să asculte. Fii sigur însă că, dacă ar fi vrut cu adevărat să se sinucidă, s-ar fi gândit şi singură la toate astea.

– Nu e chiar lipsit de sens ce spui. Poate că nici nu este vorba de o sinucidere cu adevărat determinată, ci numai de o fată care doreşte să se arate interesantă.

– Cred că suntem de aceeaşi părere. Două tentative de sinucidere în şase luni, când ar fi fost suficient numai să încalece fereastra...

– Cum stăm cu numărătoarea alveolară?

– Nu tocmai rău.

– Dar cu tensiunea?

– Creşte. Secreţia adrenocorticală scade. Respiraţia a avut două vârfuri. Îşi revine.

– Peste trei zile se va plimba prin deşert.

– Va trebui să se odihnească, să i se găsească o persoană cu care să stea de vorbă. Nu înţeleg şi pace pentru ce ţine morţiş să moară...

– O s-o aflăm şi pe asta. Nu aş fi crezut-o atât de deşteaptă încât să încerce de două ori să se sinucidă.

Doctorii se îndepărtară, continuând să discute. Lona îşi ţinu ochii închişi: nu ştia nici măcar câţi erau. Trei, fără îndoială. Mai mult de doi şi mai puţin de patru, i se păruse. Dar vocile păreau că trec în permanenţă de la unul la altul. De altminteri, nici nu discutau cu adevărat. Se mulţumeau să suprapună propoziţiile, asemenea cărămizilor, care sunt cimentuite cu îngrijire înainte de a fi fixate la locul lor. De ce o salvaseră, Doamne, dacă soarta ei le era atât de indiferentă?

De această dată avusese chiar certitudinea că va reuşi.

Există o mulţime de metode de a te sinucide, iar ea era suficient de răutăcioasă pentru a imagina metode sigure. Şi, totuşi, renunţase să le folosească, nu de frica morţii, ci din teama de a întâlni pe cineva în cale. Data trecută se aruncase sub roţile unui camion. Nu pe autostradă, unde un vehicul galopând cu 250 km/oră ar fi transformat-o, prompt şi eficient, în carne tocată, ci în plin centru, pe o stradă oarecare. Lovitura surdă o azvârlise într-un zid, turtind-o în mod serios, dar nu fusese ceva ireparabil. Şi chiar o "reparaseră". Îi sudaseră oasele rupte şi, o lună mai târziu, ieşise din spital fără cicatrice aparente.

Iar ieri... i se păruse atât de simplu să coboare în încăperea de dezintegrare, să deschidă, sfidând orice regulamente, cilindrul cu reziduuri, să-şi bage acolo capul şi să respire vaporii de acid. Ar fi trebuit să-i dizolve imediat gâtul, plămânii şi inima tremurândă. S-ar fi contorsionat de durere pe pardoseala rece timp de o oră şi apoi, gata, totul

s-ar fi terminat. O urmărise însă un ghinion teribil: după numai câteva minute fusese descoperită și transportată la punctul medical. I se vârâse o sondă în esofag ca s-o oblige să înghită un produs neutralizant, apoi o mașină o dusese la un centru medical de urgență și sfârșise prin a ajunge la clinica aflată la 1.500 de kilometri de casa ei.

Trăia încă. Nu-i era prea bine, evident. Fosele nazale îi fuseseră pârjolite, gâtul suferise arsuri multiple și pierduse o cantitate considerabilă de țesut pulmonar. În noaptea anterioară se ocupaseră de rănile minore și, deja, nasul și gâtul începuseră să se cicatrizeze. Peste câteva zile plămânii își vor fi recăpătat și ei integritatea. În aceste locuri, moartea fusese de mult despuiată de puteri.

O lumină slabă mângâia obrajii Lonei. Se făcuse târziu, Undeva, în spatele clinicii, soarele adormea în apele Pacificului. Deschise ochii. O perie de păr albă, perdele albe, pereți verzi. Câteva cărți și casete. O întreagă panoplie medicală, închisă cu grijă îndărătul unei vitrine incasabile de plastoplex transparent.

Un salon personal. Cine suporta, oare, cheltuielile? Data trecută o făcuseră savanții, reprezentanți ai puterii. Dar acum?!

Zărea, de cealaltă parte a ferestrei, siluetele noduroase și plângărețe ale cactușilor din grădină. Strânse pleoapele. Două personaje rătăceau pe cărarea ce se țesea prin masa vegetației țepoase. Unul dintre ei era un bărbat uriaș, îmbrăcat într-un halat de culoarea rășinei. Era deosebit de bine legat. Părea că abia scăpase dintr-un incendiu violent: mâinile și fața îi dispăreau complet sub pansamente. Nefericitul! Însoțitorul său, îmbrăcat în ținută

de stradă, era un individ slab și nervos. Uriașul arăta ceva în direcția unui cactus și vorbea. Poate că tocmai ținea o conferință în domeniul botanicii, pe tema botanicii, pe tema cactușilor. Deodată, își ridică mâna bandajată și mângâie vârfurile ascuțite ale acelor lungi. Atenție, la naiba! O să te rănești! Spinii îi străpunseră mâna dreaptă. Apoi se răsuci către amicul său, scundacul, și înălță un deget. Celălat făcu un gest de negare. Nu, el nu dorea deloc să se lase înțepat.

Lona trase conluzia că bărbatul cel mare nu era prea zdravăn la cap.

Cei doi se îndreptau către fereastra sa. Scundacul avea urechi ascuțite și ochi mici, ca niște năsturei, de culoare cenușie. Din chipul celui înalt, Lona nu distingea altceva decât bandajele albe, care îl transformau într-un fel de perete orb, numai cu o deschizătură îngustă la înălțimea ochilor. Încercă să-și închipuie trăsăturile mutilate – pielea plesnită, carnea carbonizată de flăcări, buzele înțepenite într-un rictus rigid. Înghiți în sec și-și spuse că medicii vor remodela orice distrugere anatomică și-i vor face o față cu totul nouă. Poate chiar mai reușită decât cea veche.

O străbătu un puternic sentiment de gelozie. Da, acest om suferise cumplit, dar în curând avea să uite. Nu era vorba decât de o durere superficială. Exterioară. Chirurgii îl vor trimite curând sănătos, viguros, frumos, la soție și la... copii.

Ușa se deschise și intră o infirmieră. O infirmieră umană, nu un robot. Totuși, ar fi putut la fel de bine să fie și o androidă. Surâsul îi era rece, impersonal.

– Te-ai trezit, micuto? Ai dormit bine? Nu, nu e

nevoie să vorbeşti, e suficient să dai din cap. E foarte bine! Am venit ca să te pregătesc. Ne vom ocupa imediat de micuţii tăi plămâni. Stai liniştită, nu o să te doară deloc. Te vor adormi şi când te vei trezi vei respira la fel de uşor ca şi când ai visa.

Era adevărat-adevărat. Ca de obicei.

Când au adus-o înapoi în cameră se făcuse dimineaţă. Lona trăsese concluzia că operaţia durase mai multe ore şi că, după aceea, o ţinuseră un timp la frigorifer. Era îmbrăcată în pansamente de sus până jos. O adevărată mumie. O despicaseră, îi înlocuiseră părţile distruse ale plămânilor şi o cususeră la loc. Nu simţea nici o durere. Înţepăturile acesteia vor veni mult mai târziu. Va rămâne cu o cicatrice? Se întâmpla foarte rar, în prezent, dar se mai întâmpla totuşi. O dâră roşiatică şi zigzagată coborând de la gât până la stern. Nu, nici o cicatrice! Nici o cicatrice!

Sperase din toată inima să moară pe masa de operaţie. Era ultima ei şansă. Ei bine, nu! Nu avusese nici o şansă. Se va întoarce acasă în perfectă stare.

Uriaşul îşi reîncepuse plimbarea prin grădină. Singur, de astă dată. Şi, surprinzător, îi scoseseră pansamentele. Tocmai se întorcea cu spatele şi Lona putu să-i vadă omuşorul lipsit de fire păr, tresărirea continuă a maxilarului. Părea încă pasionat de cactuşii din juru-i. Ce putea, oare, să-l atragă la aceste plante înspăimântătoare? Se lăsă în genunchi, ca să pipăie câtiva spini. Apoi se ridică. Se răsuci pe călcâie.

Oh, Dumnezeule! Sărmanul om!

Lona tresări violent la vederea feţei sale. Se găsea prea departe ca să-i poată distinge toate amănuntele, dar

hidoșenia feței o umplea de stupoare. Refăcuseră această față arsă, de acord, pentru ce însă nu-i dăduseră o formă omenească? Pentru ce o lăsaseră în halul acesta?

Îi era imposibil să-și mute privirile în altă parte. Această fizionomie sintetică, grosolan recompusă, o fascina de-a dreptul. Convalescentul se îndrepta cu pas liniștit către clădire. Mergea încet și liniștit. Chiar și de la o asemenea depărtare avea impresia că deborda de energie. Lona înghiți în sec și strânse pumnii: resimțea o milă teribilă pentru acel om. Ar fi vrut să-i poată veni în ajutor.

"Sunt o proastă, suspină mai târziu. Precis are o familie. Va avea cine să-l sprijine când va ieși de aici."

Nici urmă de furie în iad

Burris află vestea cea proastă în cea de-a cincea zi a spitalizării sale. Se găsea în grădină, conform obiceiului său. Aici îl descoperi Aoudad, pentru a-i-o comunica.

– Orice grefă de piele este imposibilă. Doctorii sunt categorici. În tine fierbe un adevărat bulion de anticorpi.

– Știam asta.

Vocea îi era calmă.

– Ai o piele care respinge orice.

– Mi-e greu să-i fac vreun reproș.

Trecură prin fața unui cactus saguaro.

– Va trebui să-ți pui o mască. Îmi dau seama că nu este prea confortabil, dar am ajuns să realizăm lucruri formidabile în această privință, în ziua de astăzi. O mască extraordinară care, practic, respiră o dată cu tine. E făcută dintr-o materie plastică poroasă. Nu-ți trebuie mai mult de o săptămână să te obișnuiești cu ea.

– O să mă gândesc...

Burris îngenunche înaintea unui cactus pitic. Șiruri dese de ace erau orientate către vârf. Începea să înflo-

reasca. Un panou luminos era înfipt în sol. Minner citi cu glas tare:

– Echinocactus grusnti.

– E teribilă această atracție pe care cactușii o au asupra ta, remarcă Aoudad. Cum se întâmplă chestia asta? Ce găsești la ei?

– Sunt frumoși.

– Crezi? Nu sunt altceva decât niște baloane cu spini!

– Mie-mi plac. Aș vrea să trăiesc mereu într-o grădină cu cactuși. Cu vârful degetului, Burris mângâie un ghimpe. Știi că pe Manipool nu se găseau, ca să spun așa, decât plante groase în armură de spini? Bineînțeles că denumirea de cactus nu li se potrivește, dar aceste plante au aproape același aspect. Manipool este o lume aridă. Există o zonă ploioasă în regiunile polare, însă cu cât te apropii de ecuator, cu atât crește seceta. Aici plouă o dată la o sută de mii de ani și mai niciodată în zonele temerate.

– E posibil să-ți fie dor de locurile acelea?!

– Să nu exagerăm. Totuși, acolo am înțeles în ce constă frumusețea spinilor.

– Spinii?! Bine, dar înțeapă...

– Foarte adevărat. Și asta face parte din frumusețea lor.

– Parcă l-aș auzi pe Chalk, murmură Aoudad. Nu spune el că durerea este instructivă? Că te îmbogățește? Mda, și spinii sunt frumoși. Dar eu prefer trandafirii.

– Și trandafirii au ghimpi, rosti Burris cu voce neutră.

Aoudad scutură debusolat din cap.

– Atunci... să spunem, lalelele.

– Ghimpele nu e nimic altceva decât o frunză evoluată până în cel mai înalt grad, argumentă Minner. Este rezultatul adaptării la un mediu neospitalier. Cactușii nu-și permit să transpire, precum plantele cu frunze. Și atunci s-au adaptat, iar eu nu pot decât să regret că nesocotești o adaptare atât de elegantă.

– Mărturisesc că nu am văzut niciodată problema în acest fel. Ascultă-mă, Burris, Chalk ar vrea să mai rămâi încă o săptămână sau două la clinică, pentru a încerca și alte teste.

– Dar, de vreme ce o operație estetică este imposibilă...

– Doctorii ar dori să procedeze la un examen general, în perspectiva transplantării corporale.

Burris se strâmbă.

– Văd. Își înalță ochii spre palidul soare de iarnă, ale cărui raze fără putere îi mângâiară fața desfigurată. Ce bine e să te cufunzi din nou în baia de lumină a soarelui! Știi că îți sunt de recunoscător, Bart? M-ai obligat să-mi părăsesc hruba și, o dată cu ea, acea noapte întunecoasă a sufletului. Mi se pare că trăiesc un dezghet. Totul se eliberează, totul se frământă în mine. Poate că metaforele se întrepătrund! Nu simți că sunt deja mai puțin rigid ca înainte?

– Ți-ai recăpătat suficient supletea ca să primești o vizită?

Burris se trase imediat înapoi.

– Vizita cui?

– A văduvei lui Marco Prolisse.

– Eliza? O credeam la Roma.

– Roma nu decât la o oră distanță. Are o nevoie

nebună să te vadă. Pretinde că autoritățile au împiedicat-o să ia contact cu tine. Nu aș vrea să-ți fortez mâna, dar, după părerea mea, ar fi bine dacă ai primi-o. Nu ar trebui decât să-ți pui pansamentele.

– Nu, asta niciodată! Când trebuie să vină?

– E deja aici. Nu ai decât să spui un cuvânt și vă pun față în față.

– Fie. Să vină în grădină. Aici, parcă aș fi pe Manipool.

O clipă, Aoudad răase straniu de tăcut. Într-un târziu, vorbi repede:

– Mai bine în camera ta.

Burris ridică din umeri, continuând să mângâie tepii.

– Cum dorești...

Când intră în clădire, asistentele, infirmierii, bolnavii așezați în scaune rulante, tehnicienii, doctorii – absolut toată lumea îl privi cu uimire. Doi roboți cu mai multe brațe îl fixară cu atenție, sforțându-se să-i compare aspectul exterior cu imaginea înmagazinată în circuitul lor. Burris oftă imperceptibil și ridică din umeri: nu-i mai păsa de nimic. Rușinea i se împrăștia cu rapiditate, o dată cu scurgerea zilelelor. Bandajele cu care îl înfofoliseră la început i se păreau ridicole acum. Exact aceeași senzație, ca și cum s-ar fi plimbat gol pe străzile pline de lume, își zise în gând. La început, nici măcar nu poți să te gândești la asta. Apoi însă, încetul cu încetul, ideea devenea suportabilă, pentru ca, într-un târziu, să te obișnuiești cu ea. Trebuie să obișnuiești cu tine însuți.

Și, totuși, în acel moment, gândul acestei întrevederi cu Eliza Prolisse îl punea în încărcătură.

Când auzi bătaia în ușă, se găsea în fața ferestrei, contemplând grădina. Un impuls de ultim moment – tinea de tact? sau de teamă? – îl împiedică să se întoarcă atunci când ea intră în încăpere. Femeia închise ușa, cu timiditate. Trecuseră cinci ani de când nu o mai văzuse, însă și-o amintea destul de bine. O femeie frumoasă, durdulie, în floarea vârstei. Auzul, foarte ascuțit, îi dădu de știre că era singură. Aoudad nu o însoțise. Respirația îi era gâfâită și șuierătoare. Apoi auzi cum trăgea zăvorul.

– Minner? îl chemă abia auzit. Întoarce-te și privește-mă, Minner. Nu-ți fie teamă. Mă simt în stare să suport orice.

Era cu totul altceva decât să se arate personalului anonim al clinicii și Burris avu surpriza să constate ca acea carapace de calm, care îl protejase în ultimele zile, se risipea cu rapiditate. Simți cum spaima îi înfigea din nou ghearele în gât. Pentru o clipă, își dori să poată să dispară, fie chiar și într-o gaură. Dar, din apele învolburate ale fricii care îl înăbușea, țâșni brusc cruzimea, dorința înghețată de a provoca suferință. Răsucindu-se pe călcâie, se postă în fața Elizei Prolisse și imaginea, micșorată și răsturnată, se adânci în ochii mari și negri ai femeii.

Se ținea bine, trebuia s-o recunoască.

– Oh! respiră ea abia auzit. Oh, Minner, ești... – își reveni brusc și oftă – ... nu ești chiar atât de înspăimântător, voiam să spun. După câte am auzit povestindu-se, îmi închipuiam că trebuie să să fii cu mult mai monstruos...

– Chiar arăt ca un băiat drăguț și de treabă?

– Nu pot să-ți spun decât că nu mă sperii, în ciuda a ceea ce am crezut până acum.

Se apropie de el. Tunica neagră ce i se mula strâns pe corp era atât de subțire, încât părea obținută prin vaporizare, sub efectul unei explozii. Era moda sânilor ridicați cât mai sus, iar cei ai Elizei, foarte îndepărtați unul de celălalt, se înălțau până la nivelul claviculelor. Secretul era simplu: o măruntă intervenție asupra toracelui. Tunica acoperea sâni generoși, dar ce putea ascunde o peliculă de plastic groasă de un micron? Șoldurile se desfăceau ca o corolă, pulpele erau două coloane din carne. Era o tipă "bine", cu toate că mai pierduse din greutate. Spaima și nopțile albe îi mai subțiaseră, fără îndoială, cu vreo câțiva centimetri, fesele asemănătoare unor continente.

Aproape că atingea trupul bărbatului de lângă ea și Burris se simți inundat de un val puternic de parfum. Aproape fără să-și dea seama, își deconectă nervii olfactivi.

Femeia îi apucă mâinile într-ale ei și îl privi în ochi. Slabiciunea văduvei lui Prolisse nu dură decât o fracțiune de secundă.

– Spune-mi, Marco și-a întâmpinat moartea cu curaj?

– A murit ca un bărbat. Ca un bărbat ce era.

– L-ai văzut murind?

– Nu, nu am asistat la scena asta. Eram însă acolo când au venit să-l ia. Ne așteptam și noi rândul la supliciu.

– Credeați că veți muri ca el?

– Eram convinși. M-am rugat pentru sufletul lui Malcondotto, iar el a făcut la fel pentru mine. N-a fost să fie însă... Iată-mă aici, cu tine...

– Cred că a fost cumplit, nu-i așa, Minner?

Îi strângea mâna, îi mângâia degetele, chiar și elementul străin anatomiei sale, asemănător unui vierme, adăugat alături de degetul mic. Burris o simți tresărind la contactul cu acest spectru odios. Ochii distanțați ai Elizei erau goi. Câți copii să fi avut? Doi? Poate trei? Cu toate acestea, era încă tânără și debordând de energie. Își dori să-l lase în pace. Să rămână în continuare lângă ea era prea tulburător. Oricât de slabă părea în domeniul electromagnetic, căldura ce emana dintre coapsele Elizei era, totuși, sesizabilă. Și-ar fi mușcat buza, ca să împrăștie tensiunea ce-l stăpânea, dacă și-ar fi putut-o apuca între dinți.

– Când ai auzit despre ceea ce ni s-a întâmplat? se informă el.

– Atunci când știrea a fost difuzată de stația de pe Ganimede. M-au înștiințat cu mult tact, dar trebuie să-ți mărturisesc că avusesem dinainte presimțiri înspăimântătoare. Voiam să știu de ce murise tocmai Marco și nu tu. Te rog să mă ierți, Minner. Cred că sunt îngrozitoare.

– Nu e nimic de iertat aici, Dacă aș fi avut posibilitatea să aleg, eu aș fi fost acum cel mort, iar el cel viu. Iar Malcondotto de asemenea. Poți să mă crezi, Eliza, nu-ți spun doar așa, niște simple vorbe... Mi-aș fi schimbat bucuros soarta cu a lui.

Avea impresia că e puțin ipocrit. Bineînțeles că ar fi preferat de o mie de ori să fie mort decât în halul ăsta de mutilat, însă nu în felul acesta trebuiau interpretate cuvintele. Era evident că nu vedea decât nobletea atitudinii sale – supraviețuitorul celibatar, gata să-și sacrifice viața pentru

a-şi salva camarazii înşuraţi şi cu copii. Ce putea să-i spună? Îşi jurase să nu se lamenteze niciodată.

– Povesteşte-mi tot, îl imploră femeia, trăgându-l de mână, ca să se aşeze pe pat, alături de ea. Tot – cum v-au prins, cum s-au purtat cu voi şi toate celelalte. Trebuie neapărat să ştiu.

Minner oftă.

– Am coborât fără probleme deosebite. Aterizare de rutină şi procedură de contact clasică. O planetă nu chiar atât de periculoasă cum ne aşteptam. Deşertică. Peste două milioane de ani va fi asemănătoare cu Marte. În clipa de faţă este un amestec între Arizona şi Sonora, asezonată cu o bucată zdravănă din Sahara. I-am întâlnit şi ne-am întâlnit.

Ochii cu diafragmă se închiseră. Simţea iar vântul arzător de pe Manipool, vedea pseudocactuşii cenuşii şi contorsionaţi înălţându-se până dincolo de orizont pe întinderea nisipoasă.

– Au fost politicoşi cu noi. Mai primiseră o vizită înainte şi stabilirea contactului nu mai constituia o noutate pentru ei. Nu cunosc navigaţia spaţială, dar asta numai din cauza faptului că nu sunt interesaţi de ea. Vorbesc mai multe limbi şi Malcondotto ajunsese să se înţeleagă cu ei. Ştii, Malcondotto era poliglotul nostru. S-a folosit de un dialect sirian şi a mers. Erau cordiali, dar distanţi şi... străini. Ne-au luat cu ei.

Deasupra sa, un tavan mişunând de forme vii. Nici simple vegetale cu cili primitivi, nici ciuperci termoluminiscente...

Nu. Creaturi înzestrate cu o șiră a spinării șerpuitoare, atârnate de bolta curbată.

În recipiente, în care fermenta un fel de bulion, creșteau alte forme vii. Erau minuscule, rozalii, ramificate, cu labe care se agitau.

– Un loc curios. Dar nu ostil. Ne-au pipăit puțin. Am stat de vorbă. Ne-am studiat reciproc. După un anumit timp, am priceput că eram prizonieri.

Ochii Elizei străluceau. Privirea nu i se desprindea de buzele lui Burris, atentă la cuvintele sacadate care picurau dintre ele.

– Aveau, fără nici o îndoială, o cultură științifică înaintată. Aproape dincolo de hotarele științei. În tot cazul, preindustrială. Malcondotto credea că stăpâneau deja energia de fuziune, dar nu am fost niciodată siguri de asta. Și, începând cam cu a treia sau a patra zi, n-am mai avut nici o șansă să obținem informații.

Brusc, Minner își dădu seama că povestea lui nu o interesa deloc pe Eliza. Părea că de-abia îl asculta. Care să fi fost deci motivul venirii ei? Povestea asta afurisită, această teribilă aventură, gravată cu semne dureroase până în profunzimile sufletului său, ar fi trebuit, în mod normal, să-i stârnească vizitatoarei sale curiozitatea. Și totuși, neclintită, cu ochii mari și negri fixați asupra sa, lăsa impresia că se gândea într-aiurea. Îi aruncă o privire iritată. Dar ușa era închisă cu cheia. Nu putea să facă altceva decât să îl asculte. Așa încât, bătrânul navigator cu priviri limpezi se văzu nevoit să-și continue firul vorbei.

– În ziua a șasea au venit să-l ia pe Marco.

Femeia tresări în mod vizibil: masca. netedă a suavității senzuale abordată până atunci se crăpă și se sparse.

– Nu l-am mai revăzut niciodată viu. Am ghicit însă că trebuie să-l fi supus la chinuri înspăimântătoare... De altfel, Marco însuși presimțise asta cel dintâi. Fusese dintotdeauna un pic clarvăzător.

– Da, e adevărat.

– După plecarea lui, Malcondotto și cu mine ne-am gândit în toate felurile. S-au întors câteva zile mai târziu. De astă dată, pentru Malcondotto. Marco nu revenise. Înainte de a pleca, Malcondotto a încercat să discute cu ei. În felul acesta a aflat că făcuseră un fel de... experiență cu soțul tău. O experiență ratată. L-au îngropat fără să ni-l arate. Malcondotto a trecut. la rândul său, prin același supliciu.

"Am pierdut încă o dată contactul cu ea, își zise Burris. Nu-i pasă. A tresărit puțin când i-am explicat cum a murit Prolisse, apoi nimic."

Ea însă nu avea de ales: trebuia să-l asculte.

– Au mai trecut câteva zile. Au revenit să mă ia și pe mine. Mi-au arătat corpul lui Malcondotto. Semăna... semăna nițel cu ceea ce vezi în prezent. Dar era altceva. Și mai rău încă. Nu pricepeam ceea ce încercau ei să-mi explice. Un fel de mormăit, o vorbărie scrâșnită... Oare ce zgomot ar face cactușii dacă ar putea vorbi?! M-au condus într-o clădire și m-au lăsat să fierb în suc propriu vreme de câteva ceasuri. Bănuiesc că în acest răstimp au analizat primele experimente pentru a determina unde făcuseră greșeli și care erau organele care nu trebuiau atinse.

Așteptarea a durat o veșnicie. M-au urcat pe o masă, Eliza. Urmarea... o vezi în fața ta...

– Te iubesc, murmură ea.

– ?

– Am nevoie de tine, Minner, am nevoie ca o nebună!

– În timpul călătoriei de întoarcere am fost singur. M-au instalat la bordul unei nave. Eram încă în stare să o pilotez... într-un fel. Mă dessurubaseră, apoi mă reconstituiseră. Părea că, din acest punct de vedere, era în regulă. Au fixat nava în direcția sistemului solar. O călătorie îngrozitoare...

– Dar ai reușit să ajungi pe Pământ!

"Cum se face, deci, că ai reușit să scapi din iad?"

Iadul e, însă, aici și nu am scăpat."

– Da, m-am întors, e adevărat. Ar fi trebuit să iau legătura cu tine după ce am aterizat... Dar trebuie să mă înțelegi, Eliza, nu mai eram propriul meu stăpân. De cum s-au oprit motoarele, m-au luat aproape pe sus. Abia mult mai târziu am reușit să scap de sub supraveghere. Te rog să mă ierți.

– Te iert. Pentru că te iubesc!

– Eliza...

Femeia își duse mâna la gât. Legăturile puternice ale veșmântului se topiră. Bucăți negre de țesătură i se odihneau acum la picioare. Stătea goală în fața lui. Carne abundentă, strălucind de vitalitate. Căldura pe care o răspândea în jur era cea a unui rug.

– Eliza...

– Atinge-mă. Atinge-mă cu acest trup străin, cu aces-

te mâini bizare. Vreau să simt atingerea acestei mașini care se chinuie pe ea însăși. Vreau să-i suport mângâierile.

Avea umerii largi. Sânii erau două diguri masive, ancorate solid în linia portului. Coapsele zeiței Terra pe gambe de curtezană. Se afla cumplit de aproape de el și-și simțea carnea arzând în cuptorul dorinței. Se trase înapoi câțiva pași pentru a o putea vedea din cap până în picioare.

– Nu e bine, Eliza...

– Dar te iubesc! Nu simți puterea dragostei mele?

– Ba da! Oh, Doamne, da!

– Nu te mai am decât pe tine. Marco nu mai este. Iar tu ești ultimul care l-ai văzut. Ultima legătură care mă mai leagă de el. Iar tu ești atât de...

Tu ești Elena, se gândi el, tremurând ușor.

– ...atât de frumos!

– Frumos?! Eu?! Eu, frumos?!

Chalk, omul-munte, îi spusese același lucru: "Sunt convins că multe femei nu ar dori nimic mai mult decât să ți se arunce la picioare... Grotescul își are propriile puncte de atracție".

– Eliza, te rog... te rog foarte mult să te îmbraci.

Acum, în ochii blânzi și calzi ai femeii plutea o undă de mânie.

– Nu cumva ești bolnav? Pari destul de puternic...

– Poate...

– Și mă respingi? – Degetul îi împunse burta lui Burris. Acești monștri... nu te-au distrus. Ești încă... un bărbat.

– Poate.

– În acest caz...

– Am suferit prea mult, Eliza.

– Atunci, eu...

– Tu ţi-ai pierdut soţul, dar văduvia e o stare veche de când lumea. Ceea ce s-a întâmplat cu mine nu are precedent. Nu vreau să...

– Ţi-e frică?

– Nu.

– Ei bine, atunci arată-mi trupul tău. Scoate-ţi halatul ăsta afurisit. Patul e acolo!

Minner stătu o clipă în cumpănă. Fără nici o discuţie, femeia îi cunoştea ruşinosul secret: o dorea cu ardoare de ani de zile. Însă soţia prietenului era singura femeie la care nu putea să aspire, iar Eliza era soţia lui Marco. Adevărat că, acum, Marco era mort. Eliza se uita la el cu ochi flămânzi, privire ca o flacără, tremurândă de dorinţă şi de mânie îngheţată. Elena. Exact ca Elena!

Femeia se repezi asupra lui. Nu mai simţi decât atingerea intimă a maselor de cărnuri, un pântec frecându-se de al său, unghii care i se înfigeau în pielea umerilor. Era masivă. Dinţii îi sticleau, se pierdu cu totul în îmbrăţişarea delirantă, în sărutul ce-i devora gura rigidă.

"Buzele-i îmi sorb sufletul. Uite-l cum se înalţă!"

Mâinile lui Burris pe spatele catifelat al Elizei. Unghiile lui zgâriindu-i carnea. Micile tentacule descriau rotocoale înnebunitoare în împărăţia cărnii dezlănţuite. Ca o mantă religioasă înfometată de carnea posibilului mascul, femeia îl împinse către pat. "Vino, Elena. Vino şi înapoiază-mi sufletul."

Se rostogoliră amuţiţi pe aşternuturi. Părul negru al Elizei i se lipea de obrajii lucind de sudoare. Sânii îi zvâc-

neau nebunește. Ochii mari căpătaseră nuanța pietrei de jad. Îl mușcă, lacomă, de indexul-anexă.

Există femei care-și caută amanți printre cocoșați sau altfel de mutilați, există femei care doresc paralitici, estropiați, muribunzi. Eliza îl dorea pe el. Pânza toridă a senzualității îl înghiți în faldurile ei. Halatul i se desfăcu și îi apăru înaintea ochilor gol.

O lăsă să-l contempleze, sperând că nu va depăși testul. Și, totuși, femeia triumfă încă o dată. Spectacolul pe care-l reprezenta nu făcu altceva decât să atâțe incendiul ce o mistuia deja. Nările îi fremătau, iar fața i se înroșise. Era prizonierul, victima ei.

De data asta a câștigat ea. Voi salva însă ceva.

Apucând-o de umeri, se rostogoli peste ea, zdrobind-o de cuvertură. Să pierzi chiar în clipa în care câștigi, să te predai în ultimul moment a fost ultimul triumf feminin al Elizei. Coapsele-i prea fierbinți îl învăluiră pe Minner. Pielea prea netedă a bărbatului se lipi de aceea mătăsoasă a femeii. Într-o tresărire de energie diabolică, puse stăpânire pe trupul ce i se dăruia până dincolo de limite și îl pătrunse până în cele mai intime adâncimi.

Aurora la degetele trandafirilor

Când Tom Nikolaides intră în încăpere, Lona se trezise de mult. Aştepta, privind grădina prin fereastra spaţioasă. Bărbatul adusese cu el o glastră cu un cactus m[illegible] înspăimântător, mai mult cenuşiu decât verde, acoperi[illegible] cu ghimpi sinistri.

– Te simţi mai bine azi?

– Da, răspunse Lona. Mult mai bine. Pot să mă întorc acasă?

– Nu încă. Ştii cine sunt?

– Nu tocmai.

– Tom Nikolaides, dar poţi să-mi spui Nick. Mă ocup cu relaţiile publice. Specialitatea mea este reacţia provocată.

Femeia tăcu. Nikolaides aşeză cactusul pe măsuţa de medicamente.

– Știu tot în ceea ce te privește, Lona. Am luat parte, aproape nevăzut, la experiența celebrei nașteri anul trecut. Poate că ai uitat, eu sunt unul dintre cei care ți-au luat interviuri. Lucrez pentru Duncan Chalk. Nu se poate să nu știi cine este...

– Ar trebui...

– E unul dintre cei mai bogați și mai puternici oameni din lume. Este stăpânul absolut al ziarelor magnetice și al stațiilor video. Arcada e una din proprietățile lui. Îl interesezi foarte mult.

– De ce mi-ai adus planta asta?

– O să vorbim mai târziu de ea. Eu...

– E foarte urâtă.

Nikolaides surâse.

– Lona, ți-ar place să ai doi dintre pruncii cărora le-ai dat viață? Pe care să-i crești, ca și cum ar fi tăi?

– E o glumă pe care nu o găsesc reușită.

Obrajii scobiți ai Lonei se făcură brusc purpurii și o flacără i se aprinse în pupile. Nikolaides avu pentru o clipă impresia că s-a comportat ca un bădăran nenorocit.

– Chalk a promis că va găsi o soluție. Ești, totuși, mama lor. O să-ți aducă un băiețel și o fetiță.

– Nu te cred.

Nikolaides se aplecă în față și jucă rolul omului absolut sincer.

– Trebuie să mă crezi, Lona. Știu că ești nefericită. Și știu și pentru ce: din cauza puștilor. O sută de prunci și i-au luat pe toți. După care te-au azvârlit ca pe o lămâie stoarsă și te-au uitat. Ca și cum nu ai fi decât un obiect, un fel de robot născător de copii.

Acum părea interesată, dar rămânea încă neîncrezătoare. Bărbatul ridică micul cactus și începu să mângâie vasul lucios și să se joace cu gaura de scurgere de la bază.

– Am putea, într-adevăr, să facem așa încât să ți se încredințeze doi dintre puști, dar nu va fi deloc ușor. Chalk va fi obligat să tragă multe sfori. O va face, dar dorește ceva în schimb.

– Dacă e atât de bogat, nu văd ce aș putea face pentru el.

– Să-l ajuți pe un alt nefericit. Va fi considerată ca o favoare personală pe care i-o vei face lui Chalk. Iar el, la rândul lui, te va ajuta.

Chipul Lonei își recăpătă neclintirea de la început. Nikolaides continuă să pluseze:

– E vorba de un băiat care se găsește chiar aici. Poate că l-ai și văzut. Oricum, ai auzit vorbindu-se despre el. E un astronaut. A coborât pe o planetă străină, unde a fost prins de niște ființe monstruoase, care l-au tăiat în bucățele refăcându-l apoi într-o manieră cu totul neomenească.

– Ceea ce mi-au făcut seamănă oarecum cu ceea ce a pățit el.

– Cam așa ceva. Se plimbă adesea prin grădină. E un individ înalt. Din depărtare nu-ți dai seama, poate, că e mutilat. Trebuie să-l vezi de aproape. Ochii i se deschid așa... de la stânga la dreapta. Iar gura... nu mă simt în stare să-ți arăt cum se mișcă, dar îți pot garanta că nu are nimic omenesc în ea. De aproape este destul de înspăimântător. Din punct de vedere sufletesc însă, a rămas uman și încă un om extraordinar. Numai că toată această

aventură idioată l-a închis în sine. Chalk vrea să-l ajute. Cum? Făcând în așa fel încât să aibă mereu în preajmă pe cineva care să se poarte frumos. Cineva care... tu. Știi ce înseamnă suferința, Lona. Întâlnește-l pe acest om și fii tandră cu el. Demonstrează-i că este încă o ființă umană și că poate fi iubit. Redă-i speranța. Dacă o să fii de acord, poți conta pe Chalk, ca să-ți recapeți copiii.

– Să mă culc cu el?

– Să fii bună cu el. Nu am de gând să-ți explic tot ce implică asta. Fă tot ce trebuie pentru ca el să fie fericit. Va trebui să-ți dai seama singură de ce va fi nevoie. Va fi suficient să-ți retrăiești puțin sentimentele din ultimul timp, ca să-ți faci o idee despre chinurile sale.

– Suferă pentru că a fost prefăcut într-un monstru. Știu ce înseamnă asta pentru că... pentru că eu însumi am fost transformată într-un monstru.

Neștiind cum să răspundă cu tact la această declarație, Nikolaides schimbă planul discuției, improvizând o nouă direcție.

– Se numește Minner Burris. Camera sa se află de cealaltă parte a culuarului, chiar în fața alei tale. Imaginează-ți că, Dumnezeu știe de ce, are o mare pasiune pentru cactuși. M-am gândit că i l-ai putea oferi pe acesta pentru a deschide discuția. O atentie plăcută, care ar putea constitui un excelent punct de legătură. De acord?

– Mai spune-mi o dată numele.

– Nikolaides.

– Nu, nu pe al tău. Pe al lui.

– Minner Burris. Să nu uit! Scrie-i ceva drăguț ală-

turi. Dar nu la computer, ci de mână. O să-ți dictez eu un text, pe care îl vei putea modifica după dorință. Își simțea gura uscată. Poftim, ia pixul ăsta!

Și totuși, fericirea...

Acum, când cei doi colaboratori apropiați se aflau în Vest, gata să înceapă complicatul "dans" în patru, cu Burris și Lona, Duncan Chalk se văzuse obligat să se sprijine aproape numai pe persoana lui Leontes d'Amore. Cu siguranță că era un băiat capabil: dacă nu ar fi fost așa, nu ar fi beneficiat niciodată de o asemenea promovare. Totuși, simțea absența supușeniei lui Nikolaides, ca și acel amestec de ambiție și nesiguranță care îl caracteriza pe Aoudad. d'Amore era inteligent, dar prea alunecos, de parcă ar fi avut nisip mișcător sub tălpi.

Chalk se găsea la reședința sa de pe malul lacului. De jur împrejur se auzea zumzetul continuu al teletipurilor, care înregistrau totul fără efort. Cu ajutorul lui d'Amore, își expedia răbdător, într-un ritm accelerat, strivitoarea sa nevoie de cotidian. Se spune că împăratul Ch'in Shih Huang Ti rezolva mai bine de 50 de kilograme de corespon-

dentă pe zi și tot îi mai rămânea suficient de mult timp ca să se distreze construind Marele Zid. Era evident că în acele vremuri documentele erau scrise pe suporturi de bambus, care erau mult mai grele decât imponderabilele foi de hârtie actuale. Își păstra, totuși, întreaga admirație față de împărat. Ch'in Shik Huang Ti era unul dintre eroii lui Chalk.

– La ce oră a raportat prin telefon Aoudad chestia asta?

– Cu o oră înainte să te trezești.

– Ar fi trebuit să mă trezești imediat. Știai asta. Și o știa și el.

Buzele lui d'Amore efectuară un gratios bot, exprimându-și mâhnirea.

– Pentru că nu era vorba de un eveniment grav, ne-am gândit că...

– Minți...

Chalk se răsuci și privirea-i trecu prin d'Amore, dintr-o parte în cealaltă. Decepția acestuia îi provoca o anumită satisfacție, dar departe de a-i fi de ajuns. Spaimele ordinare ale subalternilor săi constituiau un prânz inconsistent. Chalk avea nevoie de o hrană mult mai solidă.

– Deci a avut loc contactul între Burris și fată?

– Cu cel mai deplin succes.

– Mi-ar plăcea să văd asta. Cum au reacționat când s-au aflat unul în prezența celuilalt?

– Amândoi erau puțin cam rezervați, însă, în punctele esențiale, se simpatizează. Aoudad e de părere că lucrurile vor merge bine.

– Le-ai trasat viitorul itinerar?

– Se află în lucru. Luna Tivoli, Titan, o întreagă excursie interplanetară. Or să înceapă în Antarctica. Am pus la punct toate detaliile: transportul, cazarea...

– Excelent. O lună de miere cosmică! Şi chiar puţină hârjoneală, ca să înveselim povestea. Ar fi o chestie dacă vreodată şi-ar recăpăta fertilitatea! În ceea ce-o priveşte, suntem plătiţi ca să aflăm ce este.

– Apropo, spuse d'Amore, femeia lui Prolisse a fost introdusă la teste.

– Da? Aţi reuşit? Splendid! V-a făcut figuri?

– I s-a povestit o istorie plauzibilă. E convinsă că încercăm să aflăm dacă nu s-a infestat cu viruşi extratereştri. Când se va trezi, vom fi aflat deja rezultatele analizei spermatice şi vom şti la ce să ne aşteptăm.

Cu o mişcare din bărbie, Chalk îi mulţumi lui d'Amore, care se făcu nevăzut. O dată rămas singur, grăsanul scoase înregistrarea magnetoscopică cu întâlnirea dintre Eliza şi Burris şi o introduse în lector, ca să o mai vadă o dată. La început fusese împotriva vizitării lui Burris de către Eliza, cu toate insistenţele lui Aoudad. Nu-i trebuise însă prea mult timp pentru a-şi da seamă de avantajele pe care le oferea această întâlnire.

Burris nu văzuse nici o femeie de la întoarcerea sa pe Terra. Şi, după părerea lui Aoudad (care era cel mai în măsură s-o ştie), doamna Prolisse se chinuia de dorinţă după corpul chinuit al coechipierului decedatului ei soţ. Atunci de ce să nu-i fi lăsat să se întâlnească, pentru a vedea reacţia lui Burris? Nu te sui niciodată pe spinarea

unui taur fără ca mai întâi să fi făcut câteva probe de îndemânare.

Înregistrarea era detaliată şi explicită. Fusese făcută cu trei camere clandestine, al căror diametru nu depăşea dimensiunea câtorva molecule luate la un loc. Chalk vizionase deja de trei ori scena, dar rămâneau întotdeauna noi emoţii subtile de descoperit. Vizionarismul, pentru a spune adevărul, nu îl excita în mod deosebit. Existau mijloace mult mai rafinate de a savura plăcerea, iar spectacolul animalului cu două dosuri nu prezenta interesa decât pentru adolescenţi. Era însă folositor să aibă o idee despre performanţa lui Burris.

Trecu repede peste conversaţia preliminară. Ciudat, cum povestea aventurilor lui Burris părea s-o plictisească pe Eliza! Şi ce aer speriat avea când i s-a arătat goală! Ce îl înspăimânta în asemenea hal? Nu era, totuşi, prima oară când vedea o femeie, îşi spuse Chalk. Evident, experienţele sale amoroase aparţineau vieţii anterioare. Poate crede că ca va descoperi că are un corp hidos şi că îl va respinge în momentul critic. Clipa adevărului... Merita să se gândească la asta. Camerele nu puteau să dezvăluie nimic din gândurile sau din emoţiile lui Burris, iar Chalk nu dăduse nici un ordin în vederea înregistrării sentimentelor sale ascunse. Aşa că trebuia să le deducă.

Astronautul se găsea, fără îndoială, într-o situaţie neplăcută, iar femeia era, indiscutabil, hotărâtă. Chalk studie cu atenţie tigresa goală care-şi măsura prada. La început, Burris părea gata să-i respingă avansurile. De parcă sexul sau, în orice caz, Eliza, nu l-ar fi interesat.

Avea un suflet nobil, ca să nu-şi permită să profite de văduva prietenului său? Sau îi era frică să se abandoneze dorinţei, atât de irezistibilă şi de evidentă se arăta pofta partenerei sale? Bun... Acum şi el era gol, la rândul său. Eliza nu părea să aibă aerul cuiva care se descurajează uşor. Doctorii care-l examinaseră pe Burris la întoarcere afirmaseră că este capabil să facă dragoste – cel puţin aşa li se părea – şi se pare că nu se înşelaseră.

Braţele şi gambele Elizei loveau aerul. Chalk se ciupi de fălci, în timp ce, pe ecran, cele două mici personaje se dedau ritualurilor amoroase. Da, Burris era încă în stare să facă dragoste, asta nu se putea contesta. Duncan îşi pierdu interesul pentru cuplul care se apropia de paroxism. Înregistrarea luă sfârşit cu o ultimă imagine a bărbatului şi a femeii întinşi, cot la cot, epuizaţi, pe patul răvăşit.

Era în stare să facă dragoste, dar putea oare şi să procreeze? Agenţii săi o interceptară pe Eliza în momentul în care ieşea din cameră. Câteva ore mai târziu, femeia impudică odihnea, inconştientă, cu pulpele depărtate, pe o masă de laborator. Duncan avea, totuşi, presentimentul că, de această dată, urma să fie decepţionat. Putea să controleze multe lucruri, dar nu pe toate.

D'Amore îşi făcu apariţia.

– Tocmai a sosit raportul.

– Atunci?

– Sperma lui nu este fecundă. Doctorii afirmă în mod categoric că sămânţa este sterilă. Pesemne că extratereştrii vor fi intervenit şi la acest nivel.

– E păcat, suspină Chalk. Iată o eventualitate care se

evaporă. Nu îi va face nici un puști viitoarei doamne Burris.

D'Amore râse zgomotos.

– Are suficient de mulți copii și așa, nu crezi?

Căsătoria sufletelor

După senzuala Eliza, tânăra nu îl impresiona deloc pe Burris, dar o găsea simpatică. Era un copil dulce, patetic și fragil. Plin de bune intenții. Ghiveciul cu cactus, pe care i-l adusese, îl impresionase. Era un gest prietenesc. Printre altele, aspectul lui Minner nu o teroriza. Era răvășită, asta da. Îi era puțin greață, da. Dar îl privea drept în ochi, fără să trădeze nici cea mai mică urmă de oroare.

– Ești din zonă? se interesă el.

– Nu. Locuiesc în Est. Așază-te, te rog. Nu sta în picioare din cauza mea.

– Nu te îngrijora. Știi doar că sunt foarte puternic.

– Te-au adus în clinică ca să te opereze?

– Nu, numai pentru teste. Ei cred că vor reuși să mă scoată din acest corp și să mă mute în altul, mai normal.

– Ar fi minunat!

– Te rog să nu mai spui la nimeni, dar eu nu prea cred

că o să meargă. Corpul în cauză se găseşte la această oră la milioane de kilometri în spaţiu şi, mai înainte să-l aducă pe Terra... – Bătu cu unghia în cactusul pus pe măsuţa de noapte. – Şi tu, tu de ce eşti în clinică, Lona?

– A trebuit să-mi îngrijesc plămânii, nasul şi gâtul.

– Alergie de primăvară?

– Mi-am vârât capul într-un dezintegrator pentru resturi, răspunse cu simplitate.

Burris avu impresia, pentru o clipă, că pământul i se deschidea sub picioare şi trebui să se sprijine ca să nu-şi piardă echilibrul. Nu atât din cauza a ceea ce se auzise, cât mai ales din aceea a vocii lipsite de intonaţie. Un ton liniştit, ca şi cum a-ţi umple plămânii cu acid nu constituia decât o glumă interesantă.

– Ai încercat să te sinucizi? se bâlbâi el.

– Da. Numai că m-au găsit prea repede.

– Dar... de ce? La vârsta ta! – folosise un ton aproape pedagogic şi-şi luă repede seama. – Ai, totuşi, toată viaţa înainte!

Ochii Lonei se deschiseră larg şi, cum nu aveau deloc adâncime, Burris nu se putu împiedica să-i compare cu pupilele incandescente ale Elizei.

– Nu ai auzit până acum vorbindu-se de mine? îl întrebă cu o voce uşoară.

Burris zâmbi.

– Mă tem că nu.

– Mă numesc Lona Kelvin. Poate că nu mi-ai reţinut numele. Tot e bine, cel puţin, că l-ai uitat. Erai în spaţiu, cred, când mi s-a întâmplat ceea ce mi s-a întâmplat.

– Nu prea înţeleg.

– M-au folosit ca pe un cobai. Un transplant ovarian multiembrionar. Sau cam așa ceva. Mi s-au prelevat câteva sute de ovule, care au fost apoi fecundate și implantate, pentru a se dezvolta, o parte în pântecele altor femei și altă parte în incubatoare. S-au născut aproape o sută de feți. După șase luni. Experiența a avut loc anul trecut, cam în această perioadă.

Ultimele idei preconcepute ale bărbatului se risipiră. Crezuse că se găsește în prezența unei studente bine crescute, cerebrale, interesată vag de străinul ce ocupa încăperea alăturată, obsedată înainte de orice moda adoptată de tinerii din generația sa. Dacă se găsea în clinică, asta se datora cu siguranță vreunei banale operații de apendicită. Sau poate uneia prin care încerca să-și corecteze linia nasului.

Și, dintr-o dată, Burris își văzu incertitudinile dispărând, iar Lona îi apăru într-o altă lumină. O lumină dumnezeiască, pentru că nu era nimic altceva decât o biată victimă în acest univers îngrozitor și ostil.

– O sută de feți? E pentru prima oară când aud vorbindu-se despre asta.

– În mod sigur nu erai pe Pământ. La vremea respectivă experimentul a făcut multă vâlvă.

– Dar, la naiba, ce vârstă ai?

– Acum, șaptespreze ani.

– Să înțeleg că nu ai fost însărcinată cu nici unul?

– Nu. Și nenorocirea face ca întreaga poveste să se învârtă în jurul acestei probleme. Mi-au prelevat ovulele și, din acea clipă, totul a încetat pentru mine. Evident, am avut parte de multă publicitate. De prea multă. – Îi aruncă o

privire timidă. – Cred că te plictisesc cu povestea asta banală a vieții mele.

– Deloc. Pot să spun chiar că mă interesează.

– Și, totuși, nu cred că este foarte interesant. Îmi petreceam mai tot timpul la video. Magnetojurnalele vorbeau mai tot timpul despre mine. Nu mă mai lăsau în pace. În fond, nu prea aveam multe lucruri de spus, pentru că nici nu făcusem mare lucru. Eram numai o simplă donatoare. Când însă mi-au dat publicității numele, imediat au sărit cu toții pe mine. Armate de reporteri. Nu mai eram singură. Înțelegi? După o vreme, n-am mai putut să suport. Tot ceea ce îmi doream erau doi copii, pe care să-i fi crescut eu însumi. Nu o sută, concepuți de mașini. Așa că am încercat să mă sinucid.

– Băgându-ți capul în tubul unui dezintegrator de resturi menajere?

– Nu, asta s-a întâmplat a doua oară. Prima dată m-am aruncat sub un camion.

– Când?

– Anul trecut. M-au adus aici. M-am refăcut și m-au trimis acasă. În Est. Locuiam într-o cămăruță modestă. Mă temeam de orice. Eram atât de deprimată, încât într-o bună zi m-am dus în sala dezintegratorului și... pe scurt, am ratat încă o dată. După cum vezi, nu am murit.

– Te mai bântuie dorința de a muri, Lona?

– Nu știu. – Degetele-i subțiri părcau că pipăie aerul. – Dacă măcar aș avea ceva de care să mă agăț... Cred că ajunge însă. Nu sunt o persoană renumită, ca să te oprești și să-mi vorbești. Voiam numai să știi, în linii mari, pentru ce mă aflu aici. Dumneata...

– Cine a spus că trebuie să fii o persoană celebră ca să vorbeşti despre tine?

Obrajii întinşi ai femeii se împurpurară.

– Nu ştiu. Vreau să spun... că nu este cu adevărat important. Să vorbim mai degrabă despre spaţiu, colonele Burris.

– Nu-mi mai spune colonele, spune-mi, Minner.

– În spaţiu...

– Acolo se află Entităţile, care te prind şi te operează.

– Asta vrea să însemne că ai prefera să nu povesteşti ceea ce ţi s-a întâmplat?

– Să zicem.

Fata dădu din cap. Burris îi văzu nările palpitând şi buzele încreţindu-i-se într-un fel de surâs.

– Ştii col... Minner, cam acelaşi lucru se întâmplă şi cu mine. În sfârşit... să te simţi o victimă şi toate celelalte... să-ţi plângi singur de milă. Şi eu am suportat o grămadă de mizerii. Şi de atunci nu fac altceva decât să mă gândesc fără încetare la ele, să-mi rumeg amărăciunea şi să mă revolt în mine. Sau să blâncezesc fără nici un Dumnezeu. Ar trebui să uităm şi să încercăm să ne ocupăm de altceva.

– Ar trebui.

– Numai că nu pot. În loc de asta, mă încăpăţânez să încerc să mă sinucid, pentru că starea în care mă aflu îmi pare intolerabilă. – Îşi lăsă privirile în jos, ezitând. – Poate că sunt puţin indiscretă. Vreau însă să te întreb dacă... dacă dumneata... dacă ai încercat vreodată să...

Nu avu puterea să continue.

– Să mă sinucid? Nu. Nu, Lona. M-am mulţumit să

încremenesc în starea asta. Asta se cheamă sinucidere lentă.

– Ar trebui să facem un târg amândoi. În loc să ne plângem de milă, fiecare pentru el, hai să ne jelim reciproc. Fiecare ar urma să-l căineze pe celălalt. Așa am depăși starea de singurătate. Mă exprim extrem de prost, dar sigur că ai înțeles ce vreau să spun...

– Ai dori să înființăm o societate de simpatie mutuală? Victime ale universului, uniți-vă lacrimile! – Burris izbucni în râs. – Da, înțeleg, Lona, e o idee bună. Exact ceea ce am... avem nevoie. În fine, exact ceea ce ai și tu nevoie.

– Și dumneata!

Părea foarte mulțumită de ea și surâdea cu gura până la urechi. Pe Burris îl surprinse metamorofoza ei bruscă. S-ar fi putut spune că mai îmbătrânise cu un an-doi și că își recăpătase vigoarea, că devenise mai echilibrată și chiar mai feminină. Timp de o clipă, încetă să mai fie o adolescentă slabă și patetică, apoi sclipirea fugară se stinse și deveni din nou fetița lipsită de apărare.

– Știi să joci cărți?

– Da.

– Dar jocul celor zece planete?

– Mi-ar place să mă înveți.

– Mă duc să caut un exemplar.

Ieși alergând, cu halatul fluturând în jurul siluetei firave. Reveni după câteva clipe cu un joc de cărți satinate și se așeză pe pat, alături de Burris. Acesta își ridică uimit privirea, când fermoarul central al bluzei de pijama se depolarizâ și lăsă să se întrevadă un sân mic și tare. Lona

își închise pijamaua cu dosul palmei. Nu este încă o femeie, se gândi Burris, dar nu mai e nici un copil. Brusc, își aduse aminte că această tânără, cu talie subțire, era mamă a o sută de copii.

– Ai mai jucat până acum asta? se interesă Lona.

– Mi-e teamă că nu.

– Este foarte simplu. Mai întâi, voi extrage zece cărți...

Bufniței îi era frig, în ciuda penelor

De cealaltă parte a peretelui transparent al generatorului clinicii, un fel de fibre învârtejite se strângeau și se desfăceau fără odihnă. Misiunea lor era să capteze energia furnizată de pilonul cel mai apropiat, ca să alimenteze transformatorul. Burris îi explica Lonei cum funcționa aparatul în absența cablurilor. Fata se străduia din răsputeri să pară atentă, însă detaliile furnizate nu o interesau deloc. Îi venea foarte greu să se concentreze asupra a ceva atât de străin experienței sale, mai ales când Minner se afla alături de ea.

– Pe vremuri, era cu totul altfel, spunea el. Îmi amintesc încă de perioada când zonele rurale erau prinse în mrejele unei rețele de linii de înaltă tensiune cu o capacitate de un milion de kilowați. Se gândeau chiar să o mărească la un milion și jumătate...

– Văd că știi o mulțime de lucruri! Cum de ai avut timp să înveți atâtea despre electricitate, studiind pentru a deveni astronaut?

– Asta pentru că sunt foarte, foarte bătrân.

– Pariez că nu ai nici măcar 80 de ani.

Glumea, dar Burris nu avea aerul că înțelege. Fața i se încreți ușor, iar buzele – dacă se mai puteau numi astfel – se întinseră până la jumătatea obrajilor.

– Am 40 de ani, spuse el într-un târziu, cu o voce cavernoasă. Îmi închipui că, pentru tine, asta nu e departe de cei 80, pe care mi i-ai acordat.

– Nu chiar.

– Ce-ar fi să facem o plimbare prin grădină, printre cactuși? Nu îți plac?

– Oh, nu, deloc!

Lona își luă imediat seama. Îi plac cactușii, își aminti ea. Și nu trebuie să vorbesc de rău ceea ce îi place. Are nevoie de cineva căruia să-i placă aceleași lucruri. Chiar dacă acestea nu sunt deloc simpatice.

Se îndreptară cu pași nepăsători către grădină. Era amiază și un soare șters le alungea umbrele pe pământul uscat, care li se fărâmița sub tălpi. Lona se înfioră. Își pusese o pelerină peste halat, însă, cu toate că se aflau în inima deșertului, îi era frig. Chiar dacă era îmbrăcat mult mai subțire, Burris nu părea să-și facă griji din cauza asta, iar fata se întrebă dacă noul său organism era în stare să se adapteze la temperatura mediului înconjurător, precum acela al unui șarpe. Se abținu însă să-i pună întrebarea. Se străduia să evite, pe cât posibil, să-i vorbească despre trupul cel nou. La urma-urmei, își zise, cea mai bună

metodă pe care o folosea un șarpe ca să se adapteze la frig era să se încovrige și să hiberneze. Așa că nu insistă.

Burris nu părea să cunoască simțul măsurii în privința cactușilor. Se plimbau de-a lungul grădinii, printre rânduri înalte de trunchiuri vegetale, îmbrăcate în spini. Nici o frunză, nici măcar o creangă sau vreo floare. Totuși, îi spuse el la un moment dat, aici simt muguri. Ăsta va înflori în iunie o frumoasă corolă roșie, semănând cu un măr. Ăstălalt e bun la prepararea dulceturilor. Cu spini cu tot, oare? Oh, nu, desigur că nu cu spini. Bărbatul începu să râdă, iar ea îl imită. Ar fi vrut să-l ia de mână. Ce senzație ar fi putut să-i creeze pe degete acel apendice de forma unei șuvițe răsucite?!

Se așteptase să-i fie frică de el, însă, spre marea ei surprindere, nu încercă nici urmă de teamă. Asta nu însemna că nu i-ar fi plăcut să se întoarcă. Nu știa însă cum să i-o spună.

Deodată, degetul lui îi indică ceva nedefinit, care plutea pe deasupra unui cactus de o formă de-a dreptul înspăimântătoare.

– Privește!

– Ce e? Un fluture mare?

– Ce prostuță! E o pasăre-muscă. Cu siguranță că va muri.

Vizibil interesat, Burris se apropie de zburătoare. Cele două tentacule îi tremurau, așa cum se întâmpla adesea când era distrat. Punând un genunchi pe sol, examină îndeaproape pasărea colibri. Lona, care îl observa din profil, îi vedea maxilarul puternic și suprafața netedă a pielii ce-i slujea drept timpan, pe locul unde ar fi trebuit să fie urechea. Și, pentru că așa dorea Minner, privi în sfârșit

către pasăre. Un corp minuscul, înzestrat cu ceea ce părea să fie un cioc lung și subțire. Parcă era învăluită în ceață.

– Din cauza aripilor? întrebă, arătând cu bărbia într-acolo.

– Da. Bate extraordinar de repede din ele. Nu-i așa că nu le vezi?

– Ca și cum m-aș uita prin ceață.

– Eu le disting. E incredibil, dar cu ochii ăștia le disting.

– Mi se pare fantastic, Minner!

– Da. Poate că da... S-a rătăcit, sărăcuța. Trebuie că a venit din Mexic și ar fi dorit, probabil, să nu fi părăsit niciodată locurile acelea. Aici o să moară înainte de a găsi vreo floare. Aș vrea din tot sufletul să o pot ajuta!

– Încearcă să o prinzi și găsește pe cineva care să o ducă în Mexic.

Burris își privi mâinile cu atenție, de parcă s-ar fi întrebat dacă ar fi în stare să prindă colibri-ul dintr-un singur gest. Clătină din cap.

– Nici chiar așa cum sunt, nu aș fi atât de rapid. Sau aș zdrobi-o. Aș... oh, a zburat!

Lona urmări din priviri pasărea-muscă, până când dispăru. Cel puțin se îndrepta spre sud, se consolă. Apoi se răsuci spre Burris.

– Sunt momente în care ești mulțumit de el, nu-i așa? Îl îndrăgești chiar... puțin...

Bărbatul tresări aproape imperceptibil și Lona își dori să nu fi pus această întrebare. Aparent, Minner căuta să scape de cuvintele ce-i urcau nerăbdătoare pe scara de cartilagii a gâtului.

– Sunt de acord că prezintă anumite avantaje...

– Mi-e frig, Minner.

– Vrei să ne întoarcem?

– Dacă nu te deranjează...

– Dorințele tale sunt porunci, Lona.

Porniră iar, umăr la umăr. La picioare, umbrele li se intersectau într-un unghi ascuțit. Era mult mai înalt decât ea, depășind-o cu aproape 30 de centimetri, și era foarte bine făcut.

Mi-ar place... să mă ia... în brațe...

N-o încerca nici o repulsie în fața aspectului său fizic. Bineînțeles, nu-i văzuse decât fața și mâinile. Se putea să aibă un uriaș ochi holbat pe piept. Sau câte o gură sub fiecare braț. O coadă. Pete violete peste tot. Dar tot străduindu-se să-i găsească tarele ascunse, Lona își dădea seama că nici chiar aceste scorniri nu erau cu adevărat înspăimântătoare. Dacă reușise să se obișnuiască atât de repede cu trăsăturile surprinzătoare ale fetei și cu estetica nouă a mâinilor, celelalte eventuale diferențe vor fi fiind neglijabile. Nu avea urechi, nasul nu era, de fapt, nas, ochii și buzele erau altceva decât normalul, limba și dinții păreau să iasă direct dintr-un coșmar. Și fiecare dintre cele două mâini poseda acest apendice suplimentar. Totuși, într-un timp extrem de scurt, încetase să mai remarce aceste lucruri ieșite din comun. Acum o interesa timbrul cald, atât de plăcut, al vocii lui. Era atât de inteligent, atât de interesant! Mai mult, avea aerul că o place. Era căsătorit? Cum ar putea să-l întrebe?

Ușa clinicii se deschise automat în fața lor.

– Mergem la mine în cameră sau la tine? întrebă Burris.

– Pentru ce?

– Să vorbim. Să jucăm cărți.

– Jocul te plictisește.

– Ți-am spus eu vreodată asta?

– Ești prea bine crescut ca s-o faci, dar mi-am dat seama singură. Era vizibil că te sforțezi, îți stătea scris pe... – Vocea i se înmuie – ...pe chip.

Uite că o iau de la început, se strâmbă ea.

– Hai la mine!

Încăperea nu avea nici urmă de personalitate. Semăna ca leit cu cealaltă. Una dădea în grădină, cealaltă în curte. Un pat, o masă, un întreg arsenal medical. Burris se așeză pe scaun, Lona pe pat. Ar fi vrut să stea mai aproape, să o atingă, să-i încălzească pielea înghețată. Nu îndrăzni însă să i-o sugereze.

– Când vei părăsi clinica, Minner?

– În curând. Peste câteva zile. Dar tu?

– Cred că aș putea pleca oricând. Și ce vei face după asta?

– Nu prea știu. Cred că voi călători. Ca să văd lumea și pentru ca lumea să mă vadă pe mine, la rândul ei.

– Dintotdeauna mi-am dorit să călătoresc. – La dracu', prea era cusut cu ață albă! – De fapt, nu am fost niciodată nicăieri, ca să spun așa...

– Și unde ai vrea să mergi?

– La Luna Tivoli. Sau pe Planeta de Cristal. Sau... N-are importanță. În China. În Antarctica.

– Nu e greu. Ajunge să urci la bordul unei nave și înainte!

Timp de o clipă, fața lui Burris deveni impenetrabilă și Lona rămase complet surprinsă. Buzele astronautului

erau închise ermetic, iar pleoapele i se lipiseră una de cealaltă cu un declic.

Se gândi imediat că greșise din dou. Dar Burris deschise ochii iar și o întrebă, spre marea ei uimire:

– Și dacă am merge împreună să vedem câteva din aceste locuri?

Înlăturați aceste atele

În timp ce zbura prin stratosferă, Chalk privi universul peste care domnea și găsi că acesta era bun. Mările aveau o culoare verde-albăstric – sau, poate, una albastru-verzuie – și îl stăpânea impresia că putea să discearnă, prin pâcla ușoară, aisbergurile rătăcind în câmpia de vară. Către nord, pământurile care încătușau mantia albă a iernii erau întunecate, dar dincolo de linia ecuatorului domnea nestingherită.

Duncan Chalk își petrecea multă vreme în păturile superioare ale atmosferei. Era mijlocul cel mai bun și cel mai satisfăcător din punct de vedere estetic de a scăpa de greutate. Poate că nu aceeași era și părerea pilotului, deoarece îi interzisese să folosească gravitronii de inversiune sau să pornească sistemul centrifugal, care i-ar fi dat măcar iluzia gravitației. Era însă mult prea bine plătit pentru a suporta aceste inconveniente – dacă se puteau numi astfel.

Pentru Chalk, a nu mai avea greutate nu era deloc un lucru de lepădat: trăia din plin singurele momente din viața sa în care nu mai avea de pătimit de pe urma nici unuia dintre handicapurile masei sale de brontozaur.

– Acesta este unul din acele cazuri excepționale în care poți câștiga ceva, în mod absolut legal, neoferind nimic în schimb, le explică ei lui Burris și tinerei femei. Gândiți-vă: atunci când decolăm, gravitronii împrăștie gravitația produsă de accelerație, astfel încât "g"-urii suplimentarii sunt neutralizați și ne înălțăm într-un mod foarte confortabil. Nu se mai consumă nici un fel de energie pentru a urca până aici și nici nu mai plătim vreo taxă pentru greutate, fiindcă unde ne aflăm acum nu cântărim nimic. Iar la aterizare, problema decelerării se rezolvă în aceeași manieră. Îți regăsești, pur și simplu, greutatea corporală, fără să încerci vreo urmă de senzație de strivire.

– Dar e oare adevărat, pe gratis? întrebă Lona. Pentru că, totuși, gravitronii trebuie să coste teribil de mult. Dacă faceți bilanțul global, ținând cont de cheltuielile necesare pentru a porni și a opri aparatul, nu cred că s-ar putea spune că obțineți ceva pe gratis. Nu sunteți de aceeași părere?

Chalk îi aruncă o privire amuzată lui Burris.

– E foarte inteligentă, ai remarcat?

– Da, am remarcat.

Lona roși până în vârful urechilor.

– Râdeți de mine...

– Deloc, răspunse astronautul. Fără să-ți dai seama, ai formulat perfect problema conservării gravitației. Dar ești prea aspră cu gazda noastră, care vede altfel lucrurile.

Dacă poate să se ferească să sufere din pricina acumulării de "g"-uri, nu are, literalmente, nimic de pierdut. Nu mai trebuie să plătească tribut propriei greutăți. Au grijă de asta gravitronii. Este ca atunci când comiti o crimă, înțelegi Lona? – și îl plătești pe altul ca să suporte consecințele. Evident că, din punct de vedere financiar, asta o să te coste zdravăn. Dar ai făcut crima pe care ai vrut-o și nu tu, ci un mercenar va fi cel care va putrezi în pușcărie. Echivalentul financiar...

– Să vorbim despre altceva... îl întrerupse Lona. De altfel, nu are importanță datorită cărui fapt, dar e minunat aici!

– Îți place lipsa de greutate? i se adresă Chalk, interesat. Nu ai mai încercat niciodată această experiență?

– Nu chiar, dacă nu punem la socoteală câteva scurte călătorii.

– Dar dumneata, Burris? Lipsa gravitației îți aduce vreo ușurare?

– Puțin, mulțumesc. Organele mele nu sunt așa cum ar trebuie să fie, dar nu mai am acea îngrozitoare menghină care să îmi apese pieptul. Este un avantaj foarte mic, poate, dar îl apreciez.

Chalk realiză că Burris era, totuși, cufundat într-o adevărată baie de suferință. O baie care era, poate, un pic mai călduță, dar asta nu-i aducea nici o altă alinare. Ce putea să-i provoace permanența inconfortului fizic? Înțelegea vag ce va să zică asta, pentru că știa ce efort trebuia să depună el însuși pentru a-și târâi corpul în condițiile unei gravitații normale. Trecuse însă ceva timp de atunci, așa încât nici nu mai voia să se gândească la asta.

Se obișnuise cu acest chin sfâșietor. Dar Burris? Aceste piroane ce i se înfigeau permanent în carne... Și nu se împotrivea. Numai că, din când în când, revolta îi ieșea la suprafață, ca un lichid fiert sub presiune. Adevărat, făcea progrese, învăța să se acomodeze cu ceea ce constituia pentru el noua condiție umană. Totuși, cu toată hipersensibilitatea sa, Chalk nu simțea nici măcar undele suferinței. Pentru că, în mod sigur, nu era numai o suferință psihică, ci și una fizică. Burris reușise să-și mai găsească liniștea, ieșise din prăpastia depresiunii nervoase în care îl găsise Aoudad, dar existența sa era departe de a fi un pat cu trandafiri.

Fata era relativ mulțumită, concluzionă Chalk. Mecanismul ei interior nu era prea complicat. Și păreau fericiți împreună. Natural, datorită timpului care corodează tot, nu vor rămâne așa pe vecie.

– Vedeți insulele Hawai?! exclamă dintr-o dată obezul. Și, acolo jos, la limita vizibilității, se află China. Marele Zid, din care am restaurat cea mai mare parte. Uitați-vă, chiar dincolo de golful ăsta, se înfundă în pământ. La nord de Pekin se cațără pe spinarea munților. A dispărut întreaga secțiune centrală. Acolo, unde acum se întinde deșertul Ordos. Nu trebuie să-l regretăm prea mult, n-a fost niciodată altceva decât un zid de chirpici. Iată-l reapărând în partea cealaltă, dincolo de coasta Sinkiangului. Am instalat mai multe parcuri de distracții de-a lungul lui, înțelegeți?

Chalk observă cu coada ochiului că Burris și Lona se țineau de mână și încercă să se concentreze pentru a le capta emoțiile. Nu simțea însă nimic interesant, pentru

moment. Dinspre fată se răspândea un fel de mulțumire jilavă, ușor maternă. Da, ea se prinsese în joc. Cât despre Burris... până în acel moment nu putea să spună nimic. Era mult mai destins. Și, într-adevăr, dacă stătea să se gândească, Chalk putea să afirme că nu-l văzuse vreodată până atunci atât de destins. Se vedea că îi era simpatică mititica și că îl amuza. Iar interesul ce i-l purta aceasta îi făcea plăcere. Nu era însă deloc legat de situație. În realitate, părea mai mult că o respectă, decît altceva. Ea nu va întârzia să se îndrăgostească nebunește de el, în vreme ce era prea puțin probabil ca Burris să-i răspundă în același fel. Această diferență de voltaj ar putea da naștere la un curent, un fel de efect de termocuplu, ca să zicem așa. Ar deveni suficient de excitant, gândi obezul. Rămânea de văzut...

Racheta traversă cerul Chinei de la est la vest și se fixă pe orbită deasupra vechiului Drum al Mătăsii.

– Dacă am înțeles bine, reluă Chalk discuția, plecați în călătorie. Cel puțin așa mi-a spus Nick.

– Exact, răspunse Burris. Ne-am stabilit chiar și traseul.

– Sunt mai mult decât nerăbdătoare! exclamă Lona. Ideea plecării mă surescitează dincolo de orice închipuire.

Această explozie copilărească îi smulse o strâmbătură astronautului. Chalk, perfect familiarizat în prezent cu schimbările de situație în coeziunea cuplului, își îndreptă antenele asupra fluxului de nervozitate ce se desprindea dinspre cei doi, începând să-l deguste cu voluptate. Această rapidă dezlănțuire pasională era asemenea unei bruște rupturi într-o pânză de catifea fără cusături. O gaură

neagră spărgând textura fină a țesăturii. Aidoma unui început, își zise obezul și își repetă încântat: un început.

– Va fi o călătorie senzațională, îe spuse. Miliarde de oameni vă urează drum bun.

Târgul cu jucării

Era o chestie să te afli în mâinile lui Dunacn Chalk! Totul se desfăşurase că într-un vis frumos: angajaţii lui veniseră să-i caute la clinică ca să-i conducă la cosmodromul particular. Urmase senzaţionala călătorie în jurul lumii. Iar acum fuseseră aduşi la acest hotel. Cel mai teribil pe care îl avusese vreodată emisfera occidentală. Adică exact ceea ce o fascinase dintotdeauna pe Lona şi îl enerva, în subconştient, pe Burris.

În clipa în care pătrunseră în hotel, bărbatul se împiedică şi căzu. Nu era pentru prima oară, dar încă nu i se mai întâmplase în public. Existau clipe în care picioarele îi scăpau de sub control. Genunchii cei noi, concepuţi în mod evident pentru a elimina frecarea, îi jucau feste în momentele cele mai imprevizibile. Ceea ce se şi întâmplase, de fapt. Avusese deodată impresia că talpa stângă se

preface în bucăți, în timp ce covorul de culoare aurie îi urca încet în întâmpinare.

Atenți, robotii de serviciu se repeziră în ajutor. Aoudad, ale cărui reflexe erau ceva mai lente, interveni câteva clipe prea târziu, dar Lona, care se afla cel mai aproape, îndoi genunchiul și vârî un umăr sub pieptul astronautului, ajutându-l să-și recapte echilibrul.

– E-n regulă? îi șopti la ureche.

– Aproape.

Burris își mișcă piciorul din față înspre spate, încercând să-și pună rotula la loc. Valuri de durere îi măcinau piciorul.

– Ești o tipă tare, m-ai ajutat neașteptat de mult.

– Nu știu... s-a petrecut atât de repede... Aproape că nu mi-am dat seama ce-am făcut. Am sărit către tine, asta e tot.

– Totuși, mă simt...

Aoudad lăsă brațul lui Burris.

– Ești în stare să te ții singur pe picioare? Ce naiba s-a întâmplat?

– Timp de o secundă creierul a uitat cum trebuie să funcționeze picioarele.

Durerea îi provoca ameteli. Se stăpâni, apucă mâna Lonei și înaintă în direcția gravitoarelor. Nikolaides luă în sarcina sa rezolvarea formalităților administrative. Urma să rămână acolo timp de două zile. Aoudad se întâlni din nou cu cei doi în lift.

– La etajul 82, rosti în microfonul mascat în textura peretelui. Ni s-a rezervat o cameră spațioasă?

– Nu, nu doar una, ci un șir întreg. O mulțime de încăperi.

Se dovediră a fi şapte. Mai multe dormitoare, o bucătărie, un salon şi o sală spaţioasă de conferinţe pentru întâlnirile cu presa. La cererea expresă a lui Burris, primiseră încăperi care comunicau între ele. Până în acea clipă nu avusese loc nici un fel de contact fizic între astronaut şi tânăra femeie. Minner era conştient de faptul ca acesta va fi tot mai greu de realizat, cu cât aşteptau mai mult. Şi, totuşi, continua să menţină această linie de conduită. Nu se simţea în stare să judece profunzimea sentimentelor pe care le încerca Lona şi asta îl determina să îndoiască, în mod serios, de ale sale.

Chalk nu făcuse nici un fel de economie în ceea ce priveşte decorurile interioare. Împodobit cu tapiserii aduse parcă dintr-o altă lume, care palpitau şi străluceau în lumina mată a becurilor de control, apartamentul era cu adevărat somptuos. Bibelourile din sticlă semitransparentă, risipite cu gust pe suprafaţa lucioasă a mesei, murmurau melodii plăcute atunci când le încălzeai în căuşul palmelor. Patul pregătit pentru Burris ar fi putut adăposti în imensitatea sa un întreg regiment. Cel al Lonei era rotund şi se răsucea în jurul propriei axe ori de câte ori apăsai pe un anumit buton. Pe tavan erau oglinzi. O comandă le făcea să se desfacă în bucăţi ca un mozaic. O alta permitea fragmentarea imaginii. O a treia asigura o strălucire mai puternică şi mai clară decât cea naturală. Dacă aveai poftă, puteai să le opacizezi. Burris nu se îndoia că şi celelalte camere le vor rezerva o mulţime de surprize.

– În seara asta veţi cina în salonul galactic, le anunţă programul Aoudad. Mâine, la ora 11.00, va avea loc o conferinţă de presă. În după-amiaza următoare veţi avea o

întâlnire cu Chalk, iar poimâine dimineață veți zbura către Polul Nord.

– E perfect.

Burris se așeză.

– Vrei să chem un doctor să se uite puțin la gleznă?

– Nu cred că e cazul.

– Atunci vă părăsesc. O să mă întorc peste o oră și jumătate ca să vă conduc în sala de mese. Haine veți găsi în dulap.

Și dispăru.

Ochii Lonei scânteiau. Drumul cu naveta, apartamentul... Totul părea o excursie prin regatul zânelor. Chiar și Burris, pe care luxul nu-l impresiona atât de ușor, era vizibil surprins de comoditățile ce li se ofereau. Îi surâse Lonei, care se înroși încă și mai mult și îi făcu, la rându-i, cu ochiul.

– Să ne uităm, mai întâi, îi propuse ea.

Făcură ocolul reședinței: camera ei, camera lui, bucătăria. Când fata atinse programatorul culinar, Burris îi propuse:

– Am putea cina chiar în apartament. Se pare că avem aici cam tot ce ne trebuie.

– Nu, mi-ar place să ieșim.

– Cum crezi.

Nu dovedea nici un fel de necesități fizice normale, cum ar fi, de exemplu, nevoia de a se bărbieri sau de a se spăla – indiscutabil, unul dintre micile avantaje oferite de noua sa epidermă. Lona însă beneficia din plin de avantajele condiției sale umane. Când o lăsă singură, să-și facă toaleta, pierdu o mulțime de timp, extaziată, în fața vibratorului din sala de baie, al cărui pupitru era aproape la fel de complex ca și acela al unei astronave.

Rămas singur, Burris aruncă o privire prin dulapuri: nu era cu putință! Probabil că îl confundau cu o vedetă de cinema. Pe o etajeră se aliniau vreo 20 de atomizoare, pe fiecare din ele figurând imaginea hainei corespunzătoare: o jachetă verde și o tunică vrăstată cu dungi violete, o pelerină lungă cu autoluminiscență – un ansamblu ciudat, cu o policromie țipătoare, împodobit cu epoleți și nervuri asemănătoare celor de pe aripile unui fluture.

Burris prefera modele mai simple și materiale mai convenționale – in, bubac, țesăturile de altădată. Dar gusturile sale personale nu contau în clipa de față. Dacă ar fi fost după el, s-ar fi aflat și acum întemnițat în camera sa din turnul Martelet, cu zugrăveala cojită, gata să se întrețină cu propria-i fantomă. Acum însă, se transformase, din proprie voință, într-o marionetă ale cărei sfori le trăgea Chalk și era obligat să danseze la comandă. Poate că se găsea în Purgatoriu! Așa că rânji și alese costumul cu nervuri translucide și epoleți.

Oare aerosolul i-ar fi de folos? Porozitatea pielii, asemenea altor câtorva dintre proprietățile sale fizice, era neobișnuită. S-ar fi putut să respingă veșmântul? Cel puțin – vechiul coșmar în stare de veghe – ca să nu întrerupă legăturile moleculare, astfel încât să se trezească în chiar centrul salonului galactic că hainele i se destramă într-o clipită, lăsându-i pradă privirilor lacome nu numai goliciunea, ci și înspăimântătoarea sa stranietate.

Ei bine, o să-și asume riscul. Ceilalți pot să privească! Să vadă totul! O imagine îi trecu prin minte – aceea a Elizei Prolisse acționând mecanismul care, făcând să dispară furoul cel negru într-o fracțiune de secundă, își dezvăluise cu brutalitate tentațiile albe ale corpului. Într-a-

devăr, nu prea puteai să ai încredere în hainele astea afurisite. Cu atât mai rău!

Burris se dezbrăcă, introduse capsula în ejector, se vârî sub el şi haina se condensă în juru-i, mulându-i-se strâns pe corp. Experienţa dură mai puţin de cinci minute şi, când se privi în oglindă, descoperi că nu-i stătea chiar aşa de rău cum îşi închipuise. Lona ar fi fost mândră de el.

Începu s-o aştepte. După mai bine de o oră, nici un zgomot nu răzbătea încă dinspre camera tinerei. Mai mult ca sigur că era de mult gata! O strigă uşor. Nici un răspuns.

Îl cuprinse spaima. Încă dinainte de a o fi cunoscut, fata trecuse prin câteva tentative de sinucidere. Preţiozitatea şi eleganţa hotelului constituise, poate, picătura care revărsase paharul. Apartamentul se afla la trei sute de metri înălţime. De această dată, nu mai avea cum să dea greş.

Nu ar fi trebuit să o las singură nici măcar o clipă! se încrâncenă Burris.

– Lona!

Se repezi în camera vecină. În prag, încremeni uşurat: Lona era în cabina de toaletă. Goală, întoarsă cu spatele. Avea umeri înguşti, coapse încă şi mai înguste, care aproape că nu-ţi permiteau să-i observi talia de viespe. O şiră a spinării asemănătoare cu un şirag umbrit de movilite abrupte. Fese de băieţandru.

Minner se ruşină de impolitetea comisă.

– Nu te mai auzeam, încercă să se scuze. M-am îngrijorat şi, pentru că nu mi-ai răspuns...

Fata se răsuci şi Burris pricepu dintr-o dată că nu violarea intimităţii sale o surprindea. Ochii îi erau roşii, iar obrajii vrâstaţi de urmele lacrimilor. Îşi ascunsese pieptul

îndărătul unui braț slăbănog, cu pudoarea unei sălbăticiuni, dar acest gest, pur simbolic și automat, nu ascundea nimic. Buzele îi tremurau. Burris percepu în propria sa piele șocul electric care o străbătu pe femeia din fața sa și se întrebă din ce cauză o asemenea goliciune producea asupra sa un astfel de efect.

– Minner, te rog să mă ierți! N-am îndrăznit însă să te chem. Aștept de vreo jumătate de oră.

– Ce se întâmplă?

– Nu găsesc nimic cu ce să mă îmbrac.

Burris zâmbi și se apropie. Lona se îndepărtă de dulap și coborî brațul. Cincizeci, o sută de flacoane cu aerosoli se înșirau pe mai multe secțiuni.

– Și astea?

– Nu pot să mă îmbrac așa!

Luă un tub. Judecând după etichetă, părea să fie vorba de o parură din fire de întuneric și de ceață, elegantă, inocentă, o spledoare.

– Și de ce nu?

– Pentru că vreau ceva simplu, iar aici nu se află așa ceva.

– Ceva simplu? Ca să cinezi în salonul galactic?

– Minner, mi-e frică.

Era adevărat: îi era frică. Nu trebuia decât să se uite la pielea ei, care se făcuse ca de găină.

– Sunt uneori momente în care te comporți chiar ca o puștoaică, mormăi el pe un ton artăgos.

Aceste cuvinte acționară ca un jet de acid. Lona se trase înapoi, iar lacrimile îi apărură din nou în ochi. Părea încă și mai goală în tăcerea din jur. Răutatea vorbelor din urmă era din cale-afară de apăsătoare.

– Dacă sunt o puștoaică, de ce trebuie să mai merg în salonul galactic? întrebă ea o cu o voce tremurândă.

Ce să facă? Să o ia în brațe? Să o consoleze? Burris bâjbâia în incertitudine.

– Nu spune prostii, Lona, ripostă calm, controlându-și intonația vocii, așa încât să o lase la jumătatea drumului între severitatea paternă și o înșelătoare solicitudine. Ești, totuși, o persoană importantă. În seara asta o să te vadă o lume întreagă, o să vadă cât ești de frumoasă și ce noroc ai. Pune-ți ceva care i-ar fi plăcut Cleopatrei și spune-ți că ești Cleopatra.

– Chiar îi semăn?

O măsură din cap până-n picioare – și ghici că exact asta dorea și ea. Se văzu obligat să recunoască faptul că fizicul Lonei nu era deloc senzual. Poate că ea însăși căuta să-l conducă spre o astfel de constatare. Și, totuși, într-un anume fel, nu îi lipsea o anumită atracție, ca să nu-i spună feminitate. Se afla la mijlocul drumului între fetița vioaie și femeia lubrică.

– Îmbracă oricare dintre aceste haine și nu-ți mai face griji. Privește cum îmi stă cu nebuneala asta de pe mine! O nostimadă mai tembelă nici c-am mai văzut până acum! Nu-i nevoie decât să-i aflu perechea. Hai, grăbește-te!

– Dar mai este o problemă! De fapt, sunt atât de multe! Nu mă simt în stare să aleg ceva!

Da, era o problemă. Burris trecu în revistă conținutul dulapului. Uluitor! Cleopatra însăși s-ar fi simțit ametită. Nu era de mirare că biata momâiță nu știe cum să se îmbrace. Scotoci, nehotărât, printre tuburi, în speranța că

va descoperi, din întâmplare, ceva ce i s-ar potrivi Lonei ca o mănuşă, dar, din păcate, aceste veşminte împopotonate nu fuseseră concepute pentru sărmanele momâiţe şi, atâta vreme cât continua să o considere pe Lona aşa, nu putea să facă vreo alegere. Într-un târziu reveni la parura pe care o alesese la întâmplare, aceea care i se păruse elegantă şi castă.

– Asta te va prinde excelent!

Fata examină eticheta cu un aer neîncrezător.

– O să mi se facă ruşine cu o chestie atât de fantezistă.

– Credeam că am lămurit acest aspect al problemei. Hai, du-te şi te îmbracă!

– Nu ştiu cum să mă folosesc de aparat.

– Şi, totuşi, e de o simplitate copilărească! exclamă el iritat. Îşi luă seama de îndată şi reveni la tonul protector. Modul de folosire este indicat pe tub. E de ajuns să introduci capsula în orificiul prevăzut pentru asta...

– Vrei să faci asta în locul meu?

Burris îi dădu ascultare. Lona, siluetă goală, palidă şi slăbuţă, stătea sub jet, în vreme ce, asemenea unei ceţi uşoare, hainele se materializau pe corpul ei. Începea să creadă că îl manipula, şi cu destulă îndemânare încă. Depăşiseră dintr-o dată formidabilul obstacol al nudităţii şi, acum, i se înfăţişa în toată goliciunea trupului ei tânăr ca şi cum ar fi fost căsătoriţi de mai mulţi ani. Îi ceruse părerea, îl silise să o privească în timp ce se rotea sub jetul vaporos care o acoperea. Doamne sfinte! Burris nu se putea abţine să nu-i admire tehnica: lacrimile, modul în care îşi aducea umerii, în care făcea pe copila nevinovată!

Dar poate că se înșela interpretându-i greșit nebunia reală! Da, era posibil.

– Cum ți se pare? îl întrebă, ieșind din cabină.

– Ești superbă! – Și chiar așa și gândea. – Privește-te în oglindă și apreciază singură.

Bucuria ce sclipea în ochii Lonei părea efortul conjugat a mii de kilowați. Hotărât lucru, se înșelase de la un cap la altul. Era mult mai puțin complicată decât și-o imaginase. Perspectiva de a se transforma într-o creatură de vis o înnebunise, realmente și, acum, rezultatul o încânta.

Iar rezultatul era complet neașteptat. Rochia țesută de aerosol nu era în întregime diafană, nici complet mulată. O învăluia ca un nor, mascându-i coapsele slăbuțe, umerii aduși și reușea să sugereze cu subtilitate o senzualitate altminteri complet străină de Lona. Nu se purtau desuuri pe sub această spumă ușoară, astfel încât formele corpului erau de-abia mascate. Modelatorii erau însă cu adevărat artiști și materialul vaporos al hainelor îi dădea o strălucire aparte celui care le purta. Avea culori delicate. Mulțumită Dumnezeu știe cărui fel de magie moleculară, polimerii din care era realizată mantia nu erau, coloristic vorbind, limitați la o bandă bine delimitată a spectrului. Nuanța i se modifica la fiecare mișcare, trecând de la cenușiul purpuriu al aurorei la azuriul cerului de vară, la negru, la maroniu oțelit, la albul sidefului sau la mov.

Aparenta sofisticare a parurii se potrivea de minune Lonei. Părea încă și mai zveltă, mai coaptă, mai dinamică, mai sigură de ea.

O văzu înălțându-și umerii și bombându-și pieptul. Se transformase într-o manieră uluitoare.

– Cum îți place? îl întrebă ea cu jumătate de glas.

– Îți vine minunat.

– Mă simt ca o proastă. Port pentru prima oară ceva de genul ăsta. Am impresia că sunt Cenușăreasa, gata de plecare la bal!

– Și Duncan Chalk este zâna cea bună?

Izbucniră în râs.

– Sper să se transforme pe loc în bostan. – Se îndreptă din nou către oglindă. – Minner, acordă-mi încă cinci minute și sunt gata!

Burris se înnapoiase în camera sa. Nu mai puțin de cinci minute îi trebuiră Lonei pentru a șterge urmele lacrimilor, dar o iertă: când își făcu apariția îi veni greu să o recunoască. Noul machiaj o metamorfoza, literalmente. Orbitele îi erau suflate cu argint, buzele îi erau luminiscente, iar de lobii urechilor îi atârnau pandantive mari de aur. Intră în încăpere asemenea unui vârtej matinal de ceață și-l anunță cu voce surdă:

– Putem să mergem.

Burris era încântat și amuzat, în același timp. Într-un anume fel, era vorba de o fetiță deghizată în femeie. În altul, o femeie tocmai descoperise că nu mai era o fetiță. Oare crăpase crisalida? Oricum, spectacolul pe care-l oferea Lona era plin de farmec. Era, cu siguranță, de o frumusețe răpitoare. Și atrăgea privirile celor din jur mult mai mult decât el.

Se îndreptară, brat la brat, către punțile de coborâre. Îl prevenise pe Aoudad că sosesc, cu puțin timp înainte de a ieși. Dintr-o dată, și fără vreun motiv aparent, teama puse stăpânire pe el și trebui să facă un efort sălbatic pentru a se

stăpâni. Apoi, realiză că urma să aibă loc prima sa mare confruntare cu publicul, de când revenise pe Terra. Urma să cineze în restaurantul restaurantelor! Poate că figura sa insolită avea să dea gust amar caviarului pentru miile de comeseni. Toate privirile se vor agăța de el. O să considere asta drept o probă mai mult decât necesară, un test. Prezența Lonei îi dădea curaj. Era așa, ca o pelerină de curaj pe care o îmbrăca, la fel cum femeia îmbrăcase, la rândul ei, aceste straie noi pentru ea.

Când pătrunseră în holul somptuos, invitații prezenți scoaseră un fel de oftat febril. Suspin de plăcere? De spaimă? Fiorul neplăcut al dezgustului? Imposibil de știut. Un lucru era însă sigur: priveau și reacționau în fața perechii ciudate care ieșea din tubul de coborâre.

Burris, cu Lona de brat, rămase nepăsător. Hai-hai, mormăi, priviți-ne! Perechea secolului, iată ce suntem! Astronautul mutilat și fecioara, mamă a o sută de prunci. Un spectacol ce nu trebuie pierdut!

Și atunci, ca la spectacol, se simți privit. Își simți pipăite timpanele lipsite de pavilioane, mângâiată diafragma pleoapelor, gura remodelată... Se miră de nepăsarea cu care accepta această curiozitate vulgară. Adevărat că o priveau, în același timp, și pe Lona, dar nu era un lucru asemănător, pentru că cicatricile ei erau interioare.

Fără veste, mulțimea văluri puțin în stânga lui Burris și, o clipă mai târziu, Eliza Prolisse țâșni printre invitați și se prăvăli asupra lui, chemându-l cu o voce răgușită:

– Minner! Minner!

Părea să nu-și dea seama ce face. Fața-i bizar machiată, era o nebunească, o monstruoasă parodie a elegan-

tei. Striații albastre îi brăzdau obrajii, fire roșii îi delimitau orbitele. Rochia aerosol pe care o purta, imitând stofa naturală, o țesătură fremătătoare și teribil de decoltată, lăsa vederii globurile alburii ale sânilor. Își întinse mâinile cu unghii strălucitoare.

– Am încercat să vin să te văd, spuse cu un ton înțepat. Nu mi-au dat voie. Sunt...

– Eliza...

Era Aoudad care, ocolind fotografii care se chinuiau să surprindă ceva prin teleobiective, se grăbi înaintea ei. Se retrase înjurând, când îi zgârie obrazul. După ce îi aruncă Lonei o privire înveninată, îl trase pe Burris de braț:

– Vino cu mine! Acum, că te-am găsit, nu o să te mai pierd.

– Jos labele!

Lona vorbise. Rar. Și fiecare silabă era ca o lamă tăioasă.

Eliza îi aruncă o privire ucigătoare adversarei și Burris, zăpăcit, avu convingerea că nimic nu mai lipsea pentru ca scandalul să izbucnească. Știa, din proprie experiență, că avea cel puțin 20 de kilograme mai mult decât Lona și că era stăpânită de o energie inepuizabilă. Dar și Lona ascundea rezerve nebănuite de putere.

Un scandal în holul hotelului! gândi cu o stranie luciditate. Nu vom fi scutiți de nimic.

– Îl iubesc, târfulițo! aruncă Eliza cu o voce aspră.

Lona nu îi răspunse, dar pumnul îi fulgeră prin aer și unghiile ascuțite i se înfipseră încrâncenate în brațul cărnos al rivalei, care scoase o exclamație gâtuită. Eliza bătu în retragere, pregătindu-se să-și pună și ea în acțiune un-

ghiile. Înfiptă bine pe pcioare, Lona îşi îndoi genunchii, gata să tâşnească.

Totul durase numai câteva secunde. Uluiţi de desfăşurarea neaşteptată a atacului, spectatorii începuseră să-şi revină şi se apropiau în grabă. Reuşind să-şi depăşească, în cele din urmă, paralizia care-l luase în stăpânire, Burris trecu la acţiune, încercând s-o apere pe Lona de furia celeilalte. Primul care interveni fu Aoudad, care se agăţă cu toată greutatea de unul din braţele Elizei, care se zbătea sălbatic să scape. Efortul făcea să-i tremure sânii dezgoliţi. Nikolaides veni şi el în ajutor. Femeia ţipa, se zbătea, tâşnind în toate părţile. În jurul lor se formase deja un cerc de roboţi-vânători, care o apucară cu delicateţe, dar ferm, şi o conduseră pe unul din holuri, dispărând în spatele uşilor de cristal.

Lona se rezemă, sfârşită, de o coloană de onix. Cu toate că devenise purpurie la faţă, machiajul îi scăpase neatins. De fapt, părea mai mult surprinsă decât speriată.

– Cine era? întrebă într-un târziu.

– Eliza Prolisse. Văduva unuia dintre colegii de zbor.

– Şi ce voia de la tine?

– Habar n-am, minţi cu seninătate Burris.

Dar Lona nu se lăsă păcălită aşa de uşor.

– A zis că te iubeşte.

– Şi tu o crezi? Încercarea prin care a trecut a zdruncinat-o teribil.

– Am văzut-o în clinică, când te-a vizitat. – Flăcările verzi îi cotropeau, treptat, obrajii. – Ce e între voi doi? De ce ţi-a făcut scena asta?

Aoudad interveni, tamponându-şi obrazul însângerat cu batista:

– I-au administrat un sedativ. N-o să vă mai deranjeze. Sunt dezolat de acest incident. Este o isterică și o nebună...

– Să ne întoarcem în apartamentul nostru, propuse Lona, privindu-i piezișe. Nu mai simt nici o dorință să merg în salonul galactic.

– Oh, nu, asta nu! protestă Aoudad. Nici vorbă să anulăm dineul. O să-ți administrez un tranchilizant și o să-ți revii într-o clipă. Mai ales, nu trebuie să lăsăm ca o insultă atât de prostească să strice această serată minunată.

– Cel puțin să nu mai rămânem pe hol, mormăi artăgos Burris.

Micul grup se îndreptă în grabă către un salonaș scăldat în lumină și Lona se lăsă să alunece pe un divan. Tensiunea acumulată până atunci își făcu loc către suprafață și o durere necruțătoare îi fulgeră lui Minner prin pulpe, pumni și piept. Aoudad clătină nemulțumit din cap și scoase din buzunar un set de tranchilizante. Luă unul pentru Burris și îi întinse Lonei altul. Bărbatul refuză însă minuscula capsulă, știind că, oricum, produsul nu ar avea nici un efect asupra sa. Foarte repede, Lona își regăsi surâsul.

Burris știa că nu fusese vorba despre o părere atunci când văzuse acea licărire de gelozie sclipind în ochii Lonei. Eliza sosise ca un uragan de carne, amenințând să smulgă în trecerea-i vijelioasă tot ceea ce tânăra femeie socotea valoros. Trebuia să recunoască faptul că aceasta din urmă se bătuse ca o tigroaică, pentru a-și apăra drepturile abia câștigate. Astronautul se simțea și flatat și tulburat, în același timp. Nu putea să conteste plăcerea pe o

încercase ştiindu-se obiectul acestei explicaţii furtunoase. Orice om ar fi avut aceeaşi reacţie. Şi, totuşi, în această clipă a adevărului, înţelesese până la ce punct Lona se legase de fiinţa sa. Nici măcar el nu se simţea atât de profund angajat. Adevărat că o iubea pe micuţă, că îi făcea plăcere prezenţa ei, dar nu era nici pe departe îndrăgostit de ea. Şi se îndoia mult de ideea că, într-o bună zi, va fi în stare să o facă, indiferent despre cine va fi vorba. Totuşi, cu toate că nu avusese loc nici un fel de contact fizic între ei, în mod evident îşi construise mica ei poveste de dragoste, cu toate complicaţiile pe care le conţinea această idilă în curs de desfăşurare.

Mulţumită tranchilizantelor administrate de Aoudad, Lona îşi reveni cu rapiditate. Se ridicară în picioare, gata să pornească.

– Doriţi să mergem către sală? se interesă Aoudad, vizibil uşurat, în ciuda durerilor pricinuite de zgârieturi.

– Mă simt mult mai bine, murmură Lona. Totul s-a petrecut atât de neaşteptat, încât m-am lăsat copleşită. Acum...

– La cinci minute după ce vei intra în salonul galactic nu o să-ţi aduci aminte de nimic, o încurajă Burris.

Îi întinse, din nou, braţul şi Aoudad îi ghidă către coloana de ascensiune, rezervată celor care urcau în salonul galactic. Luară loc toţi trei pe suprafaţa locioasă a discului antigravitaţional, care se puse instantaneu în mişcare.

Restaurantul, adăpostit la ultimul etaj al hotelului, contempla stelele din înălţimea sa orgolioasă, asemenea unui observator astronomic particular. Încă sub starea de

șoc provocată de izbucnirea Elizei, Burris se simțea stresat în momentul în care pătrunseră în vestibulul acestui templu al artei gastronomice. În ciuda calmului aparent de care dădea dovadă, se întreba cu spaimă dacă splendoarea supranaturală a salonului galactic nu avea să-l îngrozească. Pentru că își amintea că mai venise aici și altădată. Dar atunci locuia într-un alt trup.

O mare de lumină palpitândă îi înghiți în undele ei, de îndată ce părăsiră platforma ascensională.

– Acesta e salonul galactic, anunță cu solemnitate Aoudad. Masa rezervată vă stă la dispoziție. Vă doresc o seară plăcută.

Și dispăru. Burris îi zâmbi crispat Lonei care, cu un aer hipnotizat, părea fericită și îngrozită, în același timp. Ușile de cristal se deschiseră automat în fața lor și se văzură nevoiți să pășească dincolo de prag, fără a mai avea timp să se gândească la altceva.

Grădina supliciilor

Niciodată nu mai existase un restaurant comparabil cu cel în care tocmai intraseră. O succesiune de terase urcau gradat către cupola înstelată. Aici, fenomenul de refracţie nu avea loc, superba sală de mese lăsând impresia că se găseşte sub cerul liber, în realitate însă, eleganta clientelă fiind în permanenţă la adăpost de capriciile naturii. Ecranul de lumină neagră, ce încadra faţada hotelului, asemenea unui scut, neutraliza licărul datorat luminilor din orăşel, în aşa fel încât stelele care sclipeau deasupra salonului galactic îşi păstrau aceeaşi strălucire ca atunci când ar fi acoperit bolta întunecoasă de deasupra unei păduri neatinse de mâna omului.

Lumile îndepărtate ale Universului se aflau aproape la o lungime de braţ, gata să fie atinse de mâinile mai îndrăzneţe, iar produsele acestor lumi, spumă luminoasă tâşnită din inima stelelor, îi confereau încăperii o eleganţă cu totul particulară. Pereţii circulari erau din materiale care nu aparţineau Pământului: pietre albăstrii, cioburi, picturi, copaci vrăjiţi sonorizaţi, concepuţi din aliaje necunoscute,

arabescuri de lumină vie alunecând de pe o terasă pe alta. Aveai impresia, privind toate aceste minunăţii, că în loc de covor, se afla o materie organică cvasiinteligentă, ce părea să provină de pe una din planetele sistemului Aldebaran. În realitate, acest strat protector nu era extrem de diferit prin structură şi funcţiuni de banalul humus pământean, dar conducerea hotelului nu dădea mai niciodată explicaţii asupra naturii şi proprietăţilor lui, iar efectul produs printre musafiri era de-a dreptul extraordinar, satisfăcând orice fel de pretenţie în materie de lux.

Se puteau vedea, risipiţi pretutindeni, arbuşti în hârdaie de plastic, tufe înflorite răspândind un parfum dulceag, chiar şi celebrii copaci pitici, o întreagă floră importată – se zvonea – de pe planetele considerate exotice. Nici măcar candelabrul, o colosală corolă de cristale, cizelate în formă de lacrimi prelungi dintr-un fel de ambră secretată de un animal marin uriaş, care trăia în apele unei planete din constelaţia Centaurului, nu fusese realizat de mâna omului.

O cină în salonul galactic costa o avere şi niciodată nu exista vreo masă liberă. Un loc se obţinea greu, licitându-l cu mai multe săptămâni înainte de eveniment. Privilegiaţii care se hotărâseră să vină la masă în acea seară aveau norocul neaşteptat să-l poată contempla, în carne şi oase, pe astronautul misterios şi pe virgina cu o sută de prunci, însă, cum erau ei înşişi nişte celebrităţi, se purtară conform cerinţelor etichetei şi nu-şi ridicară decât pentru fracţiuni de secundă privirile de deasupra farfuriei la trecerea lor.

Lona se agăţă cu toată puterea de braţul lui Burris, în clipa când trecură dincolo de masiva uşă transparentă, iar degetele i se înfipseră atât de adânc în pielea însoţitorului său, încât realiză că îi face rău, fără să poată însă să se

stăpânească. Amândoi se aflau în picioare, pe o cornișă strâmtă, suspendată deasupra unui gol înspăimântător. Deasupra capetelor, bolta înstelată sclipea amenințător. Cupola, cu un diametru de mai multe zeci de metri, era asemenea unei cochilii goale, iar mesele suprapuse se lipeau, precum niște solzi, de suprafața interioară a concavității, așa încât fiecare mesean să aibă sub ochi o fereastră.

Brusc, Lona scoase o exclamație de surpriză: avea impresia nelămurită că se prăbușește cu capul înainte în prăpastia ce părea că i se deschide sub picioare. Închise pleoapele, încercând să-și potolească tremurul genunchilor și să-și umezească cu salivă gâtul uscat. Îi deschise iar, dar spaima năvăli cu și mai multă intensitate. Avea să cadă, să se înfunde în inima acestui gol nesfârșit! Din cauza intensității emoțiilor risca să i se lichefieze rochia aerosol și să rămână goală în fața asistentei elegante. Poate că, exact în mijlocul mesei, vrăjitoarea cu sâni uriași o să țâșnească din necuprinsul de sub tălpi și o să-i atace. Dumnezeule, ce să facă... ce să facă...? Și dacă va comite, fără să vrea, o greșeală de neiertat? Dacă, de exemplu, ar cuprinde-o dintr-o dată greața și ar vomita pe covor? Se putea întâmpla orice, la urma-urmei... Acest restaurant fusese conceput într-o stare de vis – dar un vis care putea fi, în realitate, un coșmar.

O voce blândă, venită parcă de nicăieri, murmură:

– Domnule Burris, domnișoară Kelvin, fiți binevenîți în salonul galactic. Dacă vă veți strădui să înaintați câțiva pași...

– Trebuie să luăm loc pe platforma gravifică, îi șopti Burris la ureche.

Şi arătă cu bărbia către un disc, cu reflexe roşietice, de doi centimetri şi jumătate grosime pe ceva mai puţin de doi metri diametru, situat aproape de marginea cornişei. Imediat ce Burris o împinse pe Lona pe suprafaţa sa, acesta se eliberă de legăturile magnetice şi se ridică fără nici o zdruncinătură. Femeia avu grijă să nu lase ochii în jos. Aparatul traversă sala în lungime şi se opri înaintea unei mese libere, aşezată instabil pe o consolă. Minner o ajută să coboare, în timp ce discul refăcu traseul în sens invers, către locul de parcare iniţial.

Masa, cu un singur picior crescut în mijlocul părţii inferioare către sol, părea un apendice organic al consolei. Oftând cu vizibilă uşurare, Lona se aşeză pe carnea moale a fotoliului, care se mulă imediat pe forma spatelui şi a feselor sale. Avea senzaţia unei obscenităţi în această neaşteptată îmbrăţişare, dar era conştientă, în acelaşi timp, de siguranţa pe care i-o aducea: fotoliul nu ar fi abandonat-o niciodată dacă, prinsă în vârtejul ameţelii, s-ar fi lăsat să alunece către golul flămând.

– La ce te gândeşti? o întrebă Burris, privind-o drept în ochi.

– Mi se pare cu totul de necrezut. Nu mi-am imaginat niciodată că ar putea să fie aşa. Se abţinu să adauge însă că experienţa era atât de năucitoare, încât se simţea aproape îngreţoşată.

– Avem dreptul la o masă-separeu. Fără îndoială că aceasta ne-a fost rezervată de Chalk.

– Nu m-aş fi gândit niciodată că pot să existe atâtea stele!

Ridicară capul simultan. Din locul în care se găseau, câmpul vederii era de aproape 150°. Era un punct câş-

tigat, hotărî Minner și începu să-i vorbească despre viața stelelor și cea a planetelor.

– Uite, acolo se află Marte. E ușor de recunoscut: punctul acela mare, de culoare roșietică. Pe Saturn îl vezi? Sigur, e prea departe ca să-i observi inelele. Totuși... – Îi apucă mâna și punctă direcțiile, explicându-i configurația stelelor, până când avu impresia că înțelege ce voia să spună. – Vom ajunge acolo imediat. De aici, Titan e invizibil cu ochiul liber, dar nu vom pierde ocazia să aruncăm o privire și înspre el. Hai, mai întâi, să vedem aceste inele faimoase. Apropie-te și privește într-acolo! E Orion. Iar Pegas, ceva mai departe.

Îi arăta constelațiile una câte una, îi spunea denumirile stelelor, încercând o plăcere aproape senzuală când își rotunjea gura pronunțându-le: Sirius, Arcturus, Polaris, Bellatrix, Rigel, Algol, Antares, Betegleuse, Aldebaran, Procyon, Markab, Deneb, Vega, Alphecca...

– Fiecare este o stea, iar majoritatea au planete care se învârt în jurul lor. Și, ce e mai important, ni se oferă fără rezerve.

– Ai vizitat multe stele până acum?

– Unsprezece. Dintre care nouă aveau sisteme planetare.

– Și, printre ele, se găsesc și acelea al căror nume l-ai prezentat mai înainte? Au denumiri care mă atrag...

Burris dădu din cap.

– Îmi pare rău că trebuie să te dezamăgesc, stelele pe care le-am văzutt nu au nume, ci doar un număr de cod. În tot cazul, pământenii nu le-au dat un nume. Totuși, unele au și așa ceva, iar eu am reușit să-l aflu.

Lona băgă de seamă că ambele colțuri ale gurii lui Burris se îndepărtau și se închideau cu rapiditate. Știa că acum, în ceea ce îl privea, era unul dintre semnele simptomatice care mărcau o stare de neliniște.

E bine sau nu să-i vorbesc despre stele? se întrebă femeia, frământându-și palmele. Poate că nu dorea să i se reamintească despre ele. Totuși, cu excepția acelui aproape tic, repede stins în apele impasibilității, nu putea să mai remarce nimic altceva.

– O să te întorci printre ele, Minner?

– Eu? Să părăsesc iar sistemul solar? Nu prea cred. De fapt, în prezent sunt la pensie. Și, din câte știu, nu există excursii în direcția stelelor învecinate. Se-nțelege însă de la sine că nu voi ezita să-i spun "la revedere" bunului Pământ. În cazul în care ești de acord să călătorești cu mine. Cred că ar fi interesant să facem un tur al planetelor din sistemul nostru solar. Nu ar semăna, e drept, cu marea revenire printre stele, dar... Nu există atât de multe riscuri.

– Vrei să... vrei... – Femeia ezită o clipă înainte de a încheia în grabă fraza: ...să-mi arăți planeta unde ai fost capturat?

Buzele lui Burris se mișcară necontrolat, în trei rânduri, încercând să elibereze cuvintele.

– Se învârte în jurul unui soare albastru, care nu se vede din această emisferă. E un astru mediu, în jurul căruia se rotesc șase planete. Manipool este cea de-a patra. Îmi aduc aminte că, atunci când ne mai găseam încă pe orbită și ne pregăteam să coborâm, ne-a curpins o ciudată stare de surescitare. Era ca și cum îmi dădeam seama că destinul era acela care mă atrăgea implacabil în acel loc. Poate că

natura m-a dotat puțin cu simțul predicției, nu crezi, Lona? Pentru că, în mod incontestabil, Manipool a avut un loc privilegiat în derularea destinului meu. Și, cu toate astea, știu că, în mod logic, nu sunt un clarvăzător. Ceva însă mă determină să... Din când în când, am intima convingerea că trebuie, în mod fatal, să mă reîntorc acolo. E absurd, da, dar asta e! Să revăd Manipool... să mă găsesc, iar, față în față cu El...

Pumnul i se încleștă brusc într-o mișcare convulsivă, ce i se repercută de-a lungul întregului braț. Puțin lipsi ca vaza din care își ridica corolele albastre un mănunchi de flori să nu zboare de pe masă. Lona o prinse în ultima clipă. Când palma lui Burris se închidea, remarcă ea, micul tentacul exterior i se suprapunea peste falange.

Nu-i rămânea decât o soluție: își puse mâinile peste acelea ale bărbatului și le strânse până când simți că se crispează.

– Să nu mai vorbim despre Manipool, murmură ea. Oricum, stelele sunt existențe minunate.

– Da. Nu le văzusem niciodată în felul acesta înaintea primei mele călătorii departe de Terra. De aici, ele apar ca niște puncte luminoase, dar atunci când ești prins în plasa sclipirilor lor încrucișate, când lumina orbitoare te plesnește cu biciul ei fotonic peste retine, este cu totul diferit. E o chestie care te marchează pentru toată viața. Știi, Lona, că din această sală se pot distinge aproape la fel de clar ca din cabina de comandă a unei astronave?

– Și cum reușesc să facă asta? N-am văzut niciodată ceva asemănător.

Încercă să-i explice mecanismul ecranului de lumină neagră. După a treia propoziție, Lona pierdu firul, dar nu

abandonă și continuă să fixeze cu intensitate ochii neobișnuiți ai lui Burris, prefăcându-se că-l ascultă: mai presus de orice, nu trebuia să-l dezamăgească. Știa atât de multe lucruri! Și, totuși, simțea vag că îi era la fel de teamă ca și ei în acest loc al plăcerilor. Era obligatoriu să vorbească neîntrerupt, pentru că vorbele, fluxul cuvintelor se ridica aidoma unei bariere în calea spaimei. Uneori, în timpul momentelor de tăcere, își dădea seama, abia perceptibil, de mulțimea de comeseni bogați și ultrasolicitați care o înconjurau, de luxul împovărător al localului, de abisul ce se deschidea înspăimântător în stânga, de ignoranța și de lipsa sa de experiență. Avea senzația că stă goală sub rugul stelelor. Iar în acești timpi de tăcere și moarte, chiar Burris redevenea un străin. Mutilările, pe care aproape încetase să le mai vadă în cursul existenței duse alături de el, îi săreau cu brutalitate în ochi.

– Vrei să bei ceva? îi propuse bărbatul.

– Cu plăcere. Te rog să comanzi ce dorești, deoarece eu nu mă pricep.

Nu se vedea nici urmă de servitor, fie el om sau robot. Și nimeni nu venea să se ocupe de convivii de la mesele din jur. Burris comandă soiurile de băuturi, aplecându-se deasupra grilajului aurit ce se găsea în apropierea brațului, cu o dezinvoltură care o subjugă pe Lona.

– Ai mai venit cumva pe aici? După cum te miști, îmi dai impresia că știi cum trebuie să procedezi.

– Da, am mai venit o dată, recunoscu el. Au trecut ceva mai mult de zece ani. Dar nu e un loc ale cărui obiceiuri să le uiți cu ușurință.

– Erai deja astronaut?

– Da, făcusem deja două curse. Eram în concediu. Voiam să dau gata o fată.

– Ah!

– Dar n-a fost să fie. Apoi, tipa s-a măritat cu altul. Au murit în timpul călătoriei de nuntă, când a explodat Marele Drum.

Mai mult de zece ani, gândi Lona. În acel timp, ea nu împlinise nici măcar șapte ani. Ideea că poate să fie atât de tânără, în comparație cu acest bărbat așezat alături, cu privirile rătăcind peste mesele îndepărtate, o făcu să se retragă brusc în culcușul cald al sufletului și zâmbi fericită când comanda își făcu apariția pe un mic platou antigravitațional, plutind pe deasupra abisului întunecat de sub ei. Încercând să-și mascheze tulburarea, realiză pentru prima oară și se miră, cu candoarea unui copil, că toate aceste platouri de serviciu (și numai Dumnezeu știe cât erau de numeroase) nu se ciocneau niciodată între ele. Adevărat că să programezi câteva orbite navigabile, care să nu se încrucișeze, nu era, la urma-urmei, cine știe ce lucru complicat.

I se puse o cupă tăiată într-o piatră semiprețioasă, de culoare neagră, șlefuită, cam grea pentru mâna ei subțire, dar delicată la atingerea buzelor. O ridică automat, dar chiar înainte de a fi înghițit prima gură din lichidul tremurător, se opri dându-și seama de greșeală. Burris, cu paharul pe masă, aștepta zâmbind.

Când zâmbește în felul ăsta are aerul unui pion sacrificat, își zise Lona furioasă, dar nu lăsă să-i scape spre exterior nici un semn al agitației care o rodea. Nu spune nimic, dar se vede că este mânios pe mine. Îmi imaginez chiar și ce gândește: că sunt o frigidă prostuță și lipsită de educație.

Apoi, realiză imediat că nu pe Burris era supărată, ci pe ea însăși, și asta o ajută să se liniștească. Se uită cu atenție la cupa lui și văzu că în interiorul lichidului înota ceva. Era un vas din cuarț translucid, umplut cu lichid verde și vâscos. O ființă minusculă, cu pielea violetă, plutea liniștită, lăsând în urmă-i o dâră vag strălucitoare.

– Nu cumva în băutura ta se găsește ceva... în neregulă?

Pe astronaut îl pufni râsul.

– E vorba de o băutură specială, care mai păstrează încă denumirea ridicolă de Martini denebian. O specialitate a casei.

– Și... chestia aia? Ființa?

– E un fel de mormoloc, ca să-i spun așa. O creatură amfibiană de pe una din planetele sistemului Aldebaran.

– Și... trebuie să o bei?

– Da. Vie.

– Vie! repetă Lona, cutremurându-se. De ce? E așa de bună la gust?

– În realitate, râse iar Burris, n-are nici un gust. E un simplu element de decor. Falsitatea care înconjoară cercul și revine la barbarie. Se înghite dintr-o dată.

– Dar e ceva viu! Cum poți înghiți o creatură vie?

– Ai mâncat vreodată scoici, Lona?

– Nu. Ce sunt scoicile?

– Moluște. Pe vremuri, constituiau o delicatesă. Se mâncau direct din cochilii. Vii. Le stropeai cu suc de lămâie – cu acid citric, dacă preferi denumirea asta, le răsuceai bine între dinții furculiței și le înghițeai fără să le mesteci. Nu aveau... decât gustul mării. Îmi pare rău, Lona, dar se

întâmplă și așa. Scoicile nu știau ce li se întâmplă. Nu încercau nici speranță, nici teamă, nici vise. Creatura din pahar, la fel.

– Dar să ucizi...

– Ucidem ca să mâncăm. Dacă ar fi existat o adevărată moralitate alimentară, ne-am fi hrănit, încă din zorii umanității, numai cu produse sintetice. – Îi surâse cu blândețe. – Iartă-mă! N-aș fi comandat această băutură dacă aș fi știut că nu-ți face plăcere. Vrei să cer să mi se aducă alta?

– Nu. Îmi imaginez că dacă nu tu, o va bea altul, oricum. Nu voiam să spun ceea ce am spus. Numai că sunt puțin derutată, Minner. Te rog însă să nu mă iei în seamă.

– Le voi cere alta.

– Te rog mult... – Mângâie tentaculul de la mâna stângă a lui Burris. – Știi de ce nu sunt de acord? Pentru că mi se pare că a înghiți o ființă vie înseamnă să acționezi asemenea unui zeu. Înțelegi? Aici și acum tu ești un fel de uriaș și vei distruge peste câteva clipe o entitate care nu-ți va ști niciodată din ce cauză a pierit. Exact ca și cum...

Lăsă restul frazei neterminat.

– Asemenea extratereștrilor care se joacă cu bisturiele în carnea unui organism inferior, fără ca măcar să-și dea osteneala să-i explice care le sunt motivele, nu-i așa? Asemenea unor chirurgi care se dedau unor experiențe noi și complexe, acționând asupra ovarelor unei tinere, fără să se îngrijoreze de consecințele pshihologice ulterioare ale intervenției lor? Dar, Dumnezeule mare, Lona, trebuie să încetezi să te întorci cu atâta încrâncenare spre aceste secvențe ale vieții tale... Trebuie să încetezi cu această obsesie permanentă!

Femeia oftă abia perceptibil și plecă fruntea.

– Și pentru mine ce ai comandat?

– Un aperitiv provenind de pe una din lumile centauriene. Se numește ganda și are gust dulce. E un alcool ușor și sunt convins că-ți va face plăcere. În sănătatea ta!

– În sănătatea ta!

Ciocniră. Lichidul îi provoca înțepături aromate pe limbă. Avea o consistență puțin vâscoasă, ca uleiul, însă gustul delicat se dovedea extrem de plăcut. O scutură un fior neașteptat și înghiți grăbită de trei ori din conținutul cupei. În timp ce Burris își lăsa pe masă paharul, observă că mica entitate dispăruse.

– Vrei să guști puțin din aperitivul meu?

Simți că i se întoarce stomacul pe dos, dar se strădui să rămână calmă.

– Nu, mulțumesc.

– În regulă, cred că putem comanda cina. O să poți să-mi scuzi neîndemânarea?

Chiar în mijlocul mesei se aflau două cuburi de culoare verde închisă, cu latura de vreo 12 centimetri, puse față în față. Până atunci, Lona considerase că au o funcție strict decorativă, dar când bărbatul împinse unul către ea pricepu că acesta trebuie să fi fost meniul. Îl apucă între degete și cubul se ilumină: litere mărunte apărură pe suprafața netedă. Curioasă, îl răsturnă pe toate fețele: o mulțime de denumiri ciudate de antreuri, ciorbe, sosuri, deserturi pâlpâiau, invitând-o să aleagă.

Ridică din umeri, nehotărâtă: nu recunoștea nimic de pe lista de bucate.

– Spune-mi cam ce ar trebui să comand, Minner. Până acum nu am mâncat decât lucruri obișnuite. Ceea ce

e aici pare atât de bizar încât, zău, habar n-am la ce să mă opresc!

– Ai vrea să-ți stabilesc eu meniul?

– Da, mi-ar face plăcere, însă e clar că nu au nici unul dintre felurile care mi-ar place cu adevărat. Un biftek din proteine, tăiat în bucățele, de exemplu, cu un pahar de lapte alături.

– Lasă-l încolo de biftek! Gustă, mai bine, unul din alimentele exotice.

– Mi se pare o chestie ridicolă: eu făcând pe gastronomul!

– Dar nu e nevoie să te prefaci. Mănâncă și simte-te bine, pur și simplu. Biftek din proteine găsești în tot universul!

Calmul impersonal ce-l stăpânea pe Burris era contagios, deși nu complet. Așa că îl lăsă să comande pentru amândoi, simțindu-se mândră de mulțimea de lucruri pe care le cunoștea Minner. Adevărat, să știi să compui o masă somptuoasă într-un asemenea restaurant nu era mare lucru, dar el știa atât de multe lucruri pe lângă asta! Era cu adevărat impresionată. "Dacă ne-am fi putut cunoaște înainte ca ei să..."

Se grăbi să alunge gândul, deoarece i se părea de neimaginat posibilitatea să-l fi întâlnit pe Minner în perioade în care mai era încă deplin stăpân pe psihicul său. Trebuie că pe atunci era mult prea ocupat să flirteze cu femei de tipul acelei pâlnii bătrâne, ca Eliza. Era vizibil că aceasta voia din nou să îl acapareze, dar nu realiza că acest lucru era imposibil acum. Imposibil! se încrâncenă Lona. Acum... acum e numai al meu! Mi-au azvârlit o creatură

sfărâmată, așa cum arunci un os câinelui de care vrei să scapi, iar eu l-am ajutat să-și revină. Eu! Nimeni nu va putea să mi-l smulgă!

– Vrei încă o porție din specialitatea casei? se interesă gentil Burris.

– E bună, dar... adevărul e că m-am cam săturat.

– Hai-hai! Un mic efort nu înseamnă că...

– Ar fi o risipă inutilă.

– Ar trebui să știi că, aici, termenul de risipă nu există. De altfel, dacă asta te liniștește, nu noi suntem cei care achităm nota de plată. Hai, mai servește puțin...

Alte platouri prinseră să sosească. Fiecare fel era o specialitate din vreo lume îndepărtată, fie cu adevărat importată, fie reprodusă local, cu cea mai mare fidelitate. O mulțime nenumărată de farfurii, de salatiere, de cupe grațioase, toate pline de mâncăruri exotice. Burris i le arătă pe rând, pronunțându-le distinct numele și străduindu-se să-i explice din ce erau alcătuite, dar Lona avea impresia că îi plesnește capul și, deși se chinuia să fie atentă, nu pricepea mare lucru din ceea ce auzea. Ce putea să fie, de exemplu, această carne albă, fragedă, fulgoasă sau aceste fructe cărnoase, unse cu miere, de pe platoul din stânga? Această fiertură de carne, foarte gălbuie, pudrată cu brânză aromată dată pe răzătoare?

Se strâmbă, neajutorată: felurile de mâncare de pe Terra erau deja imposibil de multe, dar să trebuiască să alegi dintre specialitățile provenind din întreaga galaxie... numai această idee și îi era de ajuns să-i taie pofta de mâncare.

Din ce în ce mai tulburată, femeia abia se atingea de ce avea în față. O bucățică de ici, o înghițitură de dincolo...

Întorcea mereu capul către pahar, așteptându-se să vadă, pe neașteptate, o viețuitoare minusculă navigând pe întinderea calmă a lichidului. Se săturase cu mult timp înainte ca stomacul să-i dea vreun semn în acest sens. Li se serviseră două vinuri diferite. Când Burris le amestecă în pahare, își schimbară culoarea, turcoazul și rubinul topindu-se într-o neașteptată nuanță opalină.

– Reacție catalitică, lăsă să-i scape Burris. Ne găsim într-un loc în care se ține cont nu numai de savoare, ci și de aparența estetică. Poftim...

Dar Lona nu se simți în stare să înghită nici măcar un strop. Nu cumva stelele se hotărâseră să-și dea în petec și să pornească valsul macabru al aiurelii? Era conștientă de murmurul, din ce în ce mai acut, al conversațiilor din jur. De mai bine de o oră se purta de parcă ea și Burris fuseseră complet izolați de restul lumii, în interiorul unei oaze, dar prezența celorlalți convivi sfârșise prin a se face simțită. Îi priveau și schimbau între ei păreri. Se deplasau de la o platformă la alta pe platformele antigravifice. Discutau: ați văzut? Ce credeți? Cât sunt de drăguți! Cât sunt de ciudați! Cât sunt de grotești!

– Hai să plecăm de aici, Minner!

– Dar nu am ajuns nici măcar la desert!

– Știu, dar cu atât mai rău.

– Nu vrei un strop din lichiorul ăsta importat din constelația Procyon? Sau o cafea galactică?

– Nu, Minner, mulțumesc.

Pupilele verticale ale bărbatului se deschiseseră larg și Lona își dădu seama că o anumită expresie, un anume rictus de pe fața sa îl iritase profund. Nu putea să facă însă nimic: greața urca nestăvilită încă și singura speranță era ca

cl să-şi dea seama de situaţie. Poate că o să-şi dea seama acasă.

– În regulă, oftă Minner abia simţit. Mergem, dacă insişti. O să luăm desertul altă dată.

– Îmi pare extrem de rău, se bâlbâi ea. Nu voiam să stric petrecerea, dar, ştii, restaurantul ăsta... Sincer, nu mă simt bine într-un loc ca ăsta. Mă sperie prin grandoare, prin lux... Toate aceste alimente ciudate, toţi aceşti ochi aţintiţi asupra noastră... Nu-i aşa că ne privesc chiar şi în clipa asta? Aş dori să urc în camera mea! Acolo, cred că m-aş simţi ceva mai bine...

Burris chemă un disc zburător, fără să răspundă nimic. Strânsoarea intimă, aproape umană, a scoicii fotoliului femeii se destinse. O cuprinse o senzaţie amară de părăsire şi, când se ridică, abia reuşi să-şi menţină echilibrul. Avea impresia că, la primul pas pe care urma să-l facă, avea să se prăbuşească. În mod curios, în vreme ce încă ezita, privirile sale înregistrau imaginile din jur numai în planul îndepărtat: o femeie grasă, acoperită cu bijuterii, generos dotată cu o guşă dublă; o tânără cu pielea aurie, îmbrăcată numai într-un furou transparent, nu cu mult mai în vârstă decât ea, dar cu mult mai multă stăpânire de sine; grădina cu arboret rămuros ce se găsea cu două etaje mai jos; ghirlandele de lumină vie suspendate în vidul congelat; o tavă plutind pe deasupra, cu trei stacane în care tremura un misterios lichid întunecos...

Lona strânse pleoapele, gata să cadă. Burris o prinse în ultima clipă şi o conduse cu fermitate către discul ce o aştepta cuminte la câtiva paşi. Gestul său avea atâta dexteritate şi gentilete, încât pentru un observator curios, pândind de la vreo masă învecinată, ar fi părut curată ga-

lanterie. În timp ce platforma străbătea golul dintre masa rezervată și ieșire, Lona se străduia să privească drept înainte și să nu-și trădeze prin vreun gest starea de ameteală, în ciuda roșeții care îi cuprinsese obrajii și a transpirației ce-i îmbrobonase fruntea. Avea din ce în ce mai mult impresia că, undeva în adâncurile stomacului, creaturi stranii înviaseră și înotau nepăsătoare prin sucurile sale gastrice.

Trecură amândoi, cât putură de rigizi, printre batantele de cristal, pătrunseră în holul pustiu și se urcară pe una din platformele ascensionale, care îi conduse, tăcută, la reședință. Îl zăriră pe Aoudad care se grăbi să se ascundă din umbra culoarului la adăpostul unei coloane imense. Apoi, neplăcerile reîntoarcerii se încheiară în clipa în care degetul lui Burris activă comanda ușii automate a apartamentului.

– Ce nu merge. Lona?

– Nu reușesc să-mi dau seama, se tângui femeia. C..icum, sunt mulțumită că nu mă mai aflu acolo. Aici este ata..a liniște! Ai încuiat ușa?

– Bineînțeles. Pot să te mai ajut cu ceva?

– Aș vrea să mă odihnesc. Și, dacă se poate, să rămân singură câteva minute.

Burris dădu din cap înțelegător, o conduse în camera ei, o ajută să se întindă pe patul cu formă circulară și ieși.

Iuteala cu care își reveni din starea de mahmureală o ului pe Lona. Își aminti că nu mai departe de clipa în care părăsise restaurantul avusese impresia că însuși cerul se transformase într-un ochi uriaș care o sfichiuia cu privirea.

Într-un târziu, după ce constată cu satisfacție că-și regăsise echilibrul, se ridică de pe pat și se îndreptă către camera de baie, cu intenția de a lăsa sub jetul energizant și ultimele fărâme ale stării negative care o dominase anterior. De îndată ce porni vibratorul, veșmintele elegante se evaporară și deveni din nou fetișcana fragilă și subțire dinainte. În întregime goală, lăsă spotul de energie să-i maseze corpul, după care se pregăti de culcare. Aprinse o lumină slabă, le dezactivă pe celelelalte și se strecură între cearșafuri. În atingere cu pielea, i se păreau proaspete și mătăsoase. Pe noptieră, un tablou de comandă îți dădea posibilitatea să-i imprimi patului tot felul de mișcări pregătitoare pentru starea de somn. Puteai, de asemenea, să-i modifici forma, dimensiunile sau înălțimea față de sol. Nu se atinse însă de el. Apropiindu-și gura de interfonul instalat în tetieră, murmură leneș:

– Vrei să vii pentru câteva clipe, Minner?

Apăru aproape imediat, de parcă ar fi pândit chemarea din spatele ușii, încă îmbrăcat în costumul de gală, cu capa și celelalte accesorii atârnând în fire, abia descheiate. Nervurile evazate și străvezii ale pelerinei, asemănătoare unor coaste false, erau atât de neașteptate ca formă, încât aproape că eclipsau acel lucru încă și mai neașteptat, care era corpul său.

Cina fusese o catastrofă, își spuse Lona înghițind în sec. O catastrofă, repetă, deoarece, în ceea ce o privea, strălucitorul salon galactic reprezentase nici mai mult nici mai puțin decât o cameră de tortură. Dar poate că nu fusese pierdut totul, până la urmă: o noapte întreagă aștepta răbdătoare înaintea ei.

– Strânge-mă puternic în brațe, îl imploră ea, cu o voce abia stăpânită. Cât poți fi de puternic! Amețeala... nu mi-a trecut de tot.

Burris înaintă tăcut în penumbra ațâțătoare. În clipa când se așeză pe marginea patului, lângă trupul ce palpita nervos, femeia se ridică în șezut, lăsând cearșaful să alunece la vale, peste sâni. Bărbatul înghiți un strop de salivă amară și încercă, stângaci, să o cuprindă în brațe, dar nervurile rigide ale pelerinei se opuseră, împiedicând contactul.

– Cred că ar fi mai bine să mă descotorosesc de hainele astea ridicole.

– Vibratorul e alături, dragule.

– Vrei să aprind lumina?

– Nu, nu, te rog.

Nu îl părăsi din ochi nici atunci când se instală sub energojet și acționă comanda de pornire. Aparatul era astfel conceput, încât să dizolve tot ceea ce constituia material aderent la piele, iar un veșmânt aerosol constituia, în mod evident, primul lucru asupra căruia acționa: hainele baroce de pe Burris se făcură nevăzute.

Lona nu îl mai văzuse încă dezbrăcat. De aceea, se pregăti temeinic pentru cea dintâi confruntare: strânse din dinți cu stoicism și, gata să accepte orice revelație catastrofală, îl examină cu mult curaj, în vreme ce se întorcea către ea. Descoperi că amândoi aveau maxilarele încleștate, pentru că, în realitate, avea loc un dublu examen: o să suporte ea șocul nudității lui Burris? dar el, o să sporte șocul reacției femeii?

De multă vreme tânjea și se temea de clipa asta. Acum însă, când momentul adevărului sosise, constată cu o surprindere mereu crescândă că nu era ceva chiar atât de cumplit pe cât crezuse. Minner se dovedea mult mai puțin înspăimântător decât se temuse.

Bineînțeles că existau o mulțime de anomalii: toată pielea, nu numai cea a feței și a mâinilor, avea un luciu ireal, ca un înveliș perfect, lipsit de zgârieturi. Era complet spelb. Nu avea nici sfârcuri, nici buric – dar de toate acestea Lona nu-și dădu seama decât încetul cu încetul, căutând motivul principal pentru care i se părea că e anormal.

Brațele și picioarele îi erau legate de trunchi într-un mod straniu și nu păreau a fi așezate chiar pe locul lor normal. Toracele era prea lat în raport cu mărimea pulpelor, iar genunchilor nu li se zăreau protuberanțele rotulelor. Când se mișca, mușchii ondulau sub piele ca niște ființe vii, independente de el.

Cu toate astea, Lona realiză că era vorba numai de amănunte secundare, și nu de adevărate diformități: nu se zăreau nici cicatrice hidoase, nici membre suplimentare, nici ochi și nici guri fără scop. Adevăratele transformări pe care le suferise erau cele interioare și cele înscrise pe chip. Iar detaliul care o preocupa cel mai mult ținea de supremul banal: în ciuda oricărei temeri, organul virilității sale masculine părea normal. Cel puțin, la prima vedere.

Burris înaintă încet către pat, iar femeia întinse un brat în direcția sa. Câteva secunde mai târziu, se strângeau în brațe, cu un fel de teamă. Suprafața dermei sale era neobișnuită la pipăit, dar nu dezagreabilă. Se mișcă timid, ca să nu mă sperie, realiză Lona și îl strânse și mai tare la

piept. Strânse pleoapele, străduindu-se să nu-i vadă chipul deformat, în aceste clipe deosebite. Nervii îi erau atât de surescitați, încât avea impresia că până și slaba strălucire a veiozei o deranja. Întinse mână către ea, în timp ce buzele li se întâlniră la jumătatea drumului.

Nu fusese o fată sărutată prea des, dar niciodată nu o sărutase cineva în acest fel. Cei care îi remodelaseră buzele lui Minner, în îndepărtata lor lume, nu le conturaseră în scopul de a oferi sărutări și această suprapunere stângace de buze nu avea nimic din senzualitatea actului în sine. Nu putea să afirme însă nici faptul că era neplăcut. În sfârșit, Lona simți, înfiorându-se, atingerea mâinilor lui Burris pe carnea sa – mâini cu șase degete. Pielea avea un miros greu de definit într-un singur cuvânt: o nuanță dulce și piperată în același timp. Apoi veioza se stinse și întunericul se prăbuși peste ei.

În adâncurile corpului femeii, un arc prindea să se destindă... să se destindă din ce în ce mai mult. Un arc comprimat timp de șaptesprezece ani... și care, deodată, de destindea vertiginos. Își desprinse buzele de cele ale lui Burris. Gura i se întredeschise fără voie și mușchii gâtului i se contractară într-un geamăt puternic. O imagine arzătoare, ca un fier încins, îi străbătu creierul: aceea a propriului trup anesteziat, zăcând pe masa de operație, gata să fie penetrat de sondele oamenilor în halate albe.

Se agăță cu disperare de Minner. În sfârșit.

În sfârșit!

Nu avea să-i facă niciodată copii. O presimțea undeva, în ungherele sfâșiate ale inocenței, dar nici măcar asta nu reușea să o tulbure.

– Lona, murmură el cu o voce surdă și joasă. Fața îi stătea apăsată de umărul femeii. Lona, Lona...

Totul fu asemenea unei orbitoare explozii solare. Lona îi mângâie spatele cu vârful degetelor și, chiar înainte să o pătrundă, realiză că avea pielea perfect uscată și că nu transpirase prin nici un por. Apoi, geamătul strepezit îi urcă de la sine spre buze, o durere violentă și de neînțeles, combinată cu o bucurie convulsivă i se încolăci în vintre, în timp ce asculta cu uluire strigătele de plăcere sălbatică ce-i ieșeau cu frenezie din gât lui Minner.

După noi, Dumnezeul sălbatic...

Trăiau într-un timp post-apocaliptic. Destinul tragic al umanității, atât de des trâmbițat de falși profeți, nu se întâmplase să sosească. Îi preziseră răul. O iarnă a revoltei universale. O vârstă a securii, a sabiei, a furtunii și a lupului, animalul ce prevestea haosul final. Prorocirile se dovediseră însă false: scuturile nu se spărseseră, iar beznele nu reușiseră să coboare. Cum de se petrecuse minunea supraviețuirii, în ciuda blestemului? Și din ce cauză? Duncan Chalk, unul dintre principalii beneficiari ai "noii vârste", își punea și el, câteodată, această întrebare amuzantă.

Spadele se transformaseră în fier de plug. Foametea fusese abolită, iar demografia, în fine, stăpânită. Omul încetase să mai polueze zilnic mediul înconjurător. Cerul devenise aproape curat. Râurile, la fel. Puteai să găsești

oriunde lacuri crsitaline de azur şi parcuri verzi. Evident că nu era ca pe vremea vârstei de aur. Mai dăinuiau încă bolile şi crimele, chiar foamea îşi arăta colţii uneori, dar numai în locuri uitate şi puţin cunoscute ale lumii. Pentru zdrobitoarea majoritate a oamenilor, aceasta era epoca prosperităţii.

Comunicaţiile se realizau instantaneu de la un capăt la altul al planetei. Transporturile se efectuau mai rapid şi cu o siguranţă mereu sporită. Spolierea se mutase în exterior: planetelor nelocuite ale sistemului li se jefuiau sistematic rezervele minerale, metalifere şi chiar gazoase. Vise străvechi deveniseră realitate: navele cosmice ajunseseră pe stelele cele mai apropiate. Pământul se transformase într-o grădină înfloritoare. Ideologiile care promovau supunerea şi sărăcia apuseseră de mult în faţa avalanşei bunăstării.

Şi, totuşi, abundenţa este o noţiune cumplit de relativă. Pentru că, în toate timpurile, persistaseră nevoi stringente, dorinţe nemărturisite şi motivaţii materiale solide. Niciodată salariile mari nu au reuşit să compenseze foametea care a cocârjat mii de burţi. Fiecare epocă îşi naşte distracţiile ei specifice.

Iar Chalk se întâmplase să fie unul dintre artizanii noilor forme de distracţie ale epocii sale. Imperiul pe care îl stăpânea cu o mână de fier se întindea peste aproape jumătate din lumile locuite ale sistemului solar, aducându-i bogăţia, puterea, satisfacţia şi celebritatea – în măsura în care şi-o mai dorea. În mod indirect, i-a permis să-şi satisfacă din plin pulsiunile create în interiorul realităţii sale fizice şi psihologice, care l-ar fi distrus dacă ar fi trăit în alt

secol. Acum, era însă în măsură să facă tot ceea ce se dovedea necesar pentru a-şi îndeplini chiar şi dorinţele cele mai ascunse. Avea nevoie, de exemplu, să mănânce foarte des şi nu numai carne şi legume. Aşa se născuse salonul galactic şi straniile sale reţete culinare.

Bine instalat în centrul regatului său imaginar, Chalk urmărea cu maximă atenţie faptele şi gesturile cuplului de îndrăgostiţi. În clipa de faţă se aflau în drum spre Antarctica. După deja celebra noapte de amor, Aoudad şi Nikolaides îi transmiteau cu regularitate şi cu multe detalii picante rapoartele lor. Deşi Chalk nu avea în mod strict nevoie de vorbăria lor. De mai multă vreme, realizase un contact deosebit cu cele două epave, iar ele îi furnizau informaţii într-o manieră cu totul aparte.

În clipa de faţă nu recepţiona decât efluvii de fericire. Fără nici un interes special. Dar Chalk era o vulpe bătrână, care ştia să-şi joace cu răbdare atuurile. E adevărat că îi atrăsese unul către celălalt o simpatie reciprocă, dar când s-a dovedit simpatia a fi baza unei iubiri nemuritoare? Se gândea la acest aspect şi zâmbea. Era gata să parieze pe o sumă exorbitantă că avea dreptate. În mod sigur, sentimentele li se vor schimbă. Şi, din această răsturnare de situaţie, Duncan Chalk avea să-şi scoată micul său profit, dacă se poate spune aşa. Micul său mare profit.

Telefonul tresări pe birou. La capătul celălalt se găsea Aoudad.

– O să ajungem curând, domnule. Apoi, îi conduc la hotel, conform planului.

– Perfect, perfect. Ai grijă să aibă tot ce le trebuie.

– Desigur.

– Ai grijă însă şi nu sta prea mult timp cu ei. Îşi

doresc singurătatea mai mult ca orice și nu vor să aibă pe cineva în preajmă mai mult decât e necesar. M-ai înțeles bine, Aoudad?

– În regulă, vor avea la dispoziție întreg Polul numai pentru ei doi.

Chalk surâse. Această călătorie putea să fie un adevărat vis de îndrăgostiți. În secolul rafinat în care trăiau, era suficient să găsești cheia potrivită pentru a putea deschide toate ușile plăcerii. Iar Burris și Lona, neștiutori ca doi adolescenți, urmau să i se ofere cu inimile tremurând de bucurie.

La urma-urmei, apocalipsul putea să mai aștepte nițel, nu?

Și vom fugi mereu către Sud

– Nu înțeleg de ce este vară aici, zise Lona. Când am plecat era în plină iarnă.

– E iarnă în emisfera nordică, suspină Burris. Acum însă nu aflăm deasupra ecuatorului. Atât de jos, pe cât posibil. Aici, anotimpurile s-au inversat. Când noi ne găsim în iarnă, ei sunt în plină vară. Or, acum, ei se află în vară.

– Dar din ce cauză?

– Din cauza înclinării planetei la axa sa. Ea se învârte în jurul soarelui și o parte a globului, cea dinspre astru, se încălzește, cealaltă nu. Dacă aș avea un mapamond, ți-aș arăta și practic.

– Dar dacă ne aflăm în vară, cum se face că e atâta gheață în jur?

Vocea subțire și plângăreață a Lonei îl enerva pe Burris încă și mai mult decât întrebările pe care le spunea. Se răsuci brusc pe călcâie. Un spasm incontrolabil îi con-

tractă diafragma atunci când organe misterioase îi picurară în sânge sucurile acide ale mâniei.

– Dar, Dumnezeule mare, tu n-ai fost niciodată la vreo şcoală pe Pământul ăsta?! exclamă cu o furie din ce în ce mai puternică.

Lona se îndepărtă de el şi se făcu mică de tot.

– Minner, te rog să nu mai strigi aşa la mine! Te rog...

– Spune, şcoala nu te-a învăţat chiar nimic?

– Am abandonat şcoala pentru că eram o elevă slabă.

– Şi acum vrei să faci din mine profesorul tău, nu?

– Nu te forţează nimeni, răspunse ea cu seninătate. Nu eşti obligat să faci nimic dacă nu-ţi face plăcere.

Burris îi văzu sclipirile neaşteptate din ochi şi trecu în defensivă.

– Îmi pare rău. Nu voiam să strig la tine.

– Şi, totuşi, exact asta ai făcut.

– Pentru că mi-am pierdut răbdarea. Toate întrebările alea...

– Toate întrebările alea idioate... Asta ai vrut să spui, nu?

– Hai-hai, s-o lăsăm baltă. Îmi pare rău că m-am enervat. Nu am prea dormit noaptea trecută şi sunt cu nervii la pământ. Mergem să facem o plimbare şi o să-ţi explic mecanismul anotimpurilor.

– Mă doare-n cot de anotimpuri, Minner.

– În regulă, să le lăsăm la o parte. Dar să ieşim la o plimbare. O să ne calmeze.

– Crezi că, în ce mă priveşte, am dormit mai mult azi-noapte?

Burris îşi zise că acesta era momentul de pace şi surâse.

– Sincer? Nu, nu cred.

– Şi, totuşi, m-ai văzut pe mine plângându-mă? Strigând?

– Ai dreptate, întotdeauna ai dreptate. În regulă, să o lăsăm baltă, cum ţi-am mai spus şi să mergem la o plimbare, ca să ne mai destindem. De acord?

– De acord, făcu ea botoasă. O plimbare de vară.

– Exact. O plimbare de vară.

Îşi îmbrăcară combinezoanele termice, cagulele şi mănuşile. Temperatura era acceptabilă, dacă ţineai cont de poziţionarea geografică a regiunii: câteva grade deasupra lui zero. Un val de căldură staţiona deasupra Antarcticii. Hotelul polar al lui Chalk, situat la câteva zeci de kilometri "nord" de pol, se găsea faţă în faţă cu bariera munţilor Ross. Era un mare dom geodezic, suficient de masiv pentru a suporta rigorile nopţii polare, dar şi suficient de uşor pentru a fi suportat de structura specifică a solului Antarcticii.

Ca să ieşi din el şi să pătrunzi în lumea gheţii de afară, trebuia să străbaţi un sas. Domul era înconjurat de o centură lipsită de ornamente, de culoare maro, lată de trei metri, dincolo de care se întindea câmpia albă. Acest inel era pe post de izolator. Imediat ce Burris şi Lona ieşiră în aerul rece, un individ înalt se repezi către ei, cu un zâmbet larg ce-i punea în evidenţă dinţii albi şi puternici.

– Nu doriţi să daţi o raită cu sania mea cu motor, dragilor? Într-un sfert de oră veţi fi la pol şi veţi putea vizita locul de campare al lui Amundsen şi muzeul Scott.

Asta dacă nu preferați să aruncați o privire asupra ghețurilor din partea opusă. Nu rămâne decât să vă hotărâți și...

– Nu.

– Înțeleg. De-abia ați sosit, e prima voastră zi pe aici și aveți chef numai să vă dezmorțiți picioarele. Vă înțeleg foarte bine. Ei bine, sigur, dezmorțiți-vă cât de mult doriți picioarele și când considerați că sunteți gata de o plimbare ceva mai lungă...

– Ne dai voie să trecem?

Ghidul îi aruncă o privire pătrunzătoare lui Burris, după care se îndepărtă cu pași mărunți. Lona înghiți în sec, își strecură brațul pe sub cel al partenerului și îl îndemnă la drum. După câteva clipe, mânat de o presimțire, astronautul răsuci capul către înapoi și văzu pe cineva ieșind din dom și făcându-i semn ghidului să se apropie. Îl recunoscu pe Aoudad. O discuție aprinsă se porni între cei doi.

– Cât poate să fie de frumos, Dumnezeule! se entuziasmă Lona, care nu văzuse nimic din ceea ce se petrecuse în urmă.

– Da, e frumos, încercă să se adune bărbatul. Dar e o frumusețe sterilă. Ultima frontieră. E un teritoriu aproape virgin, dacă nu luăm în considerare cele câteva muzee risipite ici și colo.

– Și cele câteva hoteluri.

– Acesta este singurul. Minner îl arătă cu brațul. Chalk posedă monopolul.

Era, într-adevăr, superb: în adâncul azuriu al cerului, soarele își vălurea roata strălucitoare dar minusculă. Aici, la doi pași de pol, ziua de vară părea fără sfârșit. Încă două luni de luminozitate neîntreruptă, înaintea lungului salt în

obscuritate. Platoul de gheață împrăștia jerbe de sclipiri tăioase. Totul era neted – o suprafață de vreo mie cinci sute de metri adâncime, sub care odihneau striviți munți și văi necunoscute. Gheața avea duritatea metalului sub tălpi. După aproape zece minute, hotelul se afla departe.

– Cam pe unde se găsește Polul Sud? întrebă Lona, punându-și palma la ochi.

– Drept în față. O să-l vizităm mai târziu.

– Și în spate ce se află?

– Țara Reginei Maud. Munți care se întind până la Bariera Ross. Imaginează-ți o imensă bucată de gheață, ceva mai groasă de 200 de metri, mai întinsă decât California. Aici și-au stabilit taberele primii exploratori. Vom vizita și Mica Americă.

– Cât este de neted! Reflexul razelor de soare. – Lona se aplecă și luă o mână de zăpadă, pe care o împrăștie veselă în jur. – Ce mult aș vrea să văd pinguini! Minner, ți se pare că.pun prea multe întrebări? Că sunt pisăloagă?

– Trebuie să fiu sincer sau politicos? râse bărbatul.

– Am înțeles. Să mai mergem puțin, de acord?

Porniră. Să înaintezi pe o suprafață lunecoasă, iată un lucru deosebit de plăcut în ceea ce-l privea pe Minner. Gheața, care troznea într-un mod aproape imperceptibil la fiecare pas pe care-l făcea, se preta admirabil la mișcările rotulelor sale modificate. În privința asta, trotuarele bituminate îi erau mult mai puțin agreabile. Și bărbatul, care stătuse încordat și suferise întreaga noapte, aprecia cum se cuvine schimbarea.

Îi părea sincer rău că fusese atât de arțăgos cu Lona, dar nervii îi cedaseră în fața totalei ei ignorante. Nu știa

aproape nimic! În mare parte, intuise asta încă de la începutul legăturii lor, dar ceea ce nu știuse atunci fusese faptul că acea lipsă de cunoștințe o să înceteze cu rapiditate să i se pară fermecătoare și că o să devină exasperantă. Să se trezească după o noapte albă, măcinat de suferință, și să fie nevoit să suporte acest val neîntrerupt de întrebări puerile...

Oftă și o privi cu coada ochiului. Orice lucru avea întotdeauna și părți rele și părți bune. Trebuia să pună în balanță și cealaltă față, pe care nu îndrăznise încă să o scoată din amorțeala amintirii. Se trezise brusc, zvârcolindu-se, chiar la miezul nopții. Se visase din nou pe Manipool și, natural, începuse să strige. I se mai întâmplase și altă dată, nu era pentru prima oară, dar niciodată nu se mai întâmplase să aibă pe cineva în apropiere, o prezență amicală și tandră, gata să-l consoleze și să-l sprijine. Adică, tocmai ceea ce făcuse Lona. În mod surprinzător, nu-i reproșase, bombănind, că-i stricase somnul, ci-l mângâiase și-l liniștise, până când coșmarul i se risipise. Nu știa cum s-o exprime, dar îi era teribil de recunoscător. Clătină din cap: era atât de afectuoasă, atât de drăgăstoasă. Și atât de proastă...

– Ai mai văzut Antarctica din spațiu?

– Adeseori.

– Și cu ce ți se pare că seamănă?

– Nu știu... Este exact ca pe hărți. Mai mult sau mai puțin rotundă, cu un deget de gheață înfipt în coasta Americii de Sud. Și e foarte albă. O să vezi când o să fim în drum spre Titan.

Înaintând cu precauție, ca să nu alunece, Lona sfârși prin a-și găsi un adăpost convenabil sub brațul puternic al

însoțitorului. Descoperi cu acest prilej cât de adaptabil era cotul lui Burris: acesta îl alungi, pur și simplu, pentru ca ea să se simtă mai bine. Noul corp avea, totuși, anumite calități.

– Într-o zi mă voi întoarce și voi vedea totul – Polul, muzeele, pe exploratori, ghețarii... Numai că aș vrea să fac asta alături de copiii mei.

Burris înțepeni. Avu impresia neplăcută că o bucată de gheață îl aluneca pe gât.

– Care copii, Lona?

– Vor fi doi. Un băiat și o fată. Cam peste 8 ani, îi voi putea aduce aici.

Pleoapele lui Minner tresăriră în spatele cagulei termice, fără a fi în stare să le controleze mișcarea.

– Lona, ar trebui să știi că n-o să poți avea copii cu mine, spuse el cu o voce surdă, străduindu-se să-și domine clocotul sălbatic din piept. Doctorii au studiat cu atenție acest caz. Organele mele interne sunt, pur și simplu...

– Da, știu. Dar nu la copiii pe care i-am fi avut împreună mă gândeam eu mai înainte, Minner.

Îl mângâie pe brat și continuă, cu privirile înfipte în albul depărtărilor:

– Vorbeam despre copiii pe care îi am deja. Vocea îi devenise suavă. Aceia pe care mi i-au smuls din pântece. Mi-au promis că-mi vor da doi. Nu ți-am mai spus?

Burris înghiți în sec și oftă abia simțit. Creștea în el un sentiment singular de ușurare și mulțumire, înțelegând că ea nu se gândise nicidecum să-l abandoneze în favoarea unui bărbat aflat în deplinătatea integrității sale biologice. În același timp, intensitatea acestui sentiment îl surprinse:

ce pretenție ridicolă să-și fi imaginat așa, pur și simplu, că vorbind despre copii ea se gândea la copiii pe care și i-ar fi dorit de la el. Iar să-și imagineze că ar putea să aibă copii de la o altă persoană era de-a dreptul bulversant.

Aproape că uitase faptul că femeia de lângă el avea deja o armată de copii.

– Nu, nu mi-ai spus. Dacă înțeleg eu bine, este vorba să-ți restituie câțiva dintre ei, de care să ai tu singură grijă?

– Cam așa ceva.

– Ce vrei să spui?

– Nu cred să se fi pus totul la punct, dar Chalk mi-a promis că se va aranja. Mi-a promis! Și-a dat cuvântul de onoare. Și știu că este un om îndeajuns de important ca s-o poată face. De altminteri, au atâția copii încât pot foarte bine să-i dea doi și mamei lor adevărate, dacă ea dorește asta. Și eu mi-o doresc. O doresc! Chalk mi-a spus că îmi va obține doi, dacă... dacă...

Lăsă fraza în aer. Închise gura și privi în altă parte. Ceva se schimbase în atitudinea ei, observă Burris.

– Dacă tu, ce?

– Nimic.

– Ai început o propoziție.

– Voiam să spun numai că Chalk o să-mi obțină doi bebeluși dacă doresc asta.

– Nu, nu asta te pregăteai să spui. Că vrei să-ți recuperezi copiii e un fapt mai mult decât cunoscut. Ce i-ai promis însă, în schimb, lui Chalk?

Expresia de pe chipul femeii era aceea a unei vinovate, care-și trăiește din plin greșeala.

– Ce îmi ascunzi?

Ea clătină tăcută din cap și când Burris încercă să-i ia mâna între palmele sale, se trase înapoi. Dar bărbatul nu-și părăsi ideea. Stătea în fața ei, înalt și strivitor, încercând să-și domine spiritul revoltat și descoperind cu uluire că emoția pe care o trăia, aproape fără voie, răscolea lucruri care dormitau și care, o dată trezite, trepidau în el în mod ciudat.

– Ce i-ai promis? repetă răgușit, cu fantele ochilor îngustate ca niște lame de cuțit.

– Îți faci nervi degeaba, Minner. Uite, ți-au apărut pe amândoi obrajii pete roșii și violete.

– Ce promisiune i-ai făcut, Lona?

– Nimic. Crede-mă: nimic. Tot ce i-am spus... tot ceea ce am acceptat... a fost...

– A fost...

– Să mă port drăguț cu tine, suflă ea cu voce stinsă. I-am promis că te voi face fericit. În schimb, el va interveni ca să-mi dea pe câțiva dintre pruncii mei să-i cresc. Ca o mamă adevărată. Am făcut rău, Minner?

Simți aerul năvălindu-i ca o furtună în plămâni. Chalk pusese la cale toate astea? Cine o cumpărase pe Lona pentru ca să se ocupe de ființa sa? Chalk? Chalk?

– S-a întâmplat ceva, Minner?

Furtuna continua să urle în prăpăstiile din sufletul său. Planeta întreagă începuse să se balanseze în jurul axei, se ridica, se turtea, continentele ridicau ancora și porneau, oarbe, către el.

– Nu mă mai privi așa! îl imploră femeia, cu mâinile împreunate. Minner...

– Dacă Chalk nu ți-ar fi promis că te va ajuta să-ți recuperezi copiii, te-ai mai fi apropiat vreodată de mine? Ai mai fi avut curajul să mă atingi?

Ochii femeii se umplură de lacrimi.

– Când te-am văzut în grădina clinicii, mi s-a făcut rău. Nu știam nici măcar cine ești. Mi-am închipuit că scăpaseși din vreun incendiu sau ceva asemănător. Și, apoi, ne-am întâlnit. Întâmplător. Te iubesc, Minner! Te iubesc cu adevărat. Gândește-te numai la asta: niciodată Chalk nu m-ar fi putut obliga să te iubesc. Putea, în cel mai bun caz, să mă oblige să fiu drăguță cu tine. Ceea ce a și încercat. Dar a fi drăguț nu înseamnă, automat, să și iubești.

Burris își strânse pumnii până i se albiră încheieturile: se simțea de-a dreptul idiot, un bulgăre de pământ ar fi dat, probabil, dovadă de mai multă inteligență. O privea pe Lona cu gura căscată, încercând să treacă dincolo de masca tulburării pe care o afișa cu timiditate. Brusc, femeia se aplecă, adună un pumn de zăpadă, făcu din ea un bulgăre și, fără vreun avertisment, îl azvârli râzând în obrazul lui Minner.

– Nu mai face figura asta nenorocită! Haide, prinde-mă, dacă poți! Prinde-mă!

O luă la fugă și într-o clipă se îndepărtă suficient de mult ca să se simtă la adăpost de amenințarea sa. Se opri, siluetă neagră pe orizontul imaculat, și se apucă să rotunjească un alt bulgăre, pe care îl aruncă stângaci către el, de jos în sus, ca o fetiță neîndemânatică. Proiectilul se sfărâmă la vreo zece metri în fața bărbatului.

În sfârșit, astronautul se smulse din starea de uluială în care îl azvârlise Lona cu mărturisirea ei neașteptată.

– Nu mă prinzi, nu mă prinzi! îi strigă ea, cu voce ascuțită.

Burris își luă avânt. Alerga pentru prima oară de când se întorsese de pe Manipool. Lona fugea și ea, agitân-

du-şi braţele pecum aripile unei mori de vânt, înţepând aerul îngheţat cu coatele-i subţiri şi ascuţite. Minner simţea cum o energie nouă, necunoscută, îi învăluia corpul. Gambele, care până atunci i se păruseră nişte aberaţii, cu articulaţiile lor multiple, se mişcau înainte şi înapoi, asemenea unor pistoane perfect sincronizate. Realiză o înaintare puternică şi rapidă, pe care ar fi invidiat-o orice atlet de performanţă. Sistemele interne funcţionau atât de bine, încât de-abia dacă-şi simţea inima bătând în coşul pieptului. Cu o mişcare imprevizibilă, îşi azvârli cagula pe spate, ca să poată gusta din plin şfichiuirea aerului peste obraji, peste ochi.

O prinse după câteva minute. Când se apropie de ea, Lona, la capătul puterilor şi sufocându-se de râs, se răsuci pe călcâie şi i se prăbuşi în braţe. Din cauza poverii neaşteptate, Minner se văzu nevoit să mai înainteze cinci paşi, dar nu reuşi să evite căderea. Se rostogoliră de mai multe ori, izbind zăpada cu mâinile înmănuşate. Cu un ultim efort, îi îndepărtă cagula şi îi frecă faţa cu o mână de zăpadă îngheţată. Pielea încălzită o făcu să se topească imediat şi şuviţele subţiri de apă i se scurseră, picătură după picătură, de-a lungul gâtului, se infiltrară în interiorul combinezonului, pătrunseră sub haine, strecurându-i fiori de gheaţă de-a lungul sânilor şi al stomacului. Femeia scoase un ţipăt puternic, în care plăcerea se amesteca, în doze indecelabile, cu indignarea.

– Nu! Nu, Minner! Te rog, nu!

Dar bărbatul nu o luă în seamă şi reîncepu jocul, cu şi mai multă încăpăţânare, căutându-i noi puncte nevralgice. Văzând că nu-l poate îndupleca, Lona apucă şi ea o

mână de zăpadă. Strâmbându-se de râs, îi vârî materia albă și pufoasă pe după guler. Era atât de rece, încât Minner avu senzația unei arsuri. Se rostogoliră unul peste celălalt. Apoi, aproape inconștient, ea se trezi sub combinezonul său masiv. Strivind-o sub greutatea lui, bărbatul o țintui pe pielea albă a continentului fără viață. Ochii lui păreau două nopți fără stele și clipa care se scurse până să se ridice i se păru Lonei cea mai lungă din viața sa.

Și detestabila melancolie

În noaptea care urmă se trezi din nou urlând. De astă dată, femeia se așteptase și nu reușise să adoarmă, numărând clipele în așteptare. Întinsă alături de trupul străin, pândise încordată inevitabila sosire a demonilor care urmau să se înstăpânească peste coșmarurile bărbatului de lângă ea. Și, între stările de reverie, memoria îi scotea din depozite neștiute impresii despre ziua care tocmai se încheiase.

O zi care se consumase în mod plăcut, dacă nu lua în considerare evenimentul stânjenitor al dimineții. Regreta chiar și acum, sub mantia protectoare a întunericului, că îi mărturisise faptul că Chalk fusese cel care o îndemnase să intre în contact cu el. Din fericire – și la gândul acesta tresărea tulburată, încercând să-și stăpânească tremurul degetelor –, păstrase secretă partea cea mai emoționantă a poveștii: cum că ideea de a-i oferi un cactus venea de la

Nikolaides şi că tot acesta îi dictase formula biletelului menit să îi deschidă uşa baricadată, dincolo de care Minner se izolase cu îndărătnicie.

Abia în clipa de faţă înţelegea, cu adevărat, efectul pe care o astfel de dezvăluire ar fi avut-o asupra lui Burris. Îşi strângea cu încrâncenare unghiile în podul palmei şi îşi blestema greşeala prostească de a-i fi dezvăluit promisiunea pe care Chalk i-o făcuse cu privire la copii. O tâmpenie bătătoare la ochi, – dar regretele, îşi dădea seama cu tristeţe, erau tardive, deoarece răul fusese deja făcut.

Oftă şi îşi întinse degetele către spatele aflat la câţiva centimetri de ea: bărbatul dormea calm. Înghiţi în sec şi se pregăti să-şi prelungească aşteptarea.

După acel episod supărător, totul se petrecuse corect: se distraseră bine şi se părea că incidentul fusese dat uitării. Mai întâi, bătaia bulgărilor e zăpadă. Apoi, plimbarea pe banchiză. Plimbarea pe banchiză... Îşi aminti de spaima care o cuprinsese atunci când realizase că hotelul nu se mai zărea. Că erau singuri, cu desăvârşire singuri, în mijlocul unei întinderi pustii, plate şi albe. Nici un copac, care să-şi arunce umbra pe spatele imaculat... un soare nemişcat, care făcea inutil simţul orientării în spaţiu... şi ideea că nu aveau nici măcar busolă asupra lor... Spaima că înaintaseră orbeşte prea mulţi kilometri, într-un peisaj înşelător. Îşi aminti de vocea gâtuită, pe care şi-o voia cât mai normală:

– Şi dacă ne-am întoarce? sugerase la un moment dat. (El clătinase din cap.) Sunt obosită, motivase. Aş vrea să ne întoarcem.

Bineînţeles că nu era atât de obosită pe cât lăsase să se înţeleagă, dar o înnebunea ideea că riscau să se fără-

cească de tot. În fine, Burris acceptase, se întorseseră la 180° – asta susținea el, cel puțin –, dar decorul continua să rămână același. La un moment dat, zăriseră ceva întunecat ce creștea straniu din adâncurile zăpezii. Când Minner, a cărui acuitate vizuală era cu totul remarcabilă, îi spusese că era vorba despre un pinguin mort, se cutremurase. Spaimă? Ce fel de spaimă?

Exact atunci, ca prin minune, hotelul își făcuse, solemn și mut, reapariția pe linia orizontului. Ce fel de spaimă? Dacă întreaga lume ce o înconjura era în întregime plată, din ce cauză îl pierduseră din vedere? Și Burris îi explicase, încă o dată, dar pe un ton mult mai calm, că peisajul nu era cu adevărat plat, că era în așa măsură sferic încât, aici mai mult ca oriunde, din cauza zăpezii și a iluziilor ei optice, punctele obișnuite de reper se pierdeau în spatele orizontului. Adică ceea ce se întâmplase și cu hotelul.

Acum însă, hotelul se găsea, din nou, cuminte la locul său, iar lor le era o foame de lup. Masa se dovedise excelentă și nu făcuseră economie la bere. Aici nu se serveau cocteiluri verzi, în care înotau minuscule creaturi vii, ci bere, brânză și carne, alimente care se pretau excelent organismului supus regimului dur al iernii eterne de afară.

După-amiază, făcuseră o excursie la bordul unei sănii cu motor. Merseseră mai întâi să vadă Polul Sud.

– Nimic interesant, declarase femeia. Seamănă până la identitate cu tot ceea ce am văzut până acum.

– Dar ce credeai? râsese Burris. Că vei da peste o prăjină, vărgată în toate culorile, înfiptă în zăpadă?

Îi simțise, o dată în plus, sarcasmul și tăcuse. După aceste cuvinte usturătoare, remarcase că privirile bărbatului se întunecaseră din nou și își spusese în gând că o făcuse fără intenția de a-i provoca un rău. Trebuie că era comportamentul său natural, asta era tot. Poate că el însuși se simțea rău – cu adevărat rău – dacă nu se putuse împiedica să folosească acest ton tranșant.

De fapt, zona efectivă a polului se distingea de deșertul alb care creștea în juru-i prin cele câteva construcții ce se ridicau umile la câțiva metri de sol. Zona circulară de aproape 20 de metri în diametru, care forma unul din așa-zisele "capete ale lumii", era sacrosantă și inviolabilă. Alături de ea își înălța umerii cortul restaurat – sau reconstituit – al norvegianului Amundsen, care ajunsese la Polul Sud într-o sanie trasă de câini, cu un secol sau două mai înainte. Un steag flutura deasupra pânzei cenușii. Aruncaseră o privire în interior și rămăseseră dezamăgiți: nu se vedea nimic.

Ceva mai departe, se ridica o cabană scundă din trunchiuri.

– De ce e făcută din trunchiuri? îl întrebase mirată. Știam că în Antarctica nu cresc copaci.

Pentru prima oară reușea să pună o întrebare subtilă și Burris izbucnise în râs.

Construcția fusese ridicată în memoria lui Robert Falcon Scott, care urmase traseul norvegianului și murise pe drumul de întoarcere. Un muzeu destul de sărac, conținând numai jurnalul exploratorului, saci de dormit și obiecte de uz personal din acele timpuri îndepărtate și a căror utilitate rămânea un mister pentru contemporanii

Lonei. Citiseră împreună placa din marmură, bătută în tinte de alamă pe peretele exterior al cabanei. Scott și ai săi nu pieriseră aici, ci mult mai departe, în inima deșertului de gheață, prinși fără scăpare în capcana oboselii, asaltați de uraganul de zăpadă spulberată, atunci când reușiseră, în cele din urmă, să-și regăsească baza.

Era o poveste trepidantă, pe care filmele o puseseră de nenumărate ori pe tapet. Muzeul nu constituia decât un element decorativ fără vreun suport moral, deoarece era o reconstituire "din auzite" a unei drame petrecută în singurătatea absolută a gheţurilor. De fapt, Lonei îi era nitel jenă să privească acele lucruri, care nu ar fi trebuit să fie înfățișate ochilor indiferenți ai turiștilor, veniți la Pol să se bucure de atmosferă. Bănuia că același sentiment îl încerca și Burris.

Singurul element impresionant în toată această escapadă era faptul că se găseau chiar la Polul Sud.

– Lumea se găsește la nord în raport cu noi, în aceste clipe, îi atrăsese atenția Burris. Ne aflăm în punctul cel mai de jos al ei. Toți ceilalți se află deasupra. Fii liniștită însă, nu o să cădem.

Remarca asta o făcuse să râdă. Și, totuși, nu-și amintea să fi încercat sentimentul că se găsește într-o situație neobișnuită. Solul era orizontal pretutindeni în jur, nici nu urca, nici nu cobora. Încercase să-și imagineze Pământul, așa cum l-ar fi văzut cineva de la bordul unui feribot spațial: un glob suspendat în cer și, undeva foarte jos, mult mai mică decât o furnică, o Lona cu picioarele îndreptate spre centrul planetei și cu capul către stele. Nu avea nici un sens.

Retras ceva mai într-o parte, acoperișul portocaliu al unui chioșc cu băuturi calde, atrăgea atenția turiștilor printr-o reclamă luminoasă. Se așezaseră la rând și băuseră ciocolată fierbinte din cești de plastic transparent.

Nu acordaseră nici o atenție bazei științifice subterane, ce se înălța la câteva sute de metri de pol, cu toate că vizitele excursioniștilor erau încurajate, iar ghidul le atrăsese special atenția asupra ei. Lona nu avea însă intenția să pătrundă din nou într-un laborator, unde, în cel mai bun caz, puteau să întâlnească munți de aparatură electronică și savanți bărboși, care trăiau aici câte un an întreg, studiind magnetismul, meteorologia și multe asemenea lucruri. Îi aruncase numai o privire rece lui Burris și apoi ghidul îi ajutase să urce din nou la bordul saniei cu motor.

Se făcuse prea târziu pentru a ajunge la Biserica Ross, dar profitaseră de prilej și rătăciseră mai bine de o oră pe întinderea netedă și albă. La comanda astronautului, sania se îndreptase către nord-vest, spre un lanț muntos care, de ce se apropiau de el, de accea părea tot mai îndepărtat. Într-un târziu, se opriseră într-o zonă ciudată, caldă și fără pic de zapadă. Un sol maroniu, presărat cu alge roșii și pietre dispărea sub un strat subțire de mușchi de un verde ce bătea în galben. La dorința Lonei, exprimată cu voce tare, de a vedea pinguini, ghidul îi răspunse morocănos că nu se aflau pe acolo în acea perioadă a anului, cu excepția câtorva rătăciți de grupuri.

– Sunt păsări antarctice. Rămân în apropierea coastei și nu vin pe pământ decât la vremea ouatului.

– Dar e deja vară! Ar trebui să înceapă să cuibărească.

– Or s-o facă la iarnă. Ecloziunea ouălelor are loc în iunie şi iulie, când noaptea e mai adâncă şi mai friguroasă decât oricând. Dacă ţineţi neapărat să-i vedeţi, trebuie să vă înscrieţi la o excursie în Ţara Adelie.

În timpul drumului de întoarcere, Burris păruse a fi într-o formă excelentă. O tachinase cu poftă şi se arătase entuziasmat de ideea ghidului, care îşi oprise sania în faţa unei bucăţi de gheaţă cât un stadion, netedă precum o oglindă, ca să-i lase să patineze câteva minute. Când ajunseseră însă în apropierea hotelului, Lona realizase că Minner avea o stare de spirit imposibilă. Era ca şi cum un apus fulgerător ar fi urmat unei zile plină de soare. Faţa i se întunecase complet, iar trăsăturile îngheţaseră într-o mască, pe care deja o cunoştea. Încetase să mai râdă şi să mai glumească, iar în clipa în care pătrunsese printre canaturile de cristal ar fi putut să jure că înaintea sa mergea o statuie de gheaţă.

– E ceva în neregulă, Minner?

– Cine ţi-a spus că e ceva în neregulă?

– Nu vrei să bei un pahar?

Barul era o încăpere de mari dimensiuni, cu pereţi lambrisaţi. Într-un colţ, arhitectul plasase chiar şi un cămin adevărat, pentru ca ambianţa de început de secol XX să fie cât mai veridică. La mesele masive din lemn de stejar, beau şi discutau în jur de vreo 20 de persoane. Numai perechi. Locul era, se pare, conceput aproape în exclusivitate pentru tineri căsătoriţi, dornici să-şi înceapă viaţa în doi în puritatea albă a Antarcticii. În plus, munţii Ţării Marie Byrd aveau reputaţia de a fi excelenţi pentru ski.

Dumnezeule, cum se răsuciseră toate capetele când

ea și Burris își făcuseră apariția în ușa cioplită într-o esență răşinoasă! Lona se cutremură în beznă, reamintindu-și. Întinse dosul palmei: bărbatul dormea. Și, la fel de brusc, reveniseră pe vechile poziții, într-un gest de... repulsie, cuvântul nu putea fi ocolit. Oricât și-ar fi dorit! Un fel de: "Oh! Scuzați-ne... Nu am vrut să vă privim. Desigur că unui bărbat cu un cap ca al dumneavoastră nu-i place să fie privit. Am crezut, pur și simplu, că prietenii noștri, familia Smith, au venit să dea curs invitației".

– Ca un diavol la masa nunții, murmurase Burris, înțepenind pe mocheta verde. Lona nu fusese prea sigură că a înțeles bine, dar se ferise să-i ceară să repete.

Un chelner-robot se apropiase să preia comanda. Pentru ea ceruse o bere, iar pentru el un rom. Merseseră printre scaune, străduindu-se să nu privească în jur, și se așezaseră la o masă în fundul încăperii. Fusese un moment penibil, ca o ridicare de măști în teatrul antic: brusc, descoperiseră că stau, unul în fața altuia, ca doi străini care nu au ce să-și spună. Vorbeau, pentru că tăcerea ar fi fost prea grea, dar banalitățile debitate nu păreau ale lor, după cum nici vocile care ajungeau până la ei nu păreau să aibă un timbru normal – erau mai puternice și mai ascuțite decât de obicei. Ceilalți conversau despre proiecte de vacanță, despre sport, despre multitudinea de excursii propuse de conducerea hotelului... Nimeni nu se apropia însă de ei și nici măcar nu le arunca vreo privire.

Burris își ținuse tot timpul umerii foarte cocoșați, iar Lona știa că această poziție îl făcea să se chinuie. Își golise paharul dintr-o sorbitură și nu mai ceruse altul. Afară, dincolo de geamurile triple, soarele palid refuza cu încăpățânare să se îndrepte spre apus.

– Ar fi drăguț dacă am putea vedea un apus romantic, încercase Lona să-l scoată din starea lui morocănoasă. Gheața ar căpăta o nuanță albastră și aurie. Ca-n poveștile arctice. N-o să avem niciodată norocul ăsta, nu-i așa?

Dar Burris se mulțumise numai să-i surâdă și refuzase să dea un răspuns. Un val necunoscut de clienți alunecau pe lângă ei, ocolindu-le, instinctiv, masa, într-o volută largă. Parcă erau niște stânci ascuțite în mijlocul unui șuvoi înspumat. Pretutindeni în jur se strângeau mâini, se sărutau mâini și obraji, se făceau prezentări. Se găseau într-un loc liber de convenienție, în care o pereche putea să abordeze o alta fără a-i fi fost prezentată în prealabil, fiind sigură că se va bucura de o primire caldă.

Numai pe ei nu-i lua nimeni în seamă.

– Știu exact cine suntem, oftă femeia. Ne tratează ca pe niște celebrități, ca pe niște persoane prea importante ca să poată fi deranjate. Așa că ne lasă în pace. Nu vor să-și impună politețea contactându-ne.

– Desigur. Asta trebuie să fie.

– În acest caz, de ce n-am face noi primii pași? Să spargem gheața și să le arătăm că nu suntem inaccesibili, ce zici?

– Nu. Rămânem pe locurile noastre.

Crezuse că știa ce îl frământa. Trebuie că era convins că ceilalți se țineau de o parte pentru că era urât sau, în tot cazul, ciudat, altfel construit. Realiza cu acuitate faptul că nimeni nu îndrăznea să-l privească în ochi. Și nu părea deloc ușor să conversezi întorcând mereu capul în cealaltă parte. Iată de ce nimeni nu se apropiase de masa lor. Asta să-l fi măcinat? Se simțea iar rușinat de corpul său?

Lona avusese intuiția fulgerătoare că nu era bine să-i

pună întrebarea. Avea ea propria-i metodă pentru a pătrunde dincolo de coaja lucrurilor, fără s-o spargă.

Urcaseră în cameră puțin înainte de ora cinei. Apartamentul era o încăpere aparent rudimentară. Pereții erau din bârne prost decojite, dar spațiul avea o climatizare perfectă și cuprindea tot confortul modern pe care și l-ar fi putut dori.

Burris se lăsase să cadă pe un scaun, cufundat în mutenie. Apoi, după câteva clipe de nemișcare, se ridicase și începuse să-și examineze, cu mult interes, gambele, azvârlindu-le înainte și înapoi. Avea un aer atât de întunecat, încât Lona își aminti că o trecuseră fiori reci de spaimă. Îi spusese cu timiditate, fără să-l privească:

– Minner, te rog să mă scuzi, ies pentru cinci minute.

– Unde te duci?

– Să întreb în legătură cu excursiile din programul de mâine.

O lăsase să plece. Cu o spaimă indescifrabilă în suflet.. urmase linia curbă a culuarului care conducea către recepție. La jumătatea drumului îi atrăsese atenția un grup de clienți, adunați înaintea unui ecran uriaș. Se prezenta filmul nașterii unei aurore boreale: filamente prelungi de lumină verde, roșie, violetă, pe un fond cenușiu. Era atât de straniu și de șocant, încât ai fi crezut că asiști la o secvență dintr-un film al unui adevărat sfârșit al lumii.

Ajunsă la capătul holului, adunase un vraf de broșuri turistice, risipite pe una din măsuțe. Apoi revenise în salonul cu televizorul. Nu departe de ecran recunoscu o pereche, pe care o văzuse și la bar, cu o jumătate de oră mai devreme. Femeia avea în jur de 20 de ani și era blondă.

Meșe verzi de păr se întrepătrundeau cu șuvițele aurii, într-un efect suficient de spectaculos ca să-ți atragă atenția. Dar expresia chipului îi era neașteptat de rece. Soțul – dacă îi era soț – se apropia de 40 de ani. Era îmbrăcat într-o haină luxoasă și purta pe unul din degetele mâinii stângi un inel cu ape în continuă schimbare, adus de pe una din planetele exterioare.

Fusese clipa marii încercări și Lona își amintea cum o trecuseră toate apele la gândul că se putea întâmpla să facă un pas greșit. Se apropiase, crispată, de masa lor.

– Bună seara, se străduise ea să zâmbească. Mă numesc Lona Kelvin. Poate că m-ați observat, împreună cu soțul, ceva mai înainte, la bar...

Se străduise să pună în voce toată grația și amabilitatea de care dispunea, deși știa cu precizie că, sub masca chipurilor fortat atente din fața ei, se repeta cu insistență întrebarea: "ce dracu' vrea tipa asta de la noi?".

Protocolul învinse până la urmă și cei doi se recomandaseră, la rândul lor. Lona nu le reținuse numele, dar asta nu avea nici o importanță.

– Vă rog să mă scuzați pentru îndrăzneală, mi-am zis însă că ar fi plăcut, fără îndoială, să cinăm în patru în seara asta. Sunt convinsă că Minner o să vă intereseze din multe puncte de vedere. A vizitat o mulțime de planete și cunoaște lucruri de care ceilalți oameni habar n-au...

Se întrerupse la timp. Nu mai avea nici un rost să continue. Cei doi arătau ca niște animale hăituite. Femeia privea disperată către soțul care se lansase într-o scuză bâlbâită și stângace:

– Ne-ar face o mare plăcere... cea mai mare plă-

cere... dar, știți, avem angajate alte întâlniri pentru... niște prieteni vechi care tocmai au sosit... poate că altă dată...

Numărul locurilor la masă nu era limitat la patru persoane, nici chiar la șase. Erau astfel concepute încât să existe oricând posibilitatea atașării unui scaun penru un musafir neașteptat. Pusă în fața acestei încercări stângace de refuz, Lona înțelesese brusc ceea ce trebuie să fi simțit Minner mai înainte: faptul că erau indezirabili. De parcă Burris ar fi fost ciumat sau ar fi atras nenorocirea asupra mesei la care s-ar fi așezat.

Îi părăsise pe cei doi fără ca măcar să încerce vreo scuză sau vreun salut de politețe. Ajunsese fiartă în cameră, cu broșurile mototolite sub brat. Neclintit în cadrul ferestrei, Burris privea pierdut întinderea albă.

Acum, când îi simțea ridicarea și coborârea pieptului sub impulsul actului respirator, se întrebă încă uimită ce năluci putuse să vadă în vârtejurile albe ridicate de vântul polar. Amintiri? Gânduri negre? Vise despre cum ar fi fost viața sa dacă...?

Îl chemase, cu voce blândă, spre sofa.

– Vii să le răsfoim și să ne hotărâm împreună?

Răspunsul venise scurt, ca un pleznet de bici, pe un ton ascuțit și lipsit de entuziasm:

– Ți se pare vreuna mai deosebită?

– Toate sunt deosebite. Și, sincer, nu pot să decid care ar fi cea mai bună. Trebuie să alegi tu.

Se așezaseră pe marginea patului și examinaseră fugitiv pliantele lucioase: excursie de o jumătate de zi în patria pinguinilor, Țara Adelie; excursie de o zi până la bariera munților Ross, cu vizitarea Micii Americi, precum

și a altor baze de explorare din sectorul lui McMardo – era prevăzută, de asemenea, o oprire specială pentru vizionarea unui spectacol rarisim: un vulcan în plină activitate – muntele Erevus; o altă excursie promitea un traseu interesant în peninsula antarctică, locul de viață al focilor și al leilor de mare; un voiaj mai scurt avea ca punct terminus stațiunea de ski din Țara Marie Byrd; un pliant îngust promitea o excursie extraordinară de-a lungul coastei, scurtând apoi prin Țara Victoria către peninsula Mertz. Și încă alte zeci și zeci, care mai de care mai interesante. După câteva momente de ezitare, se opriră asupra celei care îi conducea spre lumea fracurilor negre ale pinguinilor și, când coborâră pentru cină, se înscriseră pe listă pentru a doua zi.

Mâncaseră singuri, izolați de ceilalți printr-un zid invizibil, pe care îl simteau, dar se străduiau să-l ignore. O cină care alunecase extrem de greu pe gât.

– Vorbește-mi despre copii tăi, o rugase Burris, într-un târziu. I-ai văzut până acum?

– Da și nu. Nu am putut niciodată să-i ating, cu o singură excepție și aceea fără importanță. I-am văzut numai de la distanță, prin intermediul unor ecrane de sticlă.

– Și crezi că Chalk o să te ajute cu adevărat să capeți câțiva dintre ei ca să-i crești?

– Așa mi-a spus.

– Repet: tu îl crezi?

– Ce-aș putea să fac altceva? Își pusese mâna pe cea a bărbatului. Te dor picioarele?

– Nu chiar.

Nici unul, nici celălalt nu mâncaseră prea mult.

După cină, merseră la o proiecție de film în relief, pe tema iernii în Antarctica. Semiîntunericul din jur părea o peliculă a morții. Un vânt înspăimântător mătura platoul. Se întrezăreau, ici și colo, pinguini culcați deasupra ouălelor pentru a le ține de cald. Alții înaintau pe solul tare, împinși de rafale, cu penele zburlite, în vreme ce o invizibilă tobă cosmică bătea ritmul în cerul spulberat, iar demoni vicleni țâșneau pe muteste dintr-un vârf de gheață în altul. Filmul se termina o dată cu răsăritul soarelui: după o noapte care durase șase luni, zorii însângerau din nou ghețarii, oceanul înghețat începea să-și fractureze mantaua alb-strălucitoare și uriașe banchize alunecau unele pe lângă altele, producând un zgomot infernal atunci când se ciocneau.

După vizionare, cea mai mare parte a clientelei se reîntorsese în bar. Lona și Burris urcaseră în cameră și se culcaseră aproape imediat. Nu făcuseră dragoste și era clar că nici unuia dintre ei nu-i stătea gândul la așa ceva. Femeia simțea instinctiv furtuna care mocnea în pieptul lui Burris și se aștepta la o izbucnire sălbatică înainte de sosirea dimineții.

Acum, stăteau întinși în întunericul tăcut. Opacizaseră ferestrele înainte de a se culca, pentru a se feri de supărătoarea sticlire a gheții. Lona se răsuci cu spatele: șoldurile li se atingeau și femeia percepu respirația ușoară a partenerului. Amintirile se terminaseră, dar așteptarea se prelungea. Când avea să se reverse preaplinul suferinței bărbatului de alături?

Aținei în cele din urmă și alunecă într-un somn agitat. După câteva minute, fantasmele de peste zi năvăliră spre

ea și, când se ridică în capul oaselor, transpirată toată, nu pricepu de ce se găsește, goală, într-o cameră necunoscută, alături de un străin. Inima îi bătea nebunește. Își apăsă sânii cu mâinile și își aminti, în sfârșit, totul.

Burris se zvârcolea și mormăia alături.

Vijelia se izbea întărâtată de ziduri. Era vară, își aminti Lona și simți un frison înghețat săgetând-o până în măduva oaselor. Undeva, departe, izbucni râsul strident al unui bărbat invizibil.

Nu se clinti însă de lângă Burris și își impuse să aștepte în stare de veghe. Somnul aducea cu el prea mulți monștri. Când ochii i se acomodară cu întunericul, prinse să scruteze fața cosmonautului cu meticulozitatea unui portretist. Gura lui Minner, care se deschidea și se închidea fără zgomot la fiecare respirație, era expresivă în maniera sa. Ochii i se mișcau fără odihnă, dar, acum, că pleoapele îi erau închise, nu vedea nimic. Trebuie că se află din nou pe Manipool, își zise femeia, umezindu-și buzele cu vârful limbii. Tocmai a aterizat, împreună cu... ceilalți coechipieri cu nume italiene. În curând, Lucrurile vor veni să-l caute.

Se strădui să-și închipuie cum arăta mediul pe Manipool: un sol roșiatic și calcinat, pe care creșteau cu greu plante noduroase și țepoase. Cu ce anume vor fi semănând orașele? Existau drumuri, mașini, televizoare? Minner nu-i spusese nimic despre toate acestea. Tot ce știa se reducea la ideea că avea de-a face cu o lume secetoasă, o lume bătrână, o lume în care chirurgii dovedeau o neînchipuită îndemânare.

Brusc, Burris deschise gura și urlă.

Un strigăt înfundat, îmbucătățit, născându-se în adâncimile întunecate ale gâtului și care creștea cu fiecare clipă, în volum și intensitate. Lona se răsuci și se lipi strâns de trupul aflat în suferință. Îi simți imediat pielea alunecoasă: transpirația să fi fost de vină pentru umezcala ce stăruia în punctele de atingere? Nu. Imposibil! Probabil că era vorba de propria sa transpirație.

Bărbatul continua să izbească aerul cu mâinile și cu picioarele. Cearșaful se făcu ghem sub ei, apoi zbură pe podea. Îi simțea mușchii tresărind și alungindu-se sub pielea netedă. "Ar putea să mă rupă în două dintr-o singură mișcare!", gândi Lona, pe jumătate admirativă, pe jumătate speriată.

– Totul e în regulă, Minner, eu sunt aici, lângă tine. Totul e în regulă...

– Bistuiriele... Prolisse... Dumnezeule, bisturiele...

– Minner!

Se agăță cu sălbăticie de trupul încordat. La fel de neașteptat precum începuse, furtuna se potoli. Acum, brațul stâng al lui Burris spânzura moale lângă marginea patului. Încetul cu încetul, trupul se calma, deși respirația rămânea încă șuierătoare, asemănătoare izbiturilor înfundate produse de pistoanele unei mașini cu aburi în mișcare. Lona aprinse lumina.

Fața bărbatului era din nou împestrițată cu pete roșii. De trei sau de patru ori își deschise și își închise pleoapele în felul acela care o făcea să tresară de spaimă, apoi își duse mâna la buze. Lona își slăbi strânsoarea și se ridică în șezut, tremurând. Explozia din această noapte fusese mult mai violentă decât cele dinainte.

– Vrei un pahar cu apă?

Dădu din cap că da. Se agăță de marginea plapumei cu atâta forță, încât femeia avu impresia că avea s-o rupă. O trase într-o parte și se ridică în capul oaselor. Luă paharul și bău cu lăcomie.

– A fost ceva înspăimântător, nu? Îți făceau din nou rău?

– Am visat că tocmai se pregăteau să opereze. Mai întâi, pe Prolisse. Imediat ce și-a dat duhul, au trecut la Malcondotto. După moartea lui...

– A venit rândul tău?

– Nu, răspunse el cu o voce în care se simțea limpede uimirea. Nu. Au fixat-o pe masa operatorie pe Eliza și au despicat-o exact... între sâni. I-au secționat o parte din piept. Îi vedeam coastele, inimă. Și i-au cotrobăit înăuntru.

– Sărmanul de tine!

Trebuie să-l întrerupă înainte de a voma totul pe ea. De ce o visase pe Eliza? Să fie vorba de un semn bun în faptul că a văzut-o mutilată? Ar fi fost mai bine să mă fi visat pe mine? Și dacă m-ar fi văzut transformată într-o creatură asemănătoare lui?

Îi apucă mâna cu blândețe și i-o puse pe trupul ei cald. Instinctiv, simțea că este singura metodă pentru a-l potoli. Într-adevăr, leacul se dovedi mai mult decât eficient: excitat, Minner se ridică în capul oaselor și se lăsă asupra ei. Trupurile li se înlănțuiră într-un asalt frenetic de dorințe.

După încheierea actului sexual, bărbatul păru să adoarmă, iar Lona, enervată de lipsa lui de delicatețe, se trase mai într-o parte și așteptă răbdătoare să o cuprindă somnul. Un somn bântuit de vise urâte: un cosmonaut, abia

întors dintr-o călătorie îndepărtată, adusese cu el un animal fioros, un fel de vampir unsuros ce i se fixa de corp și îi sugea substanța vitală, epuizând-o. Era un coșmar violent, dar nu suficient de înspăimântător ca s-o trezească. În cele din urmă se încheie, lăsând-o în brațele unui somn profund.

Când se deșteptă, avea ochii încercănați, trăsăturile feței aspre și obrajii scobiți. În ceea ce-l privea, Burris nu arăta în nici un fel că avusese parte de o noapte la fel de agitată. Pielea sa nu era în stare să reacționeze la efectele catabolice imediate. În timp ce se îmbrăca, avea un aer aproape vesel.

– Ce facem, mergem să vedem pinguinii ăia afurisiți? o întrebă el pe Lona.

Oare uitase cu desăvârșire starea depresivă din ziua precedentă, ca și coșmarurile de peste noapte? se întrebă uluită femeia, neîndrăznind să se ridice. Sau încerca, pur și simplu, să le facă uitate, nemaigândindu-se la ele? La urma-urmei, cât element uman mai rămăsese în trupul ciopârțit, mărturie a unei arhitecturi biologice stranii?

– Da, răspunse pe un ton rece. O să petrecem o zi minunată împreună, Minner. Ard de nerăbdare să-i văd.

Muzica sferelor

– Deja încep să se deteste, constată Chalk cu o voce ușoară, de parcă ar fi constatat că se făcuse răcoare.

Era singur în cameră, dar, în ce-l privea, asta nu constituia un motiv serios pentru a-și exprima gândurile cu voce tare. Vorbea adeseori cu sine însuși. Odată, un doctor îi spusese că procedeul de a vorbi tare, atunci când te găsești singur, avea efecte pozitive din punct de vedere neurofiziologic.

Plutea leneș într-o baie de săruri aromatice. Cada avea trei metri adâncime, șase metri lungime și trei metri și jumătate lățime. Suficient de mare chiar și pentru o persoană de corpolența lui Duncan Chalk. Pereții din marmură albă se terminau prin margini late de alabastru, carourile erau din porțelan sângeriu cu reflexe schimbătoare, iar sala de baie în ansamblu era încoronată cu o cupolă transparentă, prin care se vedea cerul și norii. În schimb, nici un ochi indiscret nu ar fi putut să privească de sus înăuntru.

Un inginer ingenios, specializat în optică, pusese totul la cale, în cel mai mărunt detaliu: pentru un observator aerian, domul prezenta o suprafață opalină, punctată de vârtejuri de lumină roz.

Eliberat de chinul perpetuu al greutății, Chalk plutea ca o pasăre, gândindu-se, pe jumătate adormit, la cei doi îndrăgostiți suferinzi. Deasupra, ochii abia întredeschiși nu zăreau nimic altceva decât haloul roșietic al unor nori nevăzuți. Ningea din nou. Fulgi enormi desenau arabescuri indescifrabile în aerul înghețat.

– A început să-l plictisească. Ha, ha, să-l plictisească! Iar el îi provoacă teamă. Pentru gustul său, e lipsită de intensitatea trăirilor, iar voltajul cu care arde ființa lui e prea mare pentru ea. Cu toate 'astea, continuă să rămână împreună, să călătorească împreună, să se culce împreună. Fără să realizeze că, foarte curând, cazanul va face o explozie teribilă. Teribilă... Doamne, ce spectacol va fi... Ce spectacol!

Înregistrările erau excelente. Aoudad și Nikolaides, care supravegheaseră pe ascuns cuplul, surprinseseră fermecătoare aspecte distractive pentru un public avid, care le aștepta fără să conștientizeze încă. Bătaia cu bulgări de zăpadă era o capodoperă, în felul ei. O capodoperă... Ca și excursia cu sania cu motor, de exemplu. Minner și Lona la Polul Sud... Un deliciu la micul dejun. Chiar și pentru el.

Închise ochii, ascunzând domul dincolo de cortina pleoapelor și, înotând cu mișcări ce reușiseră să răzbată până la el.

... să ai articulații care nu se comportă ca niște articulații umane...

... să te simți disprețuit, aruncat la gunoi de către o umanitate meschină...

... să fii mamă și să nu ai copii...

... sclipiri spumoase de durere, la fel de luminoase ca și ciupercile termoluminiscente, a căror licărire galbenă îi ilumina pereții biroului...

... ucigașii corpului și ucigașii sufletului...

... singurătate...

... mizerie...

Chalk tresărea de parcă trupul i-ar fi fost traversat de un curent electric de joasă tensiune. Brusc, ridică un deget, care rămase o vreme nemișcat, înțepând aerul. Avea impresia că prin creier îi aleargă un dog uriaș, cu botul plin de bale. Sub carnea flască a pieptului, fascicole subțiri de mușchi se contractau și se relaxau într-o manieră ritmică.

... somn bântuit de demoni...

... o pădure de ochi pedunculari, strălucitori, scrutători...

... o lume uscată... de spini... de spini...

... zgârieturi și srâșnete de animale stranii urcând și coborând prin pereți... putreziciunea sufletului... poezie redusă în cenușă, toată iubirea din lume transformată în resturi...

... ochi de piatră fixați asupra universului... și universul care le reîntoarce privirea...

Extaziat, Chalk lovea apa cu piciorul, făcând-o să țâșnească în aer, o izbea cu palmele, aspira aerul parfumat, înnebunit de încântare. Mama mia! Fluxul plăcerii îl înghițea treptat, îl consuma, lăsându-l epuizat.

Și nu-i decât începutul, fir-ar să fie! Doar începutul, își zise năuc, câteva clipe mai târziu.

În cer ca și pe pământ

Când porniră către Luna Tivoli, următorul popas al circuitului lor prin imperiul lui Chalk, soarele ardea în tăriile cerului, dar pretutindeni se vedeau încă semnele iernii. Degustând câte ceva din deliciile iernii adevărate din nord și a verii hibernale din sud, mergeau acum la întâlnirea cu iarna eternă a spațiului.

La spațioport avură parte de primirea organizată numai unor VIP-uri. Pretutindeni erau urmăriți de ochiul rece al camerelor de televiziune. O navetă minusculă, cu bot turtit, îi luă la bord pentru a-i conduce, de-a lungul pistei, sub privirile uimite ale călătorilor obișnuiți, care, din reflex, îi aclamară, fără să aibă habar cine sunt.

Burris era la capătul puterilor. Ori de câte ori o privire trecea peste el, pipăindu-l, avea senzația că un nou scalpel îl măcelărește fără milă.

– De ce ai acceptat, atunci? îl întrebă femeia, încercând să-și stăpânească propria emoție. Dacă nu voiai ca oamenii să te soarbă din ochi așa, nu aveai decât să renunți la această călătorie. Era foarte simplu, nu?

– Am acceptat... pentru penitență, înțelegi? Ca să-mi ispășesc greșeala pe care am săvârșit-o întorcând spatel lumii. Să-i spunem, un fel de disciplină a pedepsei.

Nici una din toate aceste abstracțiuni nu reuși însă s o convingă pe Lona. Era vorba de altceva, altceva... u motiv peste care aluneca fără să-și dea seama.

– Dar nu aveai un motiv, un temei?

– Motivele... tocmai ți le-am expus...

– Alea nu erau decât cuvinte.

– Să nu-ți râzi niciodată de cuvinte, Lona!

Nările femeii fremătară și în ochi îi sclipi apa întu necată a furiei.

– Ești gată să-ți râzi din nou de mine.

– Te rog să mă ierți.

Părea sincer. Și, totuși, știa că îi era atât de ușor să-i râdă de ea!

– Știu ce înseamnă să fii un simplu obiect al curi zității cuiva și mi-e groază de asta. Am fost obligată accept această postură pentru ca Chalk să mă ajute să-i recapăt copiii.

– Și mie mi-a promis ceva.

– Ah! Știam eu că odată și odată vei sfârși prin mi-o mărturisi!

– Un transplant total. Îmi va da un corp omene normal și sănătos. În schimb, trebuie să devin, timp de c tiva ani, subiectul docil al camerelor sale de filmat. Ast tot.

– Să fie așa de ușor? Vreau să spun... se poate, tr-adevăr?

– Vezi tu, Lona, dacă au ajuns să "fabrice" o sută copii având ca subiect de plecare o fată care nu a cunos

carnea de bărbat înainte, îi cred în stare să facă absolut orice.

– Şi totuşi... schimbarea completă a unui trup...

– Într-adevăr, tehnica nu este în întregime pusă la punct, recunoscu el cu o voce scăzută. Poate că va trebui să mai aştept câţiva ani. Mă voi înarma cu răbdare şi... Asta e tot.

– Ar fi formidabil, Minner! Formidabil! Să-ţi dea un corp adevărat...

– Corpul meu adevărat e cel pe care îl am, spuse cu tristeţe bărbatul.

– Mă rog, voiam să spun un alt corp. Care să nu fie atât de ciudat, care să nu te mai facă să suferi ca ăsta. Numai de-ar reuşi!

– Da, numai de-ar reuşi...

Perspectiva aceasta o entuziasmă mai mult pe Lona decât pe Burris. Era şi normal, dacă socoteai faptul că el se gândise de mai multe săptămâni la ea, o pritocise în fel şi chip, ajungând să se îndoiască de ideea că operaţia ar fi posibilă. Şi, iată-l agitând acum această speranţă firavă înaintea ochilor femeii, ca pe o jucărie nouă şi strălucitoare. Ar fi putut să dăuneze asta relaţiei dintre ei? Doar nu erau căsătoriţi. Chalk o să se ţină de cuvânt, în ceea ce-o privea pe Lona se putea, o să-i înapoieze tâncii drept răsplată că şi-a jucat cum trebuie comedia ieftină, iar ea o să se întoarcă în anonimatul pe care îl părăsise aproape fără voie, mulţumită şi, într-un anume fel, chiar fericită de a fi reuşit să scape de un însoţitor exasperant, artăgos, care-şi petrecea tot timpul hărtuind-o. În privinţa sa, el o să plece cine ştie unde, condamnat să locuiască o veşnicie în acest

trup grotesc sau, poate, în altul, zvelt și de model standard.

Minicarul urcă în viteză un plan înclinat și se opri în fața navei. Acoperișul glișă ușor într-o parte. Bart Aoudad se apropie curios.

– Hei, îndrăgostiților, cum merge treaba?

Coborâră în tăcere, fără ca măcar să zâmbească. Aoudad înțelese că ceva nu era în regulă și strânse nelinistit din buze.

– Sper că bucurie e ceea ce văd pe fețele voastre... Relaxare, nu? Liniște și pace. Încearcă să nu faci tocmai acum rău de spațiu, Minner, OK? Senzația o să fie asemănătoare cu o cafea tare pe stomacul gol. Ha, ha, ha!

– Ha, făcu Burris rece.

Nikolaides era și el în apropiere, încărcat cu documente, pliante, cecuri de călătorie. Dante Aligheri n-a avut nevoie decât de un singur Vergiliu ca să-l călăuzească prin cercurile Infernului, se gândi Burris nervos. Eu am doi. Asta înseamnă inflația, la naiba!

Apoi, fără să-i mai ia în seamă, îi oferi brațul Lonei și urcară împreună treptele de metal către interiorul astronavei. Femeia îl strângea cu toată puterea degetelor, dar ar fi fost suficient chiar și mai puțin pentru ca Burris să-i identifice teama. Ideea de a călători prin spațiu o umplea de oroare, fără îndoială. Își dorea, cel puțin, ca tensiunea permanentă pe care i-o va inspira marea aventură ce stă să înceapă să n-o traumatizeze și mai mult.

În fapt, era vorba de o călătorie scurtă: opt ore, cu o accelerație ușoară, dar constantă, ca să străbată distanța de 385.000 kilometri, care-i despărțea de satelitul natural al Terrei. Odinioară, aceeași navă acoperea traseul în două

etape: se oprea, mai întâi, la bordul unui "satelit al plăcerii", situat pe o orbită standard, la 80.000 kilometri de Terra. Sus-numitul satelit explodase însă în urmă cu zece ani. Era vorba despre una din foarte rarele greşeli de calcul în această epocă plasată sub semnul securităţii. O greşeală care costase viaţa mai multor mii de oameni. Resturile metalice provenite din deflagraţie căzuseră pe Terra timp de mai bine de o lună. Cele două axe din titan şi vanadiu continuaseră să se învârtească în spaţiu, aidoma scheletului unui uriaş, mult timp după ce acţiunile de salvare luaseră sfârşit. Fusese un dezastru... un adevărat dezastru...

O femeie... Casia, îşi aminti Burris, înghiţind în sec. O femeie pe are o iubise şi care murise. Casia se afla la bordul staţiei în momentul în care se produsese explozia. Cu un alt bărbat. Jucau nebuneşte la cazino, luau parte la fascinante spectacole senzoriale, se ocupau cu gastronomia de înaltă clasă, într-o atmosferă care habar nu avea că şi mâine putea fi azi. Acest mâine tâşnise din niciunde şi îşi luase tributul.

Când aflase despre moartea ei, Minner crezuse că nimic mai tragic nu i se va mai putea întâmpla până la sfârşitul vieţii. Fusese visul său romantic, visul unui tânăr ce se spulberase în prima dezlănţuire mai furtunoasă a vieţii. Şi nici măcar nu putuse să plângă: condiţionarea se dovedise mai puternică decât el. Îşi aminti de felul ciudat în care se simţise imediat după moartea ei: trupul i se mişca, gura răspundea la întrebări, ochii priveau rece în jur, dar el era ca şi mort. Un mort-viu, asta era, un mort care mergea la slujbă şi mânca la restaurant. Un mort care nu putea să plângă.

După un timp, care i se păruse nesfârșit de lung, durerea începuse să se atenueze și, curios lucru, sfârșise prin a dispărea cu totul. Să-ți pierzi obiectul dorințelor într-un accident sau să ți-l răpească un rival – acesta să fi fost răul cel mai mare din lume? Ei bine, nu! Se scurseseră zece ani de atunci și Burris realiza, acum, care era adevărata față a răului.

– Doamnelor și domnilor, fiți bineveniți la bordul navei "Aristarc IV". În numele comandantului Villeparisis, vă doresc o călătorie plăcută! Sunteți rugați să nu părăsiți fotoliile în timpul perioadei de accelerare. Când vom fi scăpat din strânsoarea gravitației terestre, veți putea să vă ridicați pentru a admira spectacolul spațiului cosmic.

Astronava transporta 400 de pasageri, marfă și saci de poștă. Existau 20 de cabine individuale, aliniate de-a lungul etajului inferior, alături de magazii, iar una fusese pregătită pentru ei doi. Ceilalți călători, îngrămădiți unul în altul, își suceau gâturile ca să poată privi printr-un hublou.

– Decolăm, spuse încet Burris.

Simțea duzele scuipând cu furie gazul, pipăind solul cu degete fierbinți, simțea nava cum își lua avânt cu îndrăzneală către înălțimi. Un triplu de forță din gravitroni îi proteja pe pasageri de cele mai neplăcute efecte ale decolării, dar era imposibil ca pe o navă de asemenea dimensiuni să anulezi complet greutatea, așa cum o făcea Chalk pe vasul său de agrement.

Deja se putea vedea prin hublouri cum se micșora Pământul. Ai fi zis că e o prună verde, legănându-se suspendată în vid. Brusc, Burris percepu că nu spre planetă se îndreptau privirile Lonei, așa cum se întâmpla cu ale celor-

lalți, ci către el. Îl scruta cu atenție, de parcă dorea să-i facă portretul.

– Cum te simți, Minner?

– Cum să mă simt?! Bine.

– Nu prea arăți în apele tale...

– Din cauza efectului de accelerație. Sau îți închipui cumva că mă îngrozește ideea de a pătrunde din nou în spațiu?

Femeia ridică din umeri, fără să-și ia privirile de pe chipul său.

– E prima oară când părăsești Pământul după... după Manipool, nu?

– Uiți că am urcat și la bordul navei lui Chalk?

– Nu e chiar același lucru. Era un aparat atmosferic.

– Și cam ce-ai vrea? Să-mi vărs mațele pentru că mă chinui să iau și eu parte la o călătorie spațială? Să-mi închipui că găoacea asta de navă e un expres pornit, fără escală, spre Manipool?

– Îmi interpretezi vorbele.

– Adevărat? Ți-am spus doar că că mă simt bine. Ridică din umeri. Se pare că nu-ți ajunge, pentru că, iată, începi să construiești tot felul de istorii complicate, ca și cum mi-ar fi fi extrem de rău. Tu...

– Ajunge, Minner!

Privirea Lonei era aspră. Îl admonestase pe un ton sec și tranșant, cum n-o mai auzise niciodată. Burris se străduí să se stăpânească, se lăsă greu pe spătar și se concentră asupra mâinilor, încercând să-și descleștezе tentaculele. Îi reușise perfect lovitura! Cu puțin înainte, era perfect deschis, pregătit pentru marele asalt, iar acum, din

cauza ei, abia se ținea să nu explodeze. De ce dracu' se încăpățâna să adopte această atitudine maternă? Doar nu avea de-a face cu un infirm?! Nu era nevoie să-l trateze ca pe un copil. Luase parte la o mulțime de decolări, cu mult înainte ca ea să se fi născut. Atunci de ce se temea? De ce cuvintele ei îi strecuraseră neîncrederea în suflet?

Neînțelegerea încetă brusc, asemenea unei benzi de magnetofon, care se rupe fără un motiv aparent. Dar zimții rupturii rămâneau, tăioși, să răsucească în suflet întrebări și temeri neistovite.

– Privește prin hublou, Lona, nu se face să ratezi o asemenea imagine, îi spuse cât putu mai afectuos. E prima oară când vezi Terra de atât de sus, nu?

Planeta se găsea acum undeva, foarte departe, și i se putea observa cu claritate orbita pe care își bătea eternul drum. Aveau sub ochi emisfera occidentală, scăldată în lumina strălucitoare a soarelui. Din acea Antarctică de unde decolaseră cu câteva ore mai înainte nu se mai zărea decât degetul peninsular extrem, întins în direcția Capului Horn.

Impunându-și să nu fie prea didactic, Burris îi arătă însoțitoarei sale cum soarele își trimitea razele oblic supra globului terestru, încălzind din plin regiunile australe în acea perioadă a anului și abia luminându-le pe cele boreale. Îi vorbi, în termeni cât mai accesibili, de planul eclipticii, de rotație și de revoluția planetei, de succesiunea anotimpurilor. Ea îl asculta cu gravitate, dând adesea din cap, în semn de aprobare politicoasă, ori de câte ori se oprea și o privea întrebător dacă pricepuse. Și, totuși, senzația sa nemărturisită era că nu înțelegea absolut nimic

din explicațiile date. Oricum, era gata să se mulțumească fie și cu o umbră de înțelegere, în lipsă de altceva mai bun, iar Lona se angajase în joc.

Ieșiră din cabină ca să viziteze nava abia atunci când Burris simți că răgușise explicând. Timpul aluneca incredibil de repede pe lângă ei. Priviră Terra din tot felul de unghiuri. Băură. Mâncară. Instalat confortabil la clasa secundă, Aoudad le surâse ori de câte ori trecură pe lângă el, mână în mână. Începuse să-i privească mai condescendent.

În cele din urmă, reveniră în cabină pentru a se culca.

Dormeau încă în clipa extraordinară a inversiunii gravitaționale, când nava ieși din sfera atracției terestre, pentru a pătrunde în aceea manifestată de lună. Burris se trezi într-o clipă, tresărind. O privi fix, preț de mai multe clipe, pe femeia nemișcată de lângă el, apoi încercă să deslușească ceva în întunericul străveziu din jur. Avu impresia că zărește, dincolo de hublou, strălucirea mată a scheletului metalic al "satelitului plăcerii". Nu se poate, își zise, scuturând din cap. Era imposibil! Și, totuși, zece ani mai devreme îl văzuse cu proprii săi ochi. Se spunea că o parte din cadavrele ejectate în momentul exploziei, deveniseră mici sateliți ai sistemului, descriind uriașe parabole în jurul soarelui. De fapt, din câte știa el, nimeni nu-i văzuse pe acești rătăcitori de foarte mulți ani. Cea mai mare parte a corpurilor fuseseră decent recuperate și incinerate. În ceea ce-i privea pe cei nedescoperiți, autorităților le plăcea să creadă că picaseră spre suprafața soarelui și că avuseseră parte de cele mai fastuoase funerarii din câte se pomeniseră vreodată.

Burris se strâmbă înspăimântat: să zărească fața schimonosită a femeii pe care o iubise cu atâta patimă, plutind la câțiva pași de el, era una dintre spaimele sale periodice.

Vasul își schimbă lent poziția față de axa mică și chipul familiar al lunii, palid și plin de zbârcituri, își făcu deodată apariția, umplând hubloul. Burris o scuturâ cu blândețe pe Lona, care se trezi zăpăcită, clipi de mai multe ori, îl privi fără să înțeleagă și, în fine, se răsuci către hublou. Uimirea i se întipări pe chip. Pe suprafața satelitului se puteau zări vreo zece-douăsprezece domuri strălucitoare.

– Tivoli! exclamă femeia.

Burris se îndoia că vreuna dintre aceste cupole ar fi adăpostit parcul de distracții. În ultimele decenii, luna fusese invadată, pur și simplu, de edificii globulare, ridicate fără încetare din tot soiul de motive strategice, comerciale sau științifice, dar nici unul dintre cele pe care le avea acum sub ochi nu corespundea ideii pe care și-o făcuse despre Tivoli. Se abținu însă de la orice comentariu. Înțelegea vag că începuse să realizeze mici progrese în ceea ce privește statutul realității dintre ei.

Astronava decelera lent, coborând într-o spirală largă, pentru a se așeza pe pista betonată a astroportului selenar. Trăiau în mijlocul unei epoci plasată din plin sub semnul domului și o mulțime din domurile ce-i înconjurau erau opera lui Duncan Chalk. Pe Terra, erau îmbrăcate, deși nu întotdeauna, într-o armătură geodezică, dar pe lună, unde greutatea era de șase ori mai mică, arătau ca niște construcții realizate monoblanc, mai simple și mai rigide. Granițele întinsului imperiu condus de Chalk erau marcate

de căpățânile rotunde ale domurilor, începând chiar cu acela al piscinei personale. Urmau cupolele salonului galactic, a hotelului din Antarctica, cea de la Tivoli...

Aselenizarea se făcu aproape pe nesimțite.

– O să ne distrăm bine, Minner! Femeia râse ușor. Dintotdeauna am visat să ajung aici.

– Da, vom pierde timpul în mod plăcut, îi promise el.

Ochii Lonei scânteiau. Burris realiză brusc că, din femeia pe care o cunoscuse el, nu mai rămăsese decât o copilă. Inocentă, entuziastă, simplă... Încercă să-i treacă în revistă și celelalte calități. În primul rând, această căldură umană. Adevărat că îl dădăcea, îl cocoloșea, îl zăpăcea cu excesul de maternitate. Dar... Realiză că o subestima. Cunoscuse atât de puține bucurii în viață, încât nu reușise să se blazeze și chiar cele mai puțin importante plăceri oferite o galvanizau. Că acum, de pildă, când admira uluită, fără nici un fel de reținere, atracțiile sugerate de apropierea imperiului lui Chalk. Era tânără, dar nicidecum proastă, era spre binele său dacă nu avea să uite asta. Suferise mult și, ca și el, era brăzdată de cicatrice.

Scara tubulară de acces coborâse fără zgomot și se proptise în beton, ridicând norișori de praf. Ventuza din mase plastice expandate se lipi de burduful domului. Lona ieși din navă cocoșată, încercând să nu se lovească de coastele proeminente ale tubului și se repezi în interiorul globular. Minner o urmă îndeaproape. Nu încerca decât unele mici dificultăți în coordonarea mișcărilor gambelor.

Lacrimile lunii

Tunul izbi înapoi cu putere, din cauza reculului. Racheta țâșni într-un fulger orbitor, ieși exact prin orificiul prevăzut din cupolă, urcă în cerneala boltii și explodă maiestuos. Captivată de spectacol, Lona uită să și respire.

Noaptea începu să-și strângă cioburile sparte către vechile poziții. Și, deoarece nu exista atmosferă, nu exista nici un fel de obstacol în calea ușoarei coborâri a particulelor de pulbere, care nici măcar nu se deplasau în lateral, din cauza vreunui vânt hoinar. Practic, ochiul uman nu putea să le vadă imperceptibila cădere. Rămâneau aproape în același punct în care înfloriseră, desenând imagini strălucitoare. De data asta, creionaseră animale, ciudate siluete extraterestre. Cu capul lăsat pe spate, Burris era la fel de pasionat de spectacol ca toți ceilalți.

– Ai mai văzut o dihanie ca asta? îl întrebă la un moment dat Lona, căzută în extaz.

Era o creatură originară de pe o planetă mlăștinoasă: tentacule vâscoase, un gât ce nu se mai sfârșea, labe foarte late.

– Niciodată.

O a doua rachetă își luă zborul, urmând exact traiectoria celei dintâi, dar, de astă dată, era vorba numai despre o încărcătură neutralizantă, care șterse tabla cerească, anihilând monstrul acvatic. Îi urmă o a treia. Apoi o a patra. Și încă una.

– Nu seamănă absolut deloc cu focurile noastre de artificii, reluă Lona, frecându-se la ochi. Nu au loc nici explozii, nici detonări. Mai mult, nici măcar nu se mișcă. Dacă nu le-ar fi șters cu neutralizantele, cât timp ar fi rămas acolo sus, Minner?

– Câteva minute. Gravitația există, totuși, și aici. Particulele ar fi căzut din cauza propriei lor greutăți, iar desenul ar fi fost stricat, oricum, din cauza prafului cosmic, care cade neîncetat pe lună. Și nu numai el... există tot felul de resturi care cad din spațiu.

Burris era gata, în permanență, să răspundă la toate întrebările. La început, Lona rămăsese plăcut surprinsă de această schimbare de atitudine, dar acum asta chiar o enerva puțin. Știa că întrebările ei îl enervau pe Minner cel puțin tot atât cât o iritau pe ea răspunsurile lui.

Cu adevărat că formau o pereche izbutită amândoi! Nici măcar nu se aflau în călătorie de nuntă și își făceau deja scene. Lona zâmbi subțire și clătină nevăzut din cap.

Mai stătură încă o jumătate de oră să admire artificiile mute, apoi femeia se plictisi și se îndreptă către altă zonă.

– Și acum, încotro?

– Ne mai mișcăm puțin, să ne dezmorțim picioarele.

Era încordat și ușor iritabil. Îl simțea gata să-i sară în gât, dacă ar mai fi săvârșit vreo greșeală. Cât de mult tre-

buie să fi urât parcul de distracţii! Ceilalţi se uitau la el pe furiş, cu curiozitate. O priveau şi pe ea, dar după câteva clipe privirile fugeau înapoi, către astronaut, era mai interesant ceea ce-i făcuseră, îl disecau mărunt-mărunt, apoi treceau mai departe, comentând în şoaptă.

Rătăciră îndelung din stand în stand, din chioşc în chioşc.

Se aflau într-un mare târg tradiţional, realizat după un model străvechi. Tehnica realizării sărbătorii se schimbase, nu însă şi substanţa ei. Se învârteau prin concursuri de tir, la care puteai să câştigi păpuşi, automate de răcăritoare unde cu o carte de credit puteai să bei până te umflai, tiribombe care l-ar fi entuziasmat pe orice puşti, tunelele groazei, platourile de dans, standurile cu jocuri, teatrele amorului (rezervate adulţilor), unde se puneau în scenă modalităţi sexuale din alte epoci, purcei savanţi şi câini vorbitori, focuri de artificii în noi ipostaze, muzici asurzitoare, dantele din lumini orbitoare. Patru sute de hectare prezentând plătitorilor ultimele rafinamente în domeniul plăcerii. Diferenţa capitală între Luna Tivoli a lui Chalk şi oricare altă modalitate de distracţie de altădată consta în amplasamentul său: era instalat pe fundul marelui crater vulcanic Copernic. Aici, aerul era curat, iar dansatorii beneficiau de greutatea redusă a corpului lor.

-- Un mic tur prin Maelström, doamnelor şi domnilor? propunea o voce plăcută.

Lona se apropie cu surâsul pe buze. Burris azvârli câteva monede în contor şi uşa se trase într-o parte. O duzină de cochilii de aluminiu deschise, asemănătoare cu acelea ale stridiilor uriaşe, pluteau pe un lac de mercur.

– O cochilie cu două locuri? întrebă un personaj pătrățos, cu pieptul gol și pielea roșie. Pe aici, vă rog!

Burris întinse mâna și o ajută să ia loc într-una din cochilii, după care se așeză alături. O dată capacul închis, înăuntru se făcu beznă, iar căldura deveni, în scurt timp, de nesuferit. Abia aveau loc să se miște.

– Fantomele reîntoarcerii la matricea originară, mormăi Minner.

Lona îl strânse de mână cu toată puterea. Lacul de argint-viu prinse viață dintr-o dată și strania navă porni câte larg, într-o direcție necunoscută. Prin ce tunel întunecat, de-a lungul căror gâtlejuri secrete alunecau? Cochilia se balansa, din când în când, prinsă de vârtejuri. Lona striga de spaimă și se agăța de gâtul lui.

– Ți-e frică?

– Nu știu. Totul se întâmplă atât de repede.

– Nu există nici un pericol.

Aveau impresia când că plutesc, când că zboară. Nu mai aveau, practic, deloc greutate și nici un fel de frecare nu se opunea înaintării cochiliei, care naviga prin mijlocul unor canale sinuoase, pline de...

– Simți ceva, Minner?

Mirosuri tari țâșniră din robinete invizibile.

– Parfumul deșertului. Al căldurii. Dar tu?

– Un miros de pădure, de ploaie. De frunze care putrezesc. Cum de e posibil?

Poate că asta se întâmplă pentru că simțurile lui nu reacționează la fel cu ale mele, la fel cu cele ale unui om, își spuse ea. Cum de poate să simtă mirosul deșertului, acolo unde nu se află decât efluviile încăpățânate și grele

ale putreziciunii? Avea senzația că vede ciuperci roșii scoțându-și pălăriile din sol, mici insecte ivindu-se brusc la capătul unor galerii subterane și dispărând apoi în grabă în humusul gras, verde și fosforescent. Iar el, vedea un deșert!

Cochilia se răsturnă într-o parte. După câteva clipe, reuși să se redreseze. Lona își dădu seama că mireasma nu mai era aceeași.

– Miroase ca la Arcadă, făcu ea, aspirând adânc aerul. Miros de pop-corn... de sudoare... de râs... Cum este mirosul de râs, Minner? Ce simți tu acum?

– Sala mașinilor unei astronave în clipa în care i se schimbă carburantul nuclear. Un miros ca de ars. De prăjeală, mai degrabă, ieșit pe sub capac. Ceva ca o gheară care îți intră în nas și te scormonește.

– De ce oare nu simțim amndoi la fel?

– E un efect de psihovariație olfactivă. Simțim ceea ce, de fapt, propriul nostru spirit ne face să simțim. Nu e vorba de o aromă determinată cu precizie, ci de un fel de materie brută, pe care o finisăm noi înșine, fără să realizăm cum și când.

– Nu înțeleg.

Bărbatul nu răspunse însă.

Îi asaltară alte feluri de miresme: mirosuri de spital, de clar de lună, de mare. Lona renunță să-l mai întrebe pe însoțitorul ei cum reacționa la această schimbare globală. Ceva mai târziu, Burris tresări violent și degetele i se înfipseră ca niște gheare în pielea ei.

Brusc, bombardamentul olfactiv se sfârși.

Cochilia își continuă, nepăsătoare, cursa fără țintă. Apoi, îi invadară zgomotele: rafale de sonorități metalice,

vocea gravă a marilor orgi, lovituri de ciocan, scrâșnet de răzători frecate ritmic. În fața asaltului surprinzător, se mobilizează toate simțurile. Atmosfera din interiorul cochiliei se răci în mai puțin de un minut și, când începuseră să tremure, se încălzi fără veste. Umiditatea creștea și scădea, la rându-i, urmând un ciclu complex și inteligibil de variațiuni.

Originala ambarcație se deplasa o vreme într-un sens, apoi părea că se deplasează în sens exact opus, răsucindu-se într-o manieră aproape insuportabilă. În cele din urmă, se opri, pur și simplu, și își deschise valvele: se întorseseră în port.

Burris apucă mâna femeii cu delicatețe.

– Ți-a plăcut?

– Nu-mi dau seama. A fost, oricum, ceva neobișnuit.

Își continuară traseul, cumpărând tot felul de fleacuri. Trecură prin fața unui stand la care puteai să arunci cu bilețe de sticlă în discurile aurii ce lunecau, unul după altul, pe un ecran imens. Dacă reușeai să le atingi de trei ori, cu câte patru bile, câștigai un lot. Bărbații, ai căror mușchi erau obișnuiți cu gravitația terestră, oboseau repede și ratau. Femeile făceau nazuri și refuzau invitația. Ca un copil răzgâiat, Lona întinse mâna într-acolo și-i spuse pe un ton rugător:

– Îmi dobori unul, Minner?

Burris așteptă câteva clipe înainte de a-i răspunde, pentru a-i observa pe amatorii ghinioniști care tocmai jucau. Cea mai mare parte trăgeau prea departe. Unii se străduiau să țină cont de gravitația scăzută și aruncau prea ușor bilele, care treceau la câteva palme de disc. O mulțime

de curioşi se înghesuia în jurul standului, dar când el se îndreptă într-acolo îi deschiseră imediat un culoar de trecere, privindu-l încurcaţi. Lona pricepu sensul gestului şi se rugă în gând ca Burris să nu aibă ochi şi pentru ei.

Minner se rezemă de tarabă, plăti şi primi bilele. Prima rată discul cu vreo 15 centimetri.

– Nu-i rău pentru prima încercare, amice! Daţi-vă mai înapoi, vă rog! Domnul joacă şi îl incomodaţi.

Gălăgiosul proprietar din spatele tejghelei îi aruncă o privire neîncrezătoare şi Lona roşi: de ce îl priveau cu toţii astfel? Avea un aer chiar aşa de ciudat?

Minner zvârli a doua bilă: clang! Continuă, fără pauze: clang! Clang!

– De trei ori la rând! Vă rog să-i înmânaţi premiul doamnei.

Şi Lona, abia revenită din uimire, simţi cum i se strecoară între degete ceva cald, moale, aproape viu. Părăsiră în grabă standul, fugind de murmurul uluit al discuţiilor.

– Acest corp detestabil are, totuşi, anumite calităţi ce nu i se pot contesta, nu-i aşa, Lona?

Burris îi şoptise întrebarea în ureche, dar nu-i dăduse răgaz să-i răspundă. După câteva minute, Lona puse, pentru moment, premiul pe o consolă şi îşi aranjă în grabă hainele. Când se întoarse să-l ia, constată că se evaporase. Minner râse şi-i propuse să se întoarcă la stand şi să reia tirul, dar ea îi răspunse că nu merita osteneala.

Trecură pe lângă teatrul amorului fără să-i acorde vreo atenţie.

Când ajunseră în dreptul galeriei fenomenelor bizare, Lona şovăi: dorea să intre, dar nu îndrăznea să-i propună.

Ezitare fatală. Trei personaje, cu fețele înroșite de băutură, țâșniră din tunel și, văzându-l pe Burris, izbucniră în râs.

– Hei, uite pe încă unul care a scăpat din tunel!

Sub efectul imediat al mâniei, pe obrajii lui Minner apărură pete dreptunghiulare, de culoare verzuie. Femeia se grăbi să-l tragă într-o parte, dar răul fusese deja făcut. Efectul câtor săptămâni de convalescență spirituală fusese distrus într-o clipire de ochi?

Acesta fu momentul în care distracția se sfârși. Până atunci, Minner se arătase indulgent, ușor amuzat, nelăsând impresia că se plictisește. Acum însă, diafragmele ochilor se deschiseseră la maxim și, dacă i-ar fi stat în puteri, privirea-i înghețată ar fi devorat parcul de distracții ca un acid. Transformarea se petrecuse cu o rapiditate uluitoare. Era furios că se afla în acel loc.

– Am obosit, Lona, și vreau să mă întorc!

– Hai, te rog, să mai rămânem puțin. Numai o clipă...

– Ne vom întoarce mâinc, bine?

– Dar e încă devreme, Minner!

Gura i se strâmbă, așa cum nu mai văzuse până atunci.

– Ei bine, rămâi, dacă-ți face plăcere. Eu mă duc.

– Nu! Mi-e frică! Adică... vreau să spun că nu mă voi distra fără tine.

– Eu nu mă distrez.

– Parcă te distrai, totuși, mai adineauri.

– Acum e acum.

O luă de brat.

– Lona...

– Nu, îl întrerupse ea. Nici vorbă să plecăm atât de repede. În cameră nu avem ce altceva să facem decât să dormim, să ne spionăm şi să privim la stele. Suntem în Tivoli, Minner! Tivoli! Vreau să savurez totul, până la ultima picătură!

El dădu un răspuns pe care însă ea nu îl mai auzi şi amândoi se îndreptară către o altă parte a parcului. După câteva minute, Minner reveni însă, incapabil să-şi domine starea de nervozitate, şi o imploră din nou să plece.

– Încearcă să te distrezi, Minner!

– Locul ăsta mă îmbolnăveşte, înţelegi? Zgomotul, mirosul... privirile astea... toate...

– Nimeni nu te priveşte.

– Mă crezi tâmpit? N-ai auzit ce-au zis ăia, când...

– Erau beţi. – Tot timpul până atunci se străduise să-i facă pe plac, să-l liniştească, dar după ultima remarcă răbdarea i se evaporă. – Da, ştiu, eşti nemulţumit. Te superi însă pentru un fleac. Fă, măcar o dată, efortul de a nu-ţi mai plânge de milă! Vreau să mă distrez, doar pentru asta am venit aici, şi n-am să-ţi dau voie să-mi strici dispoziţia!

– Câtă răutate!

– Răutatea nu e cu nimic mai rea decât egoismul! îi aruncă ea cu artag.

Focul de artificii continua, fără să ia în seamă vânzoleala oamenilor. Un orbitor şarpe cu şapte cozi îşi desfăşura spiralele lui pe boltă.

– Cât timp mai vrei să rămâi?

Vocea lui Minner era răguşită, aspră.

– Nu ştiu. O jumătate de oră... O oră...

– Un sfert de oră îţi ajunge?

– Te rog, să nu ne târguim! N-am văzut nici măcar a zecea parte din ceea ce e de văzut aici...

– Or să mai fie și alte seri.

– Iar începi! Ajunge, Minner, te rog! Nu am nici un chef să ne certăm, dar asta nu înseamnă că o să mă las manevrată. Refuz, pur și simplu, să mai discutăm, în condițiile astea!

Îi făcu o reverență, înclinându-se atât de mult, încât cu siguranță că n-ar fi putut-o realiza dacă ar fi avut schelet uman.

– O să fie exact după cum poftește Domnia Voastră, îi spuse, revenind în poziție verticală.

Lona prefera să se prefacă a nu fi băgat de seamă tonul veninos pe care îl folosise și îl trase după ea pe o alee unde se înghesuiau o mulțime de oameni. Niciodată până atunci nu mai avuseseră o ceartă atât de puternică. Ori de câte ori avuseseră conflicte înainte, nu lăsaseră să se furișeze între ei decât gesturi minore – o răceală abia simțită în cuvinte, riposte înțepătoare, sarcasme sau șfichiul urzicător al ironiei. Niciodată însă nu se certaseră în public și cu atâta violență. Pentru că avuseseră parte și de public: o mulțime de gură-cască, atrași de tonul ridicat al vocilor – Polichinelle și Guignol crăpându-și testele spre marea bucurie a nătărăilor. Întrebări meschine șuierând arzătoare pe lângă ei: ce se întâmplă? de ce se ceartă?

De ce avea uneori impresia că Minner o ura? Și pentru ce i se părea uneori că ar fi de ajuns un fleac pentru ca, la rândul ei, să-l urască la fel de tare? Trebuia să continue să se susțină reciproc – așa cum o făcuseră la început, când se cunoscuseră. Atunci exista ceva invizibil, care îi

susținea, o legătură de simpatie născută din faptul că amândoi suferiseră lucruri cumplite. Apoi, brusc, totul se degradase, relațiile dintre ei se înăcriseră, începuseră acuzațiile, incriminările, rupturile.

Trei roți aurii întrepătrunse interpretau în fața lor un balet luminos, complex, asemenea unor interminabile pulsații de flăcări scânteietoare. O femeie goală, numai cu o tunică din lumină vie pe umeri, apare brusc la partea superioară a unor coloane. Agitându-și brațele, ea începu să cheme publicul, îndemnându-l să intre într-un palat al plăcerilor carnale. Avea un corp de o feminitate destul de înoielnică: sânii erau promontorii agresive, fesele globuri fenomenale. Aproape sigur că nimic nu era natural, ci rodul unor intervenții unor chirug-esteticieni...

Și ea este o membră a confreriei noastre, gândi Lona. A confreriei noastre de handicapați. Și, cu toate acestea, pare să-i fie indiferent. Se dă în spectacol în fața tuturor și este fericită că poate să-și câștige astfel viața. Chiar, la ce s-o fi gândind la ora 4 dimineața? Presupunând că se trezește atunci. Își plânge de milă sau e o ipocrită desăvârșită, care...

Burris privea fix corpul gol.

– Nu e nimic altceva decât o bucată de carne expusă spre vânzare, îl smulse Lona din visare. De ce te uiți așa de fascinat la ea?

– Pentru că este... este Eliza!

– Te înșeli, Minner. Cum crezi că a ajuns așa, nitamnisam, în vârful coloanei? Imposibil.

– Iar eu îți spun că este chiar Eliza. Privirile mele sunt mai agere decât ale tale. Iar tu, de fapt, nu o prea

cunoşti, ca să zic aşa. Habar n-am ce i-au făcut de au adus-o în halul acesta, dar ştiu sigur că este vorba de ea.

– Ei bine, atunci n-ai decât să te duci s-o întâlneşti.

Bărbatul o privi uluit.

– N-am zis că vreau să mă întâlnesc cu ea.

– N-ai zis, dar ai gândit-o...

– Asta înseamnă că eşti geloasă pe o femeie cocotată pe un stâlp.

– Ai iubit-o încă înainte să mă cunoşti.

– N-am iubit-o niciodată! strigă el nervos.

Şi minciuna făcu să i se împurpureze fruntea.

Difuzoare puternice lăudau calităţile fizice ale femeii, frumuseţea parcului de distracţii, pasiunea vizitatorilor. Urletele coborau ca o ploaie caldă de vară, prefăcându-se jos într-o rumoare infamă.

Burris se desprinse de Lona şi se îndreptă către coloana pe a cărei platformă ornamentată femeia începuse să danseze, făcând salturi frenetice. Corpul gol strălucea sub sărutul transpiraţiei. Cărnurile umflate tremurau şi tresăreau spasmodic. Era personificarea însăşi a senzualităţii.

– Nu este Eliza, spuse brusc Burris.

Dintr-o dată, farmecul se destrămă. Se întoarse pe jumătate, cu o mină întunecată. Se opri. În jur, vizitatorii înaintau către coloana care devenise acum polul de atracţie al zonei. Dar nici Lona, nici Burris nu se mişcau. Întorseseră spatele dansatoarei şi se priveau pe furiş, cu coada ochiului. Apoi, fără nici un semn prealabil, Minner tresări violent, de parcă ar fi fost pălmuit. Îşi încrucişă braţele pe piept şi se lăsă să alunece pe o bancă, cu capul în jos. Nu era vorba despre o nouă scenă de melancolie, jucată cu cortina trasă: Lona pricepu că-i era rău cu adevărat.

– Mă simt epuizat, murmură el cu voce răgușită. Nu mai am nici o putere. Parcă am îmbătrânit dintr-o dată cu câteva mii de ani.

Femeia se aplecă deasupra lui, cu ochii înceţoşaţi de lacrimi. Se lăsă să cadă, la rândul ei, pe bancă, făcând eforturi să-şi regăsească o respiraţie normală.

– Şi eu la fel. Nu mai pot nici eu să îndur.

– Ce se petrece cu noi?

– Poate că e vina vreunui parfum dintre cele pe care le-am respirat în cursul plimbării în cochilie? Sau efectul a ceva din ceea ce am mâncat?

– Nu, nu cred. Priveşte-mi mâinile.

Tremurau. Micile tentacule atârnau flasce, iar faţa îi era pământie. În ceea ce o privea, Lona se simţea ca şi cum ar fi parcurs vreo 150 de kilometri alergând sau de parcă tocmai ar fi încheiat istovitoarea încercare de a naşte o sută de prunci.

De astă dată, când Burris îi propuse din nou să meargă la hotel, nu mai găsi puterea să-l refuze.

Sub gheţurile nopţii

Pe Titan, Lona îl părăsi definitiv pe Burris, care nu se arătă deloc surprins: de câtăva vreme era aproape sigur că lucrurile vor sfârşi în felul acesta. Şi, când se întâmplă, simţi o imensă uşurare.

Încă de la Polul Sud lucrurile prinseseră să se înrăutăţească din ce în ce mai tare între ei. Deşi nu-şi dădea seama din ce cauză. Un lucru era însă limpede: nu erau făcuţi unul pentru altul. Se certau tot mai frecvent. La început, o făceau oarecum în surdină. Apoi, spălatul rufelor murdare în public devenise o obişnuinţă. Chiar un fel de plăcere.

În momentul în care constatase asta, femeia îl părăsise.

Petrecuseră şase zile la Luna Tivoli, până când peste bucuriile zilnice se instalase rutina. Se trezeau târziu, luau un mic dejun un copios, se plimbau prin împrejurimi şi apoi se întorceau în parcul de distracţii.

Parcul era atât de mare, încât descopereai în fiecare zi ceva nou. Dar, începând din ziua a treia, Minner realiză

că nu făcea altceva decât să revină la aceleași lucruri vizitate la început, iar dintr-a cincea, imaginile îi deveniseră insuportabile. La început, se străduia să fie cât se putea mai îngăduitor, dar ajunsese repede la capătul răbdării, și urmară certuri fără sfârșit. În fiecare seară se certau mai aprig decât o făceau dimineața. Uneori, conflictele se încheiau prin declarații și gesturi de iubire furibundă, alteori prin atitudini morocănoase care durau toată noaptea.

Și, în mod invariabil, chiar în răstimpul acestor dispute sau imediat după ele, încercau acea bizară impresie de oboseală, de langoare bolnăvicioasă. Burris nu mai trăise niciodată așa ceva, iar faptul că Lona resimțea aceleași simptome, făcea ca lucrurile să fie încă și mai ciudate. Și, totuși, ori de câte ori se întâlnea, întâmplător, prin mulțime cu Aoudad sau Nikolaides, nici unul nici altul nu sufla vreun cuvânt.

Burris realiză că aceste altercații virulente săpau în mod constant o prăpastie din ce în ce mai adâncă între ei. În rarele momente de liniște îi părea rău de ce se întâmpla, deoarece Lona era, prin firea ei, tandră și atentă, iar el îi aprecia foarte mult afecțiunea cu care îl înconjura. Numai că atunci când furia îl lua în stăpânire uita tot. Atunci o găsea rece, străină și exasperantă, o greutate ce se adăuga celorlalte, pe care era nevoit să le poarte. O puștoaică proastă, incultă și odioasă. Nici măcar nu se mai străduia să-i ascundă ceea ce gândea despre ea. La început folosise perifraze, metafore voalate în încercarea de a rotunji unghiile prea ascuțite ale limbajului, dar după câtva timp nu se mai jenase s-o insulte fără nici o reținere.

Ruptura era, evident, inevitabilă. Tot ceea ce construiseră cu teamă și speranță odinioară, se dărâma.

Confruntările fără capăt îi epuizau. Energia vitală le seca. Făceau dragoste tot mai rar și se izbucneau în imprecații din ce în ce mai frecvente.

În cea de-a șasea dimineață (arbitrar fixată, deoarece o zi lunară dura 14 zile terestre) a sejurului lor pe lună, Lona îi spusese pe un tn hotărât:

– Hai să lăsăm totul baltă și să plecăm chiar acum pe Titan.

– Mi se pare că, teoretic, am mai avea vreo cinci zile de petrecut aici.

– Chiar vrei să rămâi?

– Sincer? Nu.

Se temea vizibil ca răspunsul său să nu iște o nouă ceartă și era gata-gata să izbucnească. Dar, în ziua aceea, Lona era dispusă la orice sacrificiu.

– Cred că ni s-a cam acrit la amândoi de situația asta. Nu mai e un secret pentru nimeni. Atunci la ce bun să mai rămânem? Titan va fi, probabil, un loc mult mai pasionant.

– Probabil.

– În plus, aici nu vom înceta să ne hărțuim. O schimbare de decor ar trebui să ne facă bine.

Nu era nici o îndoială asupra acestui fapt. Orice bădăran putea să-și cumpere un bilet pentru Luna Tivoli, cu singura condiție să aibă portofelul bine burdușit. Oriunde te răsuceai, nu dădeai decât peste țărănoi nespălați, peste betivi și peste cei ce-și făcuseră din distracții singurul scop al vieții. În mod evident, clientela potențială a uriașului parc de distracții era departe de a fi limitată numai la cadrele superioare de pe Terra. Cea de pe Titan era mult mai selectă. Acolo nu mergeau decât cei de

pe treptele cele mai de sus ale scării ierarhice, boşii pentru care preţul acestei călătorii, echivalând cu salariul anual al unui muncitor, era un mizilic. Şi poate că acei oameni vor avea cel puţin politeţea să-l trateze pe Burris ca pe un individ normal. Îndrăgostiţii din Antarctica, orbi la tot ceea ce i-ar fi putut deranja, se comportaseră şi aici de parcă ar fi fost invizibili. Dar obişnuiţii parcului le râseseră în nas şi-şi bătuseră joc de diformităţile lui. Cu siguranţă că pe Titan, oamenii fiind mai bine educaţi, nu se vor arăta interesaţi de aspectul său fizic. Îl vor privi cu bunăvoinţă pe acest tip caraghios, îi vor surâde, îi vor vorbi cu amabilitate, fără să-i arate niciodată, nici prin vorbe nici prin gesturi, că îi remarcaseră aspectul particular. Asta însemna nimic altceva decât o comportare civilizată. Iar din cele trei atitudini, una mai crudă decât alta, Burris o prefera pe ultima.

Aşa că îl înghesui într-un colţ pe Aoudad când îl suprinse în zona aparatelor de tir şi sub cerul scânteietor de rachete îl puse în faţa faptului împlinit:

– Ştii, problema e că ni s-a cam acrit aici. Trece-ne pe listă pentru un zbor pe Titan.

– Dar mai aveţi încă...

– ...5 zile de petrecut în Tivoli. Ştiu. Dar imaginează-ţi că amănuntele de genul ăsta nu ne interesează. Descurcă-te şi fă-ne rost de locuri.

– O să văd ce pot face...

Aoudad fusese martor la unele din certurile lor şi asta îl deranja pe Burris, pentru că îi aducea înainte motive ce nu îi făceau plăcere. Aoudad şi Nikolaides jucaseră în perioada de început rolul lui Cupidon şi, din cauza asta, se

simțea vag obligat să se comporte tot timpul ca un îndrăgostit nepreocupat de altceva decât de sentimentele sale. Uneori avea senzația că își depășește rolul impus atunci când se certa cu Lona, dar tot nu vedea ce ar fi putut face aceștia. Mai ales că nu interveniseră niciodată, ca și cum nu își propuseseră să facă pe mediatorii. Îi urmăriseră tot timpul în tăcere.

Și, pentru că Burris reprezenta miezul problemei, iar dorința era a sa, Aoudad nu întâmpină nici o dificultate în obținerea rezervărilor. Îi preveni pe cei de pe Titan că vor sosi mai devreme decât era prevăzut și se îmbarcară.

Nu se putea face nici o comparație între o decolare terestră și una selenară. La o gravitație de șase ori mai redusă, nu mai era nevoie decât de o răsuflare mai tare pentru a ridica nava de la sol. Spațiodromul bâzâia ca un roi de albine: zilnic, erau curse către Marte, Venus, Titan, Ganimede și Terra, la fiecare trei zile către planetele exterioare și săptămânal spre Mercur. Astronavele de cursă lungă nu plecau de pe Selena. Regulamentele și tradiția pretindeau ca ele să decoleze de pe Terra și să nu fie încredințate puterii propriilor motoare decât după ce vor fi depășit un anumit punct, situat dincolo de orbita lui Pluton. Cea mai mare parte a navelor care se îndreptau spre Titan făceau o oprire pe Ganimede, care era un important centru minier și, în mod original, itinerariul fixat pentru Burris și Lona prevedea și această etapă. Dar racheta la care rezervaseră locuri în grabă nu făcea escală pe traseu.

Lonci îi părea rău că nu poate să vadă lumea lui Ganimede, dar știa că era numai din vina ei și nu avea dreptul să se plângă: ea insistase să părăsească Tivoli

înaintea datei prevăzute. Spera că se vor putea opri pe Ganimede la întoarcere.

În vreme ce pătrundeau în burta neagră a spațiului, Lona deveni foarte vioaie, părând extrem de interesată să afle absolut tot ce se putea ști despre Titan, exact așa cum se întâmplase și la Polul Sud, își aminti astronautul cu o strângere de inimă, când dorise să știe totul despre natura polului, despre succesiunea anotimpurilor, despre cactuși și despre o mulțime de alte lucruri. Înainte însă fusese vorba numai de o curiozitate naivă; acum era vorba de o strategie menită a reînnoda un contact cu el, ori în ce fel s-ar prezenta acesta.

Dar Burris intuise care îi era scopul încă de la primele cuvinte.

– În regulă, Lona. Titan este cel mai mare satelit din sistemul nostru solar. E chiar mai mare decât Mercur, care este o planetă.

– Dar Mercur se învârtește în jurul Soarelui, în vreme ce Titan se învârtește în jurul lui Saturn.

– Într-adevăr. Titan este cu mult mai mare decât Selena. Se găsește la un milion două sute de mii de kilometri de Saturn. O să-i poți vedea în curând inelele. Titan are și atmosferă. Neindicată pentru plămânii oamenilor, fiind alcătuită din metan și amoniac în stare înghețată. La prima vedere, totul pare atractiv și pitoresc. Mărturisesc că nu am fost niciodată acolo.

– Cum se poate asta?

– Simplu: când eram adolescent, drumul costa prea mult pentru punga mea, iar mai târziu, când am crescut, am călătorit în cu totul alte zone ale Universului.

Astronava înghiţea milioane de kilometri fără a lăsa impresia că o face. Lona stătea ghemuită în fotoliu, privind pierdută prin hublou. O vreme executaseră tot felul de manevre de ocolire prin planul eliptic al centurii de asteroizi, apoi îl depăşiră într-un unghi foarte larg pe giganticul Jupiter şi se înscriseră pe o orbită alungită în jurul lui Saturn.

Coborâră pe Titan abia după ce executară un număr de trei revoluţii.

Primul lucru pe care îl zăriră a fost un dom, bineînţeles. Un spaţiu sinistru, instalat pe un platou la fel de sinistru. Era tot o lume înghetată, dar complet diferită de aceea a Antarcticii. Pe Titan, totul era străin şi neobişnuit. În plus, în timp ce pe continentul antarctic, atmosfera lua cu rapiditate un aspect atât de familiar încât ajungea să fie de-a dreptul obsedantă, Titan nu era pur şi simplu o întindere albă şi înghetată, lăsată pradă vânturilor.

Ceea ce îi asigura unicitatea absolută era Saturn. Planeta cu inele plutea în cer, la o distanţă redusă şi era cu mult mai mare decât Terra. Aşa cum se putea ea vedea de pe Selena. În atmosfera compusă din amoniac şi metan exista exact acel raport necesar care să-i asigure cerului lui Titan o nuanţă alb-albăstrie, o elegantă culoare de fond, pe care se detaşa luminosul glob auriu al lui Saturn, brăzdat de benzile sale atmosferice, late şi întunecoase, şi înconjurat de puzderia de fragmente de piatră ce formau celebrul inel.

– Ce subţire este inelul! se plânse Lona. Abia reuşesc să-l văd.

– Din cauza mărimii lui Saturn. Mâine o să-l vedem mai bine şi să constaţi că, de fapt, nu e vorba de unul sin-

gur, ci de mai multe. Inelele interioare se mișcă mai repede decât cele exterioare.

Atâta vreme cât reușeau să mențină conversația la acest nivel, totul era în regulă. Dar Burris se temea să se angajeze dincolo de domeniul abstracțiilor astronomice și se părea că nici femeia nu dorea acest lucru. Și unul și altul aveau nervii prea încordați și simțeau instinctiv că, după toate certurile din ultima vreme, se aflau mai aproape ca niciodată de marginea prăpastiei.

Li se repartizase una dintre cele mai bune camere ale luxosului hotel. Clientela aparținea, în totalitate, clasei superioare, numai personalități care făcuseră avere în domeniul dezvoltării planetei, al transporturilor spațiale sau al energiei. Toată lumea cunoștea pe toată lumea. Femeile, fără deosebire de vârstă, erau zvelte și pline de energie. Majoritatea bărbaților aveau burtă, dar erau solizi și plini de vigoare. O lume în care nimeni nu și-ar fi permis să fie nepoliticos cu vreunul dintre ei, apreciase Burris încă din prima clipă. În care nimeni nu-i privea mai mult decât era necesar. În care toți se comportau cu amabilitate și indiferență.

În prima zi, în sala de mese, un industriaș cu afaceri solide pe Marte, își ceru permisiunea să se așeze la masa lor. Se vedea că depășise bine vârsta de 70 de ani. Avea o față bronzată, brăzdată de riduri adânci și ochi negri, foarte apropiați. Soția sa, în schimb, părea că abia trecuse de 30 de ani. Conversația se învârti tot timpul aproape numai în jurul ideii de exploatare comercială a planetelor exterioare.

– I-ai plăcut în mod evident, îi spuse Lona ceva mai târziu.

– Hm..Prima veste bună.

Nu te mai preface: era cât se poate de limpede! Pariez că-ţi făcea semne cu piciorul pe sub masă.

Presimţind apropierea unei noi certe, bărbatul o împinse uşurel către unul din intrândurile practicate în peretele domului.

– Hai să facem un târg, vrei? Dacă ea încearcă să mă seducă, îţi dau voie să faci acelaşi lucru cu soţul ei. Ce zici?

– Vai, ce drăguţ eşti!

– Hei, nu înţeleg ce nu-ţi convine? E un tip simpatic.

– N-a trecut decât o zi de când am ajuns aici şi deja urăsc locul acesta.

– Lona, gata, ajunge! Ajunge! Ai o imaginaţie prea bogată. Pot să-ţi garantez că femeia asta nu mă va atinge niciodată. Cred că numai la gândul ăsta ar tremura de oroare o lună întreagă. Poţi să mă crezi! Mai bine să lăsăm baltă prostiile astea şi să privim peisajul.

Afară, vremea se pregătea de furtună. Rafale puternice izbeau domul, încercând să-l clinteacă din loc. Saturn ajunsese în crucea bolţii şi lumina sa puternică, care făcea să scânteieze zăpada, se suprapunea peste cea filtrată de protecţiile parafonice ale geamurilor. Cerul întunecat era punctat de lucirile acelor stele ce păreau atât de aproape de parcă s-ar fi găsit în spaţiu.

Începuse să ningă. Mai rămăseseră o clipă să privească fulgii dansându-şi sarabanda haotică în vijelie. Brusc, sunetele vioaie ale unei melodii le dădură de ştire că se pregătea ceva şi părăsiră intrândul îndreptându-se către sala spre care îi conduceau efluviile sonore. O mulţime de bărbaţi şi femei se apropiau în acelaşi timp.

– Vrei să dansăm? îl întrebă Lona.

Muzicanții, în ținută de seară, apăruseră de nu se știe unde. Muzica îndrăcită câștiga în volum. Pretutindeni pe podium se zăreau instrumente cu coarde, instrumente de suflat, de percuție, împrăștiate ici și colo, care își arătau formele stridente de proveniență nepământeană, atât de apreciate în cadrul orchestrelor moderne. Deja, numeroase perechi elegante se învârteau cu grație pe platoul sclipitor.

Foarte încordat, astronautul își luă partenera în brațe și se amestecară printre dansatori. Minner nu fusese niciodată prea pasionat de dans. În plus, nu dansase niciodată de la întoarcerea sa pe Terra. Cu numai câteva luni mai înainte, simpla idee de a se mișca astfel, încrucișându-și mâinile și picioarele pe un platou de dans, i s-ar fi părut grotescă și inacceptabilă. Acum însă, modul în care noul său corp se adapta cu rapiditate schimbărilor de ritm și figurilor impuse de tipul de dans îl uluia cu desăvârșire. Se învârtea, pur și simplu, cu o grație pe care nu o avusese niciodată.

Lona nu îl scăpa din ochi. Nici măcar nu zâmbea. S-ar fi zis că se temea de ceva, dar nu știa exact de ce anume.

Și salonul în care se aflau acum avea forma unei rotonde transparente. Duncan Chalk trebuie că era un fanatic al acestei școli de arhitectură: voia ca oamenii să vadă stelele, dar, totuși, să le fie cald. Rafalele furtunii îngrămădeau fulgii pe suprafața transparentă a domului, pentru ca în clipa imediat următoare să-i spulbere care încotro. Mâna Lonei înghețase în aceea a bărbatului. Ritmul muzicii devenea tot mai trepidant. Regulatoarele

termice care țineau locul glandelor sudoripare pe suprafața pielii astronautului erau puse la grea încercare. O să fie el în stare să susțină această cadență în continuă creștere? se întrebă Lona cu spaimă. Nu cumva o să cadă?

Într-un târziu, orchestra luă o pauză.

Cuplul cu care stătuseră la masă se apropie din nou de ei. Femeia surâdea și îl privea atentă pe Burris. Prea atentă! blestemă Lona și îi aruncă o privire veninoasă.

– Vrei să-mi acorzi dansul următor? îl întrebă ea pe Burris, cu siguranța celui care știe că orice ar cere devine posibil datorită munților de bani pe care-și sprijină coatele.

Minner se străduise cât putuse până atunci să nu cadă în această cursă, dar acum, s-o refuze ar fi însemnat o impardonabilă lipsă de tact, iar asta nu ar fi făcut decât să arunce paie pe focul geloziei celeilalte. Sunetul ușor și fluierat al cimpoiului îi avertiză pe dansatori că începea o nouă rundă. Burris se hotărî brusc, îi oferi brațul invitatei și porniră spre platou, lăsând-o pe Lona, cu trăsăturile chipului încremenite de surpriză, în compania bătrânului industriaș.

Însoțitoarea sa se dovedea a fi o dansatoare de înaltă clasă. Ar fi putut să jure că picioarele-i nu atingeau podeaua. Într-o mișcare prelungă, aproape respirabilă, îl conducea pe Burris cu o mână de fier, ascunsă într-o mănușă delicată de mătase, plutind literalmente pe deasupra platoului de dans. Cadența impusă era atât de rapidă, încât, cu toate că viziunea nu ținu decât o clipă, Minner n-o mai văzu, pur și simplu, pe Lona. Pe de o parte, muzica îl asurzea, pe de alta, surâsul femeii era prea strălucitor.

– Sunteți un excelent partener, îi șopti ea la ureche. Aveți o putere și un simț al ritmului cum n-am mai întâlnit...

– Îmi pare rău că trebuie s-o spun, dar înainte de experienta de pe Manipool nu aveam nici o chemare pentru dans.

– Manipool?!

– Planeta unde am... unde m-au...

Nu știa nimic. Și, totuși, Burris era convins că toată lumea din sală îi cunoștea povestea. Era însă posibil ca acești nababi să nu urmărească actualitățile video cu prea multă atenție. Poate că, într-adevăr, nu aveau habar despre ce i se întâmplase. După toate aparențele, femeia nu își pusese niei o întrebare văzându-l. Nu se mirase deloc de înfățișarea sa. Cu siguranță că nu era vorba de simpla politețe: cazul său o interesase incredibil de puțin, asta era tot.

– N-are importanță, mormăi el.

Și, cum începuseră un nou tur de pistă, reuși, în fine, s-o zărească pe Lona: era tocmai pe punctul de a părăsi salonul. Industriașul părăsit avea aerul că tocmai primise o palmă.

Burris se opri din mișcare. Însoțitoarea îi aruncă o privire întrebătoare.

– Vă rog să mă scuzați. Lona... Cred că i s-a făcut rău...

Lona se simțea perfect: atâta doar că furtuna din suflet i se întipărise pe față. Când Minner deschise ușa încăperii, stătea culcată pe pat, cu fața în jos. Iar când îi pusese mâna pe spatele gol, se cutremură și se smuci într-o parte. Minner nu reușea să se adune, pentru a-i spune ceva, orice, numai să...

În noaptea aceea dormiră fiecare în patul lui și, când coșmarul cu Manipool năvăli peste el, ca de obicei, făcu un

efort extraordinar să se trezească și să-și înăbușe urletele ce se îmbulzeau să-i iasă pe gât. Apoi, ridicat în capul oaselor, așteptă neclintit ca valul de groază să dispară.

În dimineața următoare, se comportară de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Hotărâră să facă o escapadă prin împrejurimi, la bordul unei sănii cu motor. Complexul hotel-spațiodrom de pe Titan era amplasat în mijlocul unei depresiuni de mici dimensiuni, înconjurată din toate părțile de munți înalți. Ca și pe Selena, și aici existau numeroase vârfuri, față de care Everestul nu era decât un deal amărât.

La vreo sută cincizeci de kilometri spre est se înălța ghețarul Martinelli, uriașă prelingere de gheață pe fața Himalayelor locale, sfârșindu-se într-o extraordinară cascadă încremenită în colții gerului. O cascadă renumită în întreaga galaxie. Oricine ajungea pe Titan o vizita obligatoriu. Burris și Lona se supuseră și ei obiceiului.

Pe drum, avură parte de câteva peisaje, care îl umplură de admirație până și pe astronaut. Norii învârtejiți de metan și superbele egrete albe de amoniac înghețat care împodobeau crestele, dădeau munților aspectul unor rulouri Song. Fără a mai pomeni de lacul negru din metan, care să găsea la aproape o jumătate de oră de dom. Adâncimile sale moi erau locuite de animalculi tenaci, semănând mai mult sau mai puțin cu moluștele și antropodele terestre – mai degrabă, mai puțin –, echipați cu organe speciale care să le permită să respire și să bea metanul. Viața, sub orice forme s-ar fi prezentat, era un lucru excepțional în sistemul solar și vederea acestor specimene, de o remarcabilă raritate, în chiar mediul lor natural, îl fascina pe Burris. Aceste creaturi se hrăneau cu "stuful" care creștea

pe malul lacului, un fel de vegetație gelatinoasă, de o culoare cadaverică, care părea să prospere admirabil în mijlocul acestui climat infernal.

După mai multe ore de înfruntat vijelia, ajunseră la cascadă, torță de lumină spartă în milioane de scântei, risipite de-a lungul imensei jerbe de gheață plutind în vidul uriaș de dedesubt. Toți cei prezenți scoaseră exclamațiile admirative de rigoare, dar nimeni nu coborî din sanie, deoarece vântul sufla cu furie și nu puteai să fii absolut sigur că protecțiile respiratorii din costum aveau o eficiență maximă în această atmosferă corozivă.

Grupul dădu ocol cascadei, sorbind din ochi scânteietoare arcade de gheață. Dar, când admirația era în plin proces de expansiune, ghidul le tăie orice avânt, anunțând în microfon: "Regretăm, dar suntem obligați să întrerupem circuitul și să ne întoarcem la bază. Ni s-a anunțat apropierea unei furtuni".

Într-adevăr, furtuna izbucni cu mult înainte ca sania să fi revenit la adăpostul sigur al domului. Mai întâi, începu să plouă – o bură subțire de amoniac, care bătea darabana pe acoperișul transparent. Apoi, o hulă aduse cu sine nori grei, încărcați cu cristale mari de amoniac. Vehiculul înainta din ce în ce mai greu. Era pentru prima oară, de când sosiseră aici, că Burris vedea zăpada căzând atât de vijelios și de brutal. Vijelia o izbea, furioasă, în toate părțile, o transforma într-o spumă miraculoasă, din care construia catedrale, păduri. Cu chiu, cu vai, sania reușea să ocolească obstacolele ivite din neant și să evite să se angajeze pe coastele înșelătoare ale dunelor.

Cea mai mare parte a călătorilor părea să nu realizeze prin ce pericol treceau și rămâneau calmi, scoțând strigăte

de admirație în fața spectacolului extraordinar al furtunii. Dar Burris, al cărui simț ascuțit al pericolului rămăsese neadormit, știa că exista un risc enorm să rămână, înzăpeziți și se închinase într-o tăcere morocănoasă. Deja aerul începuse a se împrospăta din ce în ce mai greu și avea o savoare acră, neplăcut acidă. Gazele de eșapament ale motoarelor obosite scăpau pe la supape și se strângeau în trombe străvezii sub acoperiș.

Nu, hotărî Burris, nu poate să fie real! Asta e numai imaginația mea bolnăvicioasă, care îmi joacă feste. Și încercă, la fel ca și ceilalți, să admire spectacolul din exterior.

Când sania reuși, în cele din urmă, să parcheze sub acoperișul domului, scoase un oftat mare de ușurare: totul se sfârșise cu bine.

Aproape îndată după ce se potoliră emoțiile întoarcerii, izbucni o nouă ceartă. O ceartă care avea încă și mai puține motive să se nască decât cele anterioare, și care se învenină foarte repede.

– Nu mi-ai aruncat nici o privire tot timpul călătoriei!

– Normal. Am privit peisajul. Nu pentru asta am plecat în excursie?

– Ai fi putut să mă iei de mână. Ai fi putut să-mi zâmbești.

– Eu...

– Să înțeleg că te plictisesc atât de mult?

Burris se săturase să tot bată în retragere.

– Exact! Mă plictisești cu figura ta de fetiță cicălitoare și idioată! Toate aceste minuni din jur nu sunt decât perle aruncate la porci, în ce te privește. Nu apreciezi

nimic: nici arta culinară, nici veşmintele frumoase, nici dragostea, nici călătoriile...

– Şi tu, tu nu eşti decât un monstru hidos!

– Ei bine, un monstru, asta sunt, da! Şi ce pereche potrivită facem împreună!

– Adică şi eu sunt tot un monstru? strigă ea cu o voce ascuţită. În tot cazul, nu se vede. Cel puţin, eu sunt o fiinţă umană. Dar tu, tu ce eşti?

În acea clipă, se aruncă asupra ei. Degetele sale, cu pielea netedă şi lucioasă, se înnodară în jurul gâtului femeii. Lona se zbătu, îl izbi cu pumnii, îi brăzdă obrajii cu unghiile ascuţite, fără a reuşi însă să-i străpungă pielea. Asta nu făcu decât să-l înnebunească şi mai tare: o strângea cu sălbăticie în pumnul său de fier, zgâlţâind-o ca pe o păpuşă dezarticulată. Simţea cum toate sucurile mâniei se revarsă prin vine către creier.

Aş putea s-o ucid ca pe-un nimic, gândi. Dar numai simplul fapt de a fi numit acţiunea avu un efect calmant şi raţiunea îi reveni dintr-o dată. O lăsă pe pat şi îşi privi mâinile cu atenţie. Mâini aproape ucigaşe. Femeia îl privea, la rândul ei. Urmele vinete ce îi înconjurau gâtul deveniră vizibile aproape în acelaşi timp cu petele vinete de pe obrajii bărbatului.

Lona scoase un ţipăt strangulat şi se trase înapoi. Nu zicea nimic, doar ameninţa cu un deget tremurător. O prăbuşire... îşi zise Minner. O cădere motorie. O imensă oboseală îi prinsese genunchii în cleştele ei necruţător, lăsându-l lipsit de puteri. Corpul i se îndoi din articulaţii, se închină periculos şi, neputându-se sluji de mâini, se prăbuşi la podea. O chemă, cu voce răguşită, rugând-o să-l ajute.

Niciodată nu încercase o asemenea stare de slăbiciune, nici chiar după tratamentul suferit pe Manipool.

Iată ce înseamnă să-ți stoarcă și ultima picătură de sânge, gândi. Parcă au pus lipitori pe mine! Dumnezeule mare! O să mă pot ridica în picioare?

"Ajutor!", urlă, dar sunetele nu i se desprinseră de coardele vocale. "Unde ești, Lona?".

Când reuși, în cele din urmă, să-și ridice fruntea, descoperi că femeia nu se mai afla în cameră. Nu realiza nici măcar cât timp se scursese! Se ridică extrem de greu, târându-se centimentru cu centimetru de-a lungul zidului, ca o plantă agățătoare și se așeză pe pat. Rămase nemișcat, cocoșat peste genunchi, până când reuși să-și mai vină în fire. Asta să fi fost pedeapsa pentru că o brutalizase? De fiecare dată când se certaseră, avusese această senzație de sfârșeală, care îl epuiza.

– Lona?

Ajunse pe hol, ținându-se de pereți. Persoanele cu care se încrucișa pe drum credeau, fără îndoială, că este beat. Se străduia să surâdă amabil, ca răspuns la surâsurile ce i se adresau.

Nu reuși s-o descopere nicăieri pe Lona.

Câteva ore mai târziu, dădu, întâmplător, peste Aoudad, care i se păru ciudat de neliniștit.

– Ai văzut-o cumva? îl întrebă Burris, cu voce tremurătoare.

– La ora asta trebuie să fie cam la jumătatea drumului spre Ganimede. A plecat cu trenul de seară.

– A plecat?

Aoudad dădu din cap.

– O însoțește Nick. Se întorc pe Terra. Ce i-ai făcut? Ai bătut-o sau ce?

– Și voi ați lăsat-o să plece? se bâlbâi Burris. I-ați permis, pur și simplu, să-și ia bagajele și s-o șteargă? Ce va zice Chalk?

– Știe tot. Doar nu te gândeai, totuși, că nu l-am consultat? A spus că, dacă dorește să plece, n-are decât. S-o urcăm pe prima astronavă gata de plecare și s-o însoțim până acasă. Ceea ce am și făcut. Dar ce se întâmplă cu dumneata, ești cam palid! Nu credeam că pielea pe care o ai poate să pălească așa...

– Când pleacă următoarea navă?

– Mâine seară. Doar nu ai de gând să te duci după ea?

– Ce-ai vrea să fac altceva?

– N-o să ajungi la nimic în felul acesta, i-o întoarse Aoudad surâzând. Las-o să plece. Sunt în hotelul ăsta o mulțime de femei care ar fi fericite să-i ia locul. O să fii surprins să afli cât de multe sunt. Unele s-au prins deja că ne cunoaștem, și au venit să mă roage să le fac cunoștință cu tine. Știi ce le înnebunește, Minner? N-o să-ți vină să crezi: figura ta cu totul deosebită.

Burris întoarse capul.

– Hai-hai, nu mai tremura ca o frunză. Fii bărbat, ce dracu'! Îți aduc ceva de băut.

– Sunt obosit, răspunse Burris, fără să se clintească din loc. Am nevoie să mă odihnesc.

– Crezi c-ar fi bine să-ți trimit pe una din femeile alea acum?

– Asta-i imaginea pe care o ai tu despre repaos?

– Sincer? Chiar asta! – Aoudad râse jovial. – N-aș

avea nimic împotrivă să mă ocup personal de ele, dar tu ești persoana dorită, nu eu, înțelegi? Tu.

– N-aș putea să-i vorbesc prin stație, în timpul escalei de pe Ganimede?

– A plecat definitiv, Burris. Acum, ai face mai bine s-o uiți. În afară de grămada de necazuri pe care le târâia după ea, ca pe un lanț zornăitor, crezi că mai era ceva de capul ei? Nu e decât o puștoaică, slabă ca o pisică! Oricum, nu ar fi durat prea mult legătura asta. Știu, pentru că am ochi să văd. Ați fi dus-o numai într-o ceartă. Ce naiba, de parcă, într-adevăr, ai fi avut nevoie de ea! Dă-mi voie să-ți spun...

– Ai vreun calmant?

– Știu că nu au nici un efect asupra ta.

Burris întinse, totuși, mâna. Aoudad ridică din umeri și se execută. Minner apăsă tubul pe pielea brațului. Iluzia liniștii i-ar fi fost de același folos în acest moment ca și efectul propriu-zis al calmantului. Îi mulțumi lui Aoudad și se îndreptă cu pas vioi către camera sa. Singur.

Pe culoar, se întâlni cu o femeie al cărei păr liliachiu semăna cu niște fire de sticlă foarte subțire, iar ochii aveau culoarea ametistului. Avea o îmbrăcăminte extrem de provocatoare și vocea, aidoma unei pene, mângâie, caldă, obrajii lipsiți de podoaba urechilor ai lui Burris. Acesta grăbi pasul și se refugie, tremurând, în liniștea protectoare a apartamentului.

Paznicul Graalului

– Iată un fermecător roman de dragoste încheindu-se, concluzionă Tom Nikolaides.

Dar Lona nu renunță la aerul său serios.

– Nu avea nimic fermecător și sunt fericită că am plecat.

– Pentru c-a încercat să te strângă de gât?

– Asta a fost numai picătura care a umplut paharul. Lucrurile mergeau rău între noi de mai multă vreme. Nu trebuie să-l faci pe altul să sufere atât numai pentru plăcerea de a suferi tu însuți.

Nikolaides o privi cu atenție. O înțelegea – sau, cel puțin, se prefăcu că o înțelege.

– Perfect adevărat. Totul e foarte regretabil, dar noi știam de la început că nu o să dureze.

– Și Chalk.

– Chalk, mai ales. A prevăzut de multă vreme ruptura asta. Primim o cantitate incredibilă de scrisori. S-ar zice că lumea întreagă nu mai are altceva mai bun de făcut decât să fie mișcată de despărțirea voastră.

Un zâmbet fără viață înflori preț de o clipă pe buzele Lonei, care se ridică și începu să se plimbe agitată. Tocurile metalice răsunau sacadat pe podeaua lucioasă.

– Când ai zis că vine Chalk? îl întrebă, brusc, pe Nikolaides, fără să se oprească din mișcarea-i pendulatorie.

– O să vină. Trebuie să ai în vedere că este un om foarte, foarte ocupat. Iar treburile care îl reține au o mare importanță. Dar, de îndată ce va sosi, o să fii anunțată.

– Nick, spune-mi, te rog, dacă e adevărat... dacă-mi va da copiii...

– Să sperăm.

I se agăță cu sălbăticie de cot.

– Ce înseamnă asta – "să sperăm"? Mi-a promis, înțelegi? Mi-a promis!

– De acord, ți-a promis. Numai că tu nu te-ai ținut decât de jumătate de înțelegere: l-ai părăsit pe Burris.

– Dar ai spus chiar tu că însuși Chalk a prezis că o să ne despărțim. Și apoi, nimeni nu se putea aștepta ca idila asta să dureze toată viața. Întâmplarea a hotărât ca ea să se termine acum. Mi-am îndeplinit deci partea de contract și trebuie ca Chalk să facă același lucru, în ceea ce-l privește.

Își simți mușchii pulpelor fremătând: era greu să stai în picioare prea multă vreme cu acești pantofi-fantaisie. Îi suporta, deoarece o făceau să pară mai înaltă și mai în vârstă. Și i se părea extrem de important ca cel exterior să corespundă noului său eu interior, din cât mai multe puncte de vedere. Aceste cinci săptămâni în compania lui Burris o făcuseră să îmbătrânească nu cu 35 de zile, ci cu cinci ani. Starea de tensiune continuă... izbucnirile lui... Și, mai

ales, extraordinara epuizare care urma fiecăreia dintre certurile lor...

Bărbatul acela gras și de treabă... ei bine, o să-l privească drept în ochi și numai să încerce să nu se țină de promisiune... O să-i arate că nu și-a găsit proasta! Tocmai pentru că e atât de puternic, precum se spune, nu o s-o păcălească! Și apoi, ea se dovedise cinstită, jucase cu cărțile pe față, făcuse prea îndelung pe infirmiera pe lângă acel lasă-mă-să-te-las, ca să poată considera că și-a câștigat cinstit dreptul să-și crească propriii copii.

"Am fost necioplită, își luă seama brusc. N-ar fi trebuit să râd de el. Nu el și-a dorit necazurile pe care le îndură și am acceptat dintru început ideea de a le împărți pe din două."

Nikolaides rupse tăcerea:

– Și acum, că te-ai întors pe Pământ, ce ai de gând să faci?

– Înainte de orice, să-mi recuperez copiii. După asta, să dispar o dată pentru totdeauna din viața publică. Mi-ajung cele două experiențe pe care le-am trăit sub luminile reflectoarelor: prima, atunci când mi-au luat copiii, a doua, când am plecat cu Burris. Mi-ajung chiar prea mult!

– Unde o să te duci? Te-ai gândit să părăsești iar Terra?

– Nu cred. Mai degrabă, o să rămân. Poate o să scriu o carte – surâse gândului neașteptat – nu, nu cred că ar fi o idee prea bună, ce zici? O să urmeze iar publicitatea. Vreau să trăiesc liniștită în umbra mediocrității. De ce nu chiar în Patagonia? – Pupilele i se micșorară. – Știi cam pe unde este?

– Cine? Chalk?

– Nu. Minner.

– Din câte știu, tot pe Titan. Îi ține tovărășie Aoudad.

– Sunt cam de trei săptămâni acolo. Îmi închipui că se distrează, nu glumă...

O grimasă răutăcioasă îi apăru pe buze.

– În ceea ce-l privește pe Aoudad, poți să fii sigură de asta. Atât timp cât are suficient de multe femei la dispoziție, va fi fericit, ca un pește în apă, oriunde s-ar găsi. În privința lui Burris, mă abțin încă să fac vreo presupunere, Tot ce știu sigur, în clipa de față, e faptul că nu au făcut comandă pentru retinere de locuri, ca să se întoarcă. Ai rămas încă legată de el, nu-i așa?

– NU!!!

Nikolaides se prefăcu că-și astupă urechile.

– Bine... bine, te cred. Nu-i nevoie să țipi. Numai că...

Ușa din spatele camerei se retrase în interior. Un pitic înspăimântător de urât, cu buze subțiri, atârnând, își făcu apariția. Lona îl recunoscu: era d'Amore, unul dintre oamenii de încredere ai lui Chalk.

– A venit Chalk? sări ca îndată. Trebuie să-i vorbesc.

Pe gura vicleană a piticului înflori cel mai larg zâmbet pe care îl văzuse vreodată.

– Ei bine, constat că ai devenit neașteptat de obraznică, în ultima vreme, Înălțimea-Ta! Unde s-o fi rătăcit cumințenia ta de odinioară? Nu, Chalk nu a sosit încă. Și eu îl aștept.

Se apropie, cu pași mici, și abia atunci Lona își dădu seama că era însoțit, îndeaproape, de un bărbat între două

vârste, foarte palid, cu privirea blândă și un aer perfect liniștit, afișând un zâmbet de circumstanță.

– Ți-l prezint pe David Melangio, draga mea, făcu d'Amore. Are o grămadă de minunății în sac. Dacă-i spui data nașterii, o să-ți indice imediat săptămâna în care ai venit pe lume.

Lona se supuse.

– Te-ai născut într-o zi de miercuri, răspunse pe loc Melangio.

– Cum face?

– Nimeni nu știe. E un dat natural... Mai încearcă. Înșiră-i cât mai multe cifre, cât de repede poți, dar să ai grijă să le articulezi distinct.

Înșirui o duzină de cifre, cu ochii pe zâmbetul lui impasibil. Melangio le repetă exact în aceeași ordine.

– Ei, ce crezi? A fost corect? se împăună d'Amore.

– Nu mai știu. Le-am uitat deja.

Femeia se apropie curioasă de savantul idiot, care îi aruncă o privire indiferentă. Lona îl privi fix în ochi și își dădu seama că Melangio era, și el, un monstru fără suflet și se întrebă înspăimântată, dacă nu i se punea cumva la cale un nou roman de dragoste.

– De ce naiba l-ai mai adus? se strâmbă Nikolaides. Credeam că Chalk a renunțat la varianta cu Melangio.

– S-a gândit că domnișoara Kelvin ar fi mulțumită să aibă o mică întâlnire cu el, rânji piticul. Mi-a cerut să i-l prezint.

– Cam ce-ar trebui să-i spun?! se miră Lona.

D'Amore se eschivă.

– De unde să știu eu?

Lona îl trase deoparte pe omuleţul cu buzoaie despicate şi îi şopti la ureche:

– Nu e prea sănătos la cap, nu?

– Mărturisesc sincer că e cam ţicnit.

– Dacă înţeleg bine, Chalk are un nou proiect în ce mă priveşte? Mi se propune să-l supraveghez?

Ar fi putut, la fel de bine, să se adreseze pereţilor. D'Amore se mulţumi să spună:

– Spune-i să ia loc şi discutaţi un pic. Oricum, Chalk nu va sosi mai devreme de o jumătate de oră.

Alături, se afla o încăpere mobilată simplu, cu o măsuţă plutitoare şi fotolii confortabile. Îl apucă de braţ pe idiot şi se îndreptară într-acolo. Uşa se închise după ei, ca un grilaj de închisoare.

Tăcere. Şi un schimb fugar de priviri.

– Poţi să mă întrebi despre orice cifră doreşti, îi propuse, senin, Melangio. Se legăna uşor, urmând cadenţa unui ritm numai de el ştiut, cu eternul surâs lipit de buze. Trebuie că nu are mai mult de şapte ani, ca dezvoltare intelectuală, îşi spuse Lona.

– Poţi să mă întrebi când a murit George Washington. Sau oricare alt om celebru.

Femeia suspină.

– Fie. Abraham Lincoln.

– 15 aprilie 1865.

– Cam ce vârstă ar fi avut, dacă ar mai fi trăit?

Îi şi răspunse, fără a-i da măcar răgaz să răsufle. Părea corect.

– Ascultă, cum faci asta?

– Nu ştiu. Aşa, pur şi simplu. M-am născut cu pro-

prietatea asta. Îmi amintesc starea vremii și datele. Mă invidiezi? întrebă nerăbdător.

– Nu chiar.

– Sunt oameni care mă invidiază și care ar vrea să deprindă chestia asta. Domnul Chalk în persoană a vrut să mă cunoască. Știi că vrea să te măriți cu mine?

Lona tresări surprinsă. Încercă să găsească acele cuvinte care să nu-l rănească pe bietul idiot.

– Ți-a spus el asta?

– Oh, nu! Adică nu în cuvinte. Dar eu știu. Vrea să ne unească. Așa cum a făcut cu tine și cu bărbatul acela cu cap caraghios. Lucrurile astea îi fac plăcere lui Chalk. Îi plăcea, mai ales, când vă certați. O dată, eram împreună. S-a făcut roșu, ca un rac, și m-a dat afară. M-a chemat mai târziu. Cred că v-ați certat în timpul ăla.

Lona se străduia să înțeleagă ce se ascundea sub cuvintele lui.

– Ești în stare să citești gândurile oamenilor, David?

– Nu.

– Dar Chalk?

– Nici el. În sfârșit, nu sub formă de cuvinte. El citește sentimentele. Mi-am dat singur seama. Și îi place numai ce e trist. Ar vrea să fim nefericiți împreună, pentru că asta l-ar face fericit pe el.

Uluită, Lona se aplecă peste Melangio.

– Îți plac femeile, David?

– O iubesc pe mama. Uneori, o iubesc și pe sora mea. Nu prea des, totuși: când eram mic, se purta rău cu mine.

– Ți-ai dorit vreodată să te însori?

– Oh, nu! Căsătoria este pentru oamenii mari.

– Dar tu câți ani ai?

– Patruzeci de ani, opt luni, trei săptămâni și două zile. Nu știu câte ore, pentru că nu mi s-a spus niciodată exact la ce oră am fost născut.

– Sărman prieten!

– Îți pare rău de mine, pentru că nu mi-au spus la ce oră m-am născut?

– Îmi pare rău de tine și atât. Dar nu pot face nimic. Mi-am secătuit toată bunătatea și cred că, acum, alții ar trebui să înceapă să fie buni cu mine.

– Eu sunt bun cu tine.

– Da, foarte bun.

Cu un gest nestăpânit, Lona îi luă mâinile lui Melangio într-ale sale. Avea o piele netedă și răcoroasă. Dar nu atât de netedă și de răcoroasă ca a lui Burris. Bărbatul tresări la atingere, dar nu o respinse. După câteva clipe, i le lăsă în pace și se ridică. Atinse peretele cu palma și ușa se deschise. Ieși. Nikolaides și d'Amore erau acolo, vorbind cu voce joasă.

– Chalk vrea să te vadă, Lona, o anunță cel dintâi. Cum ți-a plăcut întâlnirea cu David?

– E fermecător. Unde e Chalk?

Se afla în sala tronului. Lona prinse să urce treptele de cristal, trăgând cu coada ochiului către el. Pe măsură ce se apropia, timiditatea punea din nou stăpânire pe ea. Adevărat că în ultima perioadă învățase să-i înfrunte pe ceilalți din jurul ei, dar cu Chalk era o problemă diferită.

Obezul se legăna în fotoliul uriaș. Fața sa rotundă, asemănătoare cu o lună plină, se umplu de cute și Lona deduse că îi fusese adresat un surâs.

– Ce plăcere să te revăd! Călătoria a fost plăcută?

– A fost foarte interesantă. Dar nu despre asta voiam să vă vorbesc, ci despre copiii mei...

– Lona, te rog, avem tot timpul... Ai făcut cunoștință cu David?

– Da.

– Nefericitul! Are atâta nevoie de cineva care să-l ajute! Ce crezi despre însușirea lui de a calcula și de a reproduce?

– Domnule Chalk, noi doi am încheiat un târg. Trebuia să mă ocup de Minner, în schimb, dumneavoastră urma să aranjați să mi se înapoieze copiii. Nu am nici un chef să vorbesc despre Melangio!

– Te-ai despărțit de Burris mai repede decât socotisem. Nu am avut timp să trag toate sforile în ceea ce-i privește pe copilașii tăi.

– Or să mi-i dea?

– Da, peste câtva timp. În nici un caz imediat. Negocierile sunt dificile, chiar și pentru mine. Și, pentru că tot trebuie să mai aștepți, n-ai putea să-mi faci un serviciu? Aș dori să te ocupi puțin de David, așa cum te-ai ocupat și de Burris. Să încerci să aduci un strop de lumină în existența lui cenușie. Aș fi foarte mulțumit să rămâneți o vreme împreună. O altă persoană atât de tandră și de maternă ca...

– Încercați să mă folosiți, nu-i așa? strigă femeia, nemaiputând să se stăpânească. Ați încercat încă de la început să mă înșelați. După ce a trebuit să mă dau bine pe lângă un zombi, trebuie să mă port delicat și cu un retardat! Mai întâi Burris, acum Melangio... Cine vine la rând? Nu, nu și nu! Am făcut un târg. Îmi vreau copiii! Copiii mei!

Insonorizatoarele se declanșară cu un bâzâit supărat, străduindu-se să-i dizolve țipetele. Chalk se oprise din legănare și o privea cu un aer uimit. Părea, în același timp, și satisfăcut și supărat din cauza acestei explozii de mânie. Avea senzația că trupul i se umflă pe neașteptate, că atârnă mai mult de cinci sute de kilograme, că...

– M-ați înșelat, reluă Lona, cu o voce aproape normală. Nu ați avut niciodată intenția să-mi obțineți copiii.

Apoi, fără nici un semn prealabil de avertisment, se aruncă asupra lui Chalk, hotărâtă să-i jupoaiecu unghiile obrajii bucălați. Nu apucă să facă însă mai mult de un pas, că din tavan se prăvăli asupra ei o plasă ușoară, din fire aurite. Lona se împiedică și căzu în genunchi, înfășurându-se tot mai tare în plasă, se ridică și încercă să sară din nou, căzu, se ridică disperată și, spre distracția lui Chalk, mai încercă o dată... Tot fără succes.

Nikolaides și d'Amore intrară în încăpere și o imobilizară, sucindu-i brațele la spate. Ea continuă să se împotrivească, folosindu-se de tocurile ascuțite, din metal, ca de niște arme.

– E obosită, clătină Chalk din cap. Are nevoie de un calmant.

Ceva ascuțit i se înfipse în pulpă, o durere scurtă, senzația că o insectă i se plimbă pe sub piele, apoi femeia se lăsă moale în brațele lor, fără să se mai miște.

Să plângi?
De ce să plângi?

Începuse să se sature de Titan. După plecarea Lonei, satelitul înghețat fusese ca un drog puternic, de care profita din plin, dar acum nu mai avea chef de nimic. Putea să zică Aoudad orice dorea să zică, să-i satisfacă orice dorință năzdrăvănică, nimic nu mai putea să-l rețină aici nici măcar o singură zi.

Întinsă alături de el, goală, Eliza se bronza la razele cu ultraviolete ale lămpii fixată în tavanul transparent. Deasupra lor, se spărgea într-o spumă înghețată Marea Cascadă. Dis-de-dimineață (noțiunea era strict terestră, gândi Burris), închiriaseră o sanie cu motor și plecaseră în doi. Opriseră vehiculul chiar pe marginea cascadei și făcuseră dragoste sub lumina albastră a lui Saturn.

– Îți pare rău că am venit aici, Minner?

Insonorizatoarele se declanșară cu un bâzâit supărat, străduindu-se să-i dizolve tipetele. Chalk se oprise din legănare si o privea cu un aer uimit. Părea, în acelasi timp, și satisfăcut și supărat din cauza acestei explozii de mânie. Avea senzația că trupul i se umflă pe neașteptate, că atârnă mai mult de cinci sute de kilograme, că...

– M-ati înșelat, reluă Lona, cu o voce aproape normală. Nu ati avut niciodată intentia să-mi obtineti copiii.

Apoi, fără nici un semn prealabil de avertisment, se aruncă asupra lui Chalk, hotărâtă să-i jupoaiecu unghiile obrajii bucălati. Nu apucă să facă însă mai mult de un pas, că din tavan se prăvăli asupra ei o plasă ușoară, din fire aurite. Lona se împiedică și căzu în genunchi, înfășurându-se tot mai tare în plasă, se ridică și încercă să sară din nou, căzu, se ridică disperată și, spre distractia lui Chalk, mai încercă o dată... Tot fără succes.

Nikolaides si d'Amore intrară în încăpere și o imobilizară, sucindu-i bratele la spate. Ea continuă să se împotrivească, folosindu-se de tocurile ascutite, din metal, ca de niste arme.

– E obosită, clătină Chalk din cap. Are nevoie de un calmant.

Ceva ascutit i se înfipse în pulpă, o durere scurtă, senzatia că o insectă i se plimbă pe sub piele, apoi femeia se lăsă moale în bratele lor, fără să se mai miște.

Să plângi?
De ce să plângi?

Începuse să se sature de Titan. După plecarea Lonei, satelitul înghețat fusese ca un drog puternic, de care profita din plin, dar acum nu mai avea chef de nimic. Putea să zică Aoudad orice dorea să zică, să-i satisfacă orice dorință năzdrăvănică, nimic nu mai putea să-l rețină aici nici măcar o singură zi.

Întinsă alături de el, goală, Eliza se bronza la razele cu ultraviolete ale lămpii fixată în tavanul transparent. Deasupra lor, se spărgea într-o spumă înghețată Marea Cascadă. Dis-de-dimineață (noțiunea era strict terestră, gândi Burris), închiriaseră o sanie cu motor și plecaseră în doi. Opriseră vehiculul chiar pe marginea cascadei și făcuseră dragoste sub lumina albastră a lui Saturn.

– Îți pare rău că am venit aici, Minner?

– Da.

Nimic nu-l putea împiedica să fie br: a' de sincer cu ea. De fapt, nici n-o simțea ca pe o femeie, ci ca pe un obiect de care te folosești pentru a-ți satisface plăcerile.

– Îți lipsește încă, nu?

– I-am făcut rău. Fără să fie nevoie.

– Dar ea, ea ce ți-a făcut?

– Nu vreau să vorbesc cu tine despre Lona.

Când Burris se așeză și începu să manevreze comenzile saniei, Eliza se ridică din scoica fotoliului și se lipi de spatele său. Sub strania lumină saturniană, pielea ei fină părea și mai palidă decât de obicei. Oare ce fel d' sânge va fi curgând prin venele acestui trup prea împlinit, aproape gras? se întrebă Minner, tresărind. Avea o lividitate de mort. Porni motorul și, încet, de parcă încerca să se dezmorțească, vehiculul se puse în mișcare de-a lungul ghetarului, în direcția domului. Mlaștini negre de metan apăreau din când în când, în partea dreaptă a direcției lor de mers.

– Ce-ai zice dac-aș deschide, chiar acum, hubloul tavanului?

– Ești nebun? Am muri!

– Tu, evident, ai muri. În ce mă privește, nu sunt chiar atât de sigur. Nu pare chiar atât de imposibil ca acest trup cu care m-au înzestrat să poată respira într-o atmosferă din metan.

– Mi se pare puțin probabil, suspină femeia, întinzându-se cu voluptate. Încotro mergem?

– Nicăieri. Ne plimbăm, pur și simplu.

– Cred că e puțin cam riscant. Oricând te poți răsturna pe gheața asta.

– Ei și?! O să murim și gata. Îmi și închipui ce odihnitor o să fie...

Vehiculul se izbi de o cușmă de gheață subțire, se răsuci în loc, zdrobind-o sub tălpi, apoi reveni pe direcție. Eliza tresări speriată și se agăță de un suport de susținere. Burris întoarse o clipă capul și aruncă o privire indiferentă asupra cărnurilor abundente și tremurătoare ale însoțitoarei sale. Erau împreună de o săptămână. Venise chemată de Aoudad, care se străduia să-l rețină, cu orice preț, pe Titan. Avea o senzualitate demnă de toată lauda, însă asta era o calitate numai pentru cineva care i se potrivea la caracter; în ceea ce-l privea... Oare Prolisse o fi știut cu ce fel de femeie se căsătorise? Burris rânji și se concentră asupra peisajului: își puse de nenumărate ori întrebarea.

Eliza îi mângâie umerii. Observase și mai înainte faptul că încerca să se afle mai tot timpul în contact fizic cu el. Să-l atingă. De parcă singur acest fapt era suficient pentru a-i satisface anumite senzualități.

– Hai să mai facem o dată dragoste, îi murmură în ureche.

– Nu acum. De fapt, ce dorești tu, exact, de la mine?

– Pe tine. În totalitate.

– Există în lumea asta o mulțime de bărbați, care ar putea să te facă fericită la pat. Ce am eu așa de extraordinar?

– Transformările pe care le-ai suferit pe Manipool.

– Mă iubești din cauza noii mele înfățișări...

– Te iubesc pentru că ești neobișnuit.

– Dar orbii? Chiorii? Cocoșatii? Cei fără nas?

– Nu prea mai există. Astăzi, toată lumea e protezată. Toată lumea este perfectă.

– Cu excepția mea.

– Da, cu excepția ta. – Își înfipse unghiile în pielea lui Burris. – Uite, nu pot să te zgârii. Nu pot să te fac să transpiri. Nu pot nici măcar să te privesc, fără să încerc o greață ușoară. Iată pentru ce te doresc. Înțelegi?

– Îți provoc greață?

– Ești un prost.

– Iar tu, o masochistă. Încerci să te umilești. Te-ai agățat de cea mai bizară ființă din sistemul solar și pretinzi că asta e dragoste. Nu, nu e! Nu e nici măcar nimfomanie. E numai o tortură pe care vrei s-o suporți. Greșesc?

Femeia îi aruncă o privire ciudată.

– Îți place ceea ce îți face rău, reluă Burris.

Întinse mâna și îi apucă unul din sâni, îndepărtând suficient degetele pentru ca palma să acopere în întregime globul cald și moale. Când strânse, Eliza tresări, dar nu reacționă: nările începură să freamăte și ochii i se umplură de lacrimi.

Nici un sunet nu-i ieși printre buzele întredeschise. Răsuflarea îi deveni precipitată și Minner avea impresia că-i aude duduitul ametitor al inimii. Ar fi fost capabilă să suporte o durere fără margini și, chiar dacă i-ar fi smuls, pur și simplu, un sân, n-ar fi gemut.

Când îi dădu drumul, pe piele îi rămăseseră imprimate șase semne vinete. Aproape imediat, își schimbară nuanța, devenind violacee. Ai fi zis, după cum arăta că era o tigroaică gata să sară. Deasupra tavanului transparent, cascada continua să-și plângă neclintirea veșnică. Urma să se lichefieze și să se prăbușească în bucăți vreodată? Oare ce s-ar întâmpla dacă Saturn s-ar apropia brusc de Titan,

scăldându-l în vârtejul sclipitoarelor și mortalelor sale inele?

– Mâine plec spre Pământ, o anunță Burris.

Eliza se întinse senzual în fotoliu, oferindu-și corpul.

– Hai să facem dragoste, Minner!

– Mă întorc singur. Ca s-o caut pe Lona.

– Știi bine că n-ai nevoie de ea, nu mă mai înțepa atât. Îl apucă de cot, trăgându-l peste ea. Hai, întinde-te lângă mine! Vreau să-l privesc pe Saturn, în vreme ce tu mă iubești.

Burris își strecură mâna pe sub trupul încordat! Ochii Elizei scânteiară.

– Să ieșim de aici, spuse el încet de tot. Să alergăm goi până la lacul de colo și să ne scăldăm.

În jur, vârtejuri de metan se risipeau în explozii colorate. În comparație cu temperatura exterioară, iarna antartică ar fi părut un climat tropical. Urmau să moară înghețați sau mai întâi, otrăviți? Bineînțeles că nu aveau să ajungă niciodată până la malul lacului. Burris își închipuia corpurile lor întărite ca marmura, siluete albe surprinse în mișcare pe albul zăpezii. Posibil să-i supraviețuiască câteva clipe Elizei. O să-și țină respirația în timp ce ea o să se scufunde în zăpadă sub lovitura de ciocan a viforului de metan. Dar poate că n-ar fi decât încordarea dinaintea saltului care o va propulsa spre lac.

– Da, strigă femeia. Să mergem să înotăm! Apoi, vom face dragoste pe malul lacului.

Întinse mâna spre butonul care comanda glisarea acoperișului transparent. Ca într-o secvență de film proiectată cu încetinitorul, Burris îi admiră jocul mușchilor sub

pielea întinsă, mișcarea precisă a mâinii. De la vârfurile degetelor până la călcâie, tendoanele și ligamentele îi funcționau admirabil sub pielea netedă. Una dintre gambe stătea strânsă sub ea, iar cealaltă, întinsă cu multă grație, părea să prelungească mișcarea brațului. Sânii i se ridicaseră iar gâtul își pierduse orice tendință de moliciune. Una peste alta, se transformase dintr-o ființă umană într-o imagine picturală de o frumusețe desăvârșită.

Era suficient să apese pe buton pentru ca tavanul să se retragă în depozitul-rulou, expunându-i admosferei ucigătoare a lui Titan. Iar degetele Elizei se așezaseră deja pe punctul de inserție al comenzii.

În acea clipă, filmul se întrerupse și realitatea năvăli, primejdioasă, în interiorul vehiculului. Burris ieși din starea de contemplare, se agăță cu putere de brațul încordat al femeii și o trase înapoi, fără menajamente, așezând-o pe un fotoliu-pat. Trupul masiv se rostogoli, rămânând într-o poziție impudică. Când se ridică, bărbatul îi zgârie cu ură amândoi obrajii. Un pârâiaș de sânge i se adună pe bărbie, în timp ce ochii îi sclipeau de plăcere. O izbi din nou. Carnea moale fremăta sub loviturî. Eliza gâfâia, se agăța de el și un miros puternic de sex îi umplu nările lui Burris.

O lovi din nou dar dându-și seama că exact asta își dorise ea se dădu doi pași înapoi și azvârli combinezonul cu filtru respirator, pe care-l dezbrăcase pe malul cascadei.

– Pune-ți asta pe tine. Ne întoarcem.

Așa cum stătea tremurând de poftă, cu pulpele ușor desfăcute și cu sânii atârnând era însăși încarnarea dorinței în stare brută. Se clătina ușor, înainte și înapoi, ca un drogat, pronunțând cu voce aspră numele lui Minner.

– Ne întoarcem, îi repetă acesta. Şi nu poate fi vorba să o facem în pielea goală.

Se îmbrăcă încet, cu un aer mohorât.

Ar fi deschis acoperişul, se gândi Minner. Căţeaua! Ar fi vrut să se scalde cu mine în balta aia de metal.

Porni motorul şi sania se îndreptă din nou în direcţia hotelului.

– Pleci, într-adevăr, mâine?

– Da. Mi-am luat deja bilet.

– Fără mine.

– Fără.

– Şi dacă m-aş întoarce şi eu cu tine?

– Firește că nu te-aș putea împiedica, dar asta n-ar servi la nimic.

Sania pătrunse în sasul domului. Burris o opri exact în faţa standului care o deservea. Îi aruncă o privire furişată: sub combinezonul umflat, femeia părea să fie toată udă de transpiraţie.

De îndată ce intră în camera sa, Burris se grăbi să învârtă cheia în broască. De cealaltă parte, Eliza izbi de mai multe ori cu pumnii în plastoidul gros; într-un târziu, văzând că nu răspunde, renunţă.

Minner se aşeză pe pat şi-şi prinse capul în mâini. Oboseala revenea cu o putere neobişnuită; nu era vorba de oboseala care te cuprinde după un efort fizic sau intelectual, ci de acea stare de prăbuşire pe care n-o mai încercase de la ultima sa confruntare cu Lona. De această dată, nu dură decât câteva minute.

O oră mai târziu primi vizita a trei reprezentanţi ai direcţiei hotelului. Afişau o morgă gravă şi nu erau deloc

vorbăreți. Burris le ascultă indicațiile sumare, îmbrăcă repede combinezonul pe care i-l aduseseră și ieși în urma lor.

– Este sub pătură. Am dori s-o identificați, mai înainte de a o transporta înăuntru.

Cristale diafane de zăpadă de amoniac înstelau pătura albastră. Când Burris îi ridică un colț, se împrăștiară grațios în atmosferă. Întinsă pe targă, goliciunea Elizei nu mai avea nimic impudic, acum că gerul îi încremenise trupul într-o ultimă strânsoare. Urmele lăsate de degetele sale pe sâni deveniseră de un roșu întunecat. O atinse cu grijă. Ar fi putut jura că e de marmură.

– A murit pe loc, explică unul dintre cei trei.

Burris dădu din cap, dar nu spuse nimic.

– A băut mult în după-amiaza asta. Poate că aceasta este explicația gestului ei.

După ce chestiunile oficiale se încheară, Burris se închise în camera sa și numai ieși până a doua zi la prânz, când veniră să-l conducă la spațiodrom.

Patru ore mai târziu, era în spațiu, cu destinația Terra, via Ganimede. Pe toată durata traversării nu deschise gura nici măcar o dată.

Dona mobis pacem

Fluxul o azvârlise în zona turnurilor Martelet. Trăia într-o încăpere micuță, ieșea foarte rar, își schimba și mai rar hainele și, mai ales, nu vorbea cu nimeni.

Aici o descoperi, cînd credea că nu mai exista nici un fel de speranță și se gîndea să renunțe.

– Cine e?

După tonul vocii, părea o pasăre speriată, gata să-și ia zborul.

– Minner.

– Ce dorești?

– Dă-mi voie să intru, Lona, te rog!

– Cum de m-ai găsit?

– Chestie de fler și de bani închiși unde trebuie. Lona, te rog să-mi deschizi!

Îi deschise. Trecuseră mai multe săptămâni de când n-o mai văzuse, dar nu se schimbase deloc. Trecu pe lîngă

ea și intră. Fără să zâmbească în fața zâmbetului ei fals. Nu o atinse și nu o sărută. Afară se întuneca și Lona vru să aprindă lumina. Burris o opri cu un gest iute.

– Camera asta este mizerabilă... Îmi pare rău.

– Mie mi se pare normală. Seamănă exact cu aceea unde am trăit înainte de... Se afla la numai două blocuri depărtare.

– Cînd te-ai întors, Minner?

– Acum câteva săptămâni. Am făcut pe dracu, în patru ca să te găsesc.

– L-ai văzut pe Chalk?

Bărbatul ridică din umeri.

– Mda. N-am obținut mare lucru de la el.

– Nici eu. – Lona se apropie de distribuitorul alimentar. – Vrei să bei ceva?

– Nu, mulțumesc.

Se așeză, fără să aștepte să fie poftit. Maniera complicată în care își depunea trupul în fotoliu, asemenea unui șarpe – spiră cu spiră –, prudența cu care își plia și deplia articulațiile mai mult decât numeroase continea un ceva atât de minunat reconfortant, încât inima Lonei începu, fără de veste, să bată mai repede.

– Eliza e moartă, reluă el, cu voce uscată. S-a sinucis pe Titan.

Lona înghiți saliva amară, dar continuă să tacă.

– Nu-i cerusem eu să vină acolo. Cred că ceva nu era tocmai în regulă cu ea. Acum... acum se odihnește în pace.

– A reușit s-o facă mai bine decât mine.

– Doar nu ai...

– Nu am mai încercat. Duc o existență prea cenușie,

pentru... Minner, vrei să-ți spun adevărul? Mă rog, un adevăr? Te așteptam.

– Nu aveai decât să-mi trimiți adresa!

– Nu era chiar atât de simplu. Trebuia să evit publicitatea. Acum însă sunt fericită că ai ajuns aici. Am atâtea lucruri să-ți povestesc!

– De exemplu?

– Chalk n-o să mă ajute să-mi recapăt copiii. M-am informat unde trebuie. Nu ar putea, nici dacă ar vrea – și nu vrea. Era numai o simplă minciună ca să mă oblige să fac ceea ce am făcut.

Pleoapele lui Burris se zbătură insesizabil.

– Adică să-mi ții companie? Asta ai vrut să zici, nu?

– Exact. Nu îți voi mai ascunde nimic, zombi ce ești. De altfel, cred că ești la curent cu toate, într-o măsură mai mare sau mai mică. Dacă aș fi devenit amanta ta, mi-ar fi înapoiat copiii. Ăsta era târgul. Eu mi-am ținut promisiunea. Chalk însă nu.

– Știam că fusesei cumpărată, Lona. Și cu mine se întâmplase același lucru. Și mie mi s-a oferit o recompensă, cu condiția să revin la lumina zilei și să încerc o aventură interplanetară cu o anumită față.

– În schimb, urma să-ți dea un trup nou?

– Da.

– O să ai parte de el, la fel cum am avut și eu parte de copii mei, replică Lona pe un ton hotărât. Ce e, ți-am sfărâmat vreo speranță? Dar e evident că infamul acela de Chalk te-a înșelat și pe tine, ca și pe mine.

– Mi-am dat și eu seama. Proiectul de transfer nu va putea fi realizat mai devreme de 20 de ani. Chalk mi-a spus

că ar fi vorba doar de cinci ani. Şi poate că nu vor reuşi să rezolve niciodată problemele pe care le-ar putea ridica operaţia. E posibil să grefezi un creier într-un alt corp şi să îl menţii în viaţă, dar... cum să-ţi spun? Sufletul nu e acolo. Rezultatul e un zombi. Şi Chalk ştia asta când mi-a propus schimbul.

– Şi-a avut idila dorită, iar noi... n-am primit nimic.

Lona se ridică de pe pat şi începu să se plimbe prin cameră cu mâinile strânse la piept. Când ajunse înaintea micului cactus din căuşul de sticlă fumurie, cadoul pe care i-l făcuse pe vremuri lui Burris, se opri o clipă şi-i mângâie lobii spinoşi cu vârful degetelor. Abia atunci astronautul păru să-şi dea seama de prezenţa în încăpere a plantei şi încercă o stare de mulţumire asemănătoare cu aceea pe care o ai când regăseşti un vechi prieten.

– Ai idee de ce ne-a făcut cunoştinţă, Minner?

– Era vorba de un act publicitar care l-a făcut să câştige enorm. Să pretindă că a smuls disperării două suflete distruse, că le-a convins să revină la viaţă, chiar şi numai parţial, să-şi facă o reclamă zgomotoasă şi...

– Nu, Chalk e un tip mult prea bogat pentru a se mai putea preta la aşa ceva. Îşi râde în barbă de profitul material.

– Nu înţeleg. Atunci care era scopul?

– Un individ, pe care-l ţine în suita lui, Melangio, un sărman cu duhul, m-a făcut să întrevăd adevărul. Cred că îl cunoşti pe Melangio, omul-calculator, probabil că l-ai văzut la televizor. Chalk îl foloseşte la anumite spectacole.

– Nu l-am văzut.

– L-am cunoscut cînd am fugit de pe Titan. Era în

palatul lui Chalk. Întîmplarea face uneori ca adevărul să ne vină de pe buzele unui idiot. Mi-a spus că Chalk se hrăneşte cu emoţii. Frica, durerea, gelozia, necazul îi sunt alimentele. Creează situaţii din care să rezulte aceste sentimente şi le exploatează ca un vampir. Cazul nostru, nu? A pus în legătură două persoane atât de distruse, încât fericirea le era pe veci distrusă, şi a asistat apoi la suferinţa pe care şi-au provocat-o. S-a hrănit din ea. I-a golit ca pe nişte recipiente.

Burris o privi uluit.

– Chiar şi de la distanţă? Putea să ne manipuleze astfel când eram pe Lună Tivoli? Sau pe Titan?

– Îţi aduci aminte? După fiecare din certuri, rămâneam epuizaţi, extenuaţi complet. De parcă ne-am fi pierdut tot sângele. De parcă am fi îmbătrânit brusc mai multe secole.

– Adevărat, murmură Burris.

– Ei bine, Chalk era vinovatul. Lipitoarea sentimentală. Ştia că în clipele acelea ne uram şi exact asta îi şi trebuia.

– Aşa că toate promisiunile lui erau false. Minner oftă. Eram păpuşile, era păpuşarul. Asta, cu condiţia ca tot ceea ce ai fi spus să fie adevărat.

– Eu ştiu că e adevărat.

– Da, dar adevărul tău se întemeiază pe vorbele unui idiot.

– Un idiot foarte înţelept, Minner. Gândeşte-te, te rog. Gândeşte-te la tot ce ţi-a spus Chalk şi la tot ce ni s-a întîmplat. De ce crezi că Eliza aştepta mereu în culise, gata pregătită să se repeadă la tine? Nu crezi că totul fusese pus la punct mai dinainte, că făcea parte dintr-un plan al cărui

scop era să mă înfurie? Eram strîns legaţi unul de altul prin particularităţile noastre... prin ura noastră. Şi Chalk se adăpa cu înghiţituri mici, plescăind de plăcere.

Burris rămase un timp gânditor, privind-o impasibil. Brusc, fără să spună vreun cuvânt, se repezi la uşă, o deschise smucit, ieşi pe culoar şi se aruncă asupra cuiva. Lona nu pricepu despre ce era vorba decât atunci când reapăru cu Aoudad, care se zbătea ca un drac în cristelniţă.

– Eram sigur că nu poţi fi departe, şuieră Burris. Hai, dă-ţi osteneala şi intră. Ne-ar face plăcere să avem o mică discuţie împreună.

– Mai bine lasă-l, Minner, interveni Lona speriată. Nu e decât un instrument.

– O să ne răspundă la câteva întrebări. Nu, Bart?

Aoudad îşi umezi buzele cu limba. Privirea-i înfricoşată i se plimba de la unul la altul.

Lovitura pe care i-o trase Burris a fost atât de rapidă, încât nici Lona şi nici Aoudad nu o văzură venind. Numai capul acestuia din urmă porni spre înapoi, ca din puşcă ,şi se izbi surd de zid. Astronautul nu-i dădu ocazia să se apere. Sub grindina de izbituri care se abătu asupra sa, Aoudad se agăţă, ametit, de zid. În cele din urmă, se prăbuşi cu ochii încă deschişi şi cu faţa plină de sânge.

– Acum, o să putem vorbi în linişte despre Duncan Chalk, zise Burris.

***

Aoudad dormea ușor atunci când părăsiră încăperea. Mașina sa aștepta la scară. Burris se așeză la comenzi și porniră în direcția sediului social a lui Duncan Chalk.

– Am făcut o greșeală încercând să redevenim ceea ce am fost înainte, îi zise el încet Lonei. Suntem de fapt propria noastră esență: eu – astronautul mutilat, tu – fata cu o sută de copii. Ne-am înșelat încercând să fugim de propria noastră condiție.

– Chiar dacă scăparea se dovedise posibilă.

– Chiar dacă ea era posibilă. Într-o zi o să-mi dea altă lovitură și nu voi spune nu. Cu ce voi fi mai fericit atunci? Voi pierde și ceea ce am acum, fără să primesc nimic în schimb. Mă voi pierde pe mine însumi. Poate că-ți va face doi copii cadou. Dar cum ar rămâne cu ceilalți 98? Ceea ce s-a făcut, s-a făcut. Esența ta te-a absorbit și a mea la fel. Ai înțeles sau ți se pare puțin cam neclară explicația?

– Dacă înțeleg bine, vrei să spui că trebuie să încercăm să ne acceptăm exact așa cum suntem?

– Exact. Adică să nu mai fugim unul de altul, să nu ne mai certăm.

– Dar ceilalți... cei normali...?

– E vorba de un duel între ei și noi. Ei ar vrea să ne stăpânească. Să facă din noi atracții de bâlci. Trebuie să ne împotrivim, Lona.

Ajunseseră. Mașina luă o curbă, încetini și se opri în fața clădirii scunde, cu fațada oarbă. Coborâră, se priviră o clipă în ochi și intrară.

Desigur, desigur, domnul Chalk o să-i primească. Dacă sunt amabili să aştepte câteva clipe în sală...

Se aşezară pe fotolii alăturate şi prinseră să aştepte, încercând să nu se privească. Lona ţinea între mîini vasul de sticlă cu micul cactus. Era singurul lucru personal pe care şi-l luase cînd părăsise locuinţa. Stăteau fără gânduri în obiectele gonflabile, mulţumiţi că li se îngăduia o clipă de odihnă.

– Să ne lăsăm spaima ca pe un glonţ... e singura noastră armă, murmură Burris. Nu avem altă soluţie.

Brusc, în celălalt capăt al sălii îşi făcu apariţia Leontes d'Amore.

– Domnul Chalk este gata să vă primească, anunţă.

Urmă cătărarea fără sfârşit pe treptele de cristal. Urcuşul către tronul din înalturi, pe care se lăfăia obezul.

– Tu, Lona? Şi Burris? Din nou împreună?

Chalk izbucni într-un râs tunător, bătându-se cu palmele peste burtă. Apoi mâinile i se încleştară pe coloanele zvelte care-i susţineau pulpele.

– Te-ai hrănit bine din nou, Chalk? întrebă Burris senin.

Hohotul de râs se întrerupse brusc. Se ridică, încordat până în vârful unghiilor. Ai fi putut zice, privindu-l din profil, că era chiar zvelt, pregătindu-se s-o ia la fugă.

– Începe să se facă târziu, reluă Lona firul discuţiei. Ţi-am adus cina, Duncan.

Erau chiar în faţa lui. Burris înlănţui cu braţul talia fină a însoţitoarei sale. Buzele lui Chalk se întredeschiseră, dar nici un sunet nu ieşi dintre ele, iar mâna încremeni mai înainte de a fi atins butonul de alarmă al biroului. Îşi privea degetele răsucite, depărtate unul de altul.

– Iată o mică mostră de prezent, împreună cu toate complimentele şi toată dragostea noastră, adăugă Burris.

Emoţiile lor împreunate se repeziră asupra sa, asemeni unei săbii scânteietoare. Chalk nu se putu opune forţei torentului: începu să se clatine, de la stânga la dreapta, ca un copac în furtună. Colţurile gurii îi tremurau şi un fir subţire de salivă îi cobora încet pe bărbie. În trei rânduri capul îi fu aruncat cu brutalitate îndărăt. Îşi încrucişa şi îşi desfăcea braţele, aidoma unui robot defect.

Burris o strângea la piept pe Lona cu atâta forţă, încât aproape că îi zdrobea coastele.

Oare flăcări pîrâitoare să fi fost sclipirile acelea care începuseră să joace pe biroul lui Chalk? Râuri de electroni, deveniţi dintr-o dată vizibili, să fi pornit uluitorul proces de combustie în faţa lui, împrăştiind jerbe verzui de lumină? Sub asaltul neîndurător al urii celor doi, Chalk, în imposibilitatea de a face vreo mişcare, se consuma pe el însuşi, aidoma unei lumânări. Absorbea prin toţi porii această dezlănţuire de energie emoţională, dar nu mai reuşea s-o digereze. Arăta încă şi mai gras ca de obicei, iar ochii-i luceau pe faţa plină de sudoare.

Nici măcar un cuvânt nu fu schimbat în cursul acestui dialog mut.

Înghite-mă, balenă albă! izbeşte apa cu coada ta puternică şi întunecată.

Piei, Satană!

Vino, Faust şi aprinde-mi rugul...

Iată ştirile cele bune din partea marelui Lucifer.

Brusc, Chalk se prăbuşi peste fotoliu. Ieşind din starea de paralizie, începu să izbească biroul cu braţele sale umflate. Se scălda în sângele Albatrosului. Tremura,

tresărea și din nou tremura. Strigătul pe care-l scoase în cele din urmă nu mai fu decât un slab suspin ieșind dintr-o gură rămasă căscată. Când înțepenea ca o statuie, când vibra asemenea unei corzi de chitară în chiar ritmul distrugerii sale.

Apoi, încetul cu încetul, uriașul corp păru să se liniștească. Ochii i se mai rostogoleau încă în orbite, dar buzele îi erau deja moi și livide. Umerii masivi îi căzuseră, iar obrajii atârnau flasci.

Consummatum est. Conturile s-au încheiat!

Cei ce-și folosiseră psihicul ca pe o armă și cel care suferise atacul acestela stăteau acum neclintiți. Ultimul nu avea să se mai miște niciodată. Burris își reveni cel dintâi Simplul fapt de a respira i se părea un efort. Să-și miște buzele și limba era o muncă sisifică. Se răsuci greoi. Încet-încet membrele îi reveneau la viață. Își puse palma pe umărul Lonei care aștepta încremenită, palidă ca o moartă. Dar, de îndată ce o atinse, își recăpătă întreaga energie de parcă un arc invizibil i-ar fi pus în mișcare resortul invizibil al sufletului.

– Ar fi bine să nu mai întârziem pe aici, spuse ea cu voce șoptită.

Ieșiră încet, abia târându-se ca doi bătrâni. Pe măsură ce coborau, treptele de cristal, tinerețea și vigoarea puneau din nou stăpânire pe ei. Probabil că nu își vor regăsi în întregime puterile decît după trecerea mai multor zile, dar, în tot cazul, aveau certitudinea că nici un vampir nu o să-i secătuiască de emoții de acum înainte.

În afara clădirii nu-i aștepta nimeni.

– Iată o mică mostră de prezent, împreună cu toate complimentele și toată dragostea noastră, adăugă Burris.

Emoțiile lor împreunate se repeziră asupra sa, asemeni unei săbii scânteietoare. Chalk nu se putu opune forței torentului: începu să se clatine, de la stânga la dreapta, ca un copac în furtună. Colțurile gurii îi tremurau și un fir subțire de salivă îi cobora încet pe bărbie. În trei rânduri capul îi fu aruncat cu brutalitate îndărăt. Își încrucișa și își desfăcea brațele, aidoma unui robot defect.

Burris o strângea la piept pe Lona cu atâta forță, încât aproape că îi zdrobea coastele.

Oare flăcări pîrâitoare să fi fost sclipirile acelea care începuseră să joace pe biroul lui Chalk? Râuri de electroni, deveniți dintr-o dată vizibili, să fi pornit uluitorul proces de combustie în fața lui, împrăștiind jerbe verzui de lumină? Sub asaltul neîndurător al urii celor doi, Chalk, în imposibilitatea de a face vreo mișcare, se consuma pe el însuși, aidoma unei lumânări. Absorbea prin toți porii această dezlănțuire de energie emoțională, dar nu mai reușea s-o digereze. Arăta încă și mai gras ca de obicei, iar ochii-i luceau pe fața plină de sudoare.

Nici măcar un cuvânt nu fu schimbat în cursul acestui dialog mut.

Înghite-mă, balenă albă! izbește apa cu coada ta puternică și întunecată.

Pici, Satană!

Vino, Faust și aprinde-mi rugul...

Iată știrile cele bune din partea marelui Lucifer.

Brusc, Chalk se prăbuși peste fotoliu. Ieșind din starea de paralizie, începu să izbească biroul cu brațele sale umflate. Se scălda în sângele Albatrosului. Tremura,

tresărea și din nou tremura. Strigătul pe care-l scoase în cele din urmă nu mai fu decât un slab suspin ieșind dintr-o gură rămasă căscată. Când înțepenea ca o statuie, când vibra asemenea unei corzi de chitară în chiar ritmul distrugerii sale.

Apoi, încetul cu încetul, uriașul corp prinse să se liniștească. Ochii i se mai rostogoleau încă în orbite, dar buzele îi erau deja moi și livide. Umerii masivi îi căzuseră, iar obrajii atârnau flasci.

Consummatum est. Conturile s-au încheiat!

Cei ce-și folosiseră psihicul ca pe o armă și cel care suferise atacul acestela stăteau acum neclintiți. Ultimul nu avea să se mai miște niciodată. Burris își reveni cel dintâi Simplul fapt de a respira i se părea un efort. Să-și miște buzele și limba era o muncă sisifică. Se răsuci greoi. Încet-încet membrele îi reveneau la viață. Își puse palma pe umărul Lonei care aștepta încremenită, palidă ca o moartă. Dar, de îndată ce o atinse, își recăpătă întreaga energie de parcă un arc invizibil i-ar fi pus în mișcare resortul invizibil al sufletului.

– Ar fi bine să nu mai întârziem pe aici, spuse ea cu voce șoptită.

Ieșiră încet, abia târându-se ca doi bătrâni. Pe măsură ce coborau, treptele de cristal, tinerețea și vigoarea puneau din nou stăpânire pe ei. Probabil că nu își vor regăsi în întregime puterile decît după trecerea mai multor zile, dar, în tot cazul, aveau certitudinea că nici un vampir nu o să-i secătuiască de emoții de acum înainte.

În afara clădirii nu-i aștepta nimeni.

Venise noaptea. Iarna de-abia se petrecuse și orașul dormea cufundat sub bruma cenușie a serii de primăvară. Aerul era încă rece, dar nici unul dintre ei nu tremura.

– Lumea asta nu-i făcută pentru noi, oftă Burris.

– O să ne devoreze până la urmă, așa cum a mai încercat.

– L-am învins pe Chalk, dar nu o să putem învinge lumea întreagă...

– Încotro mergem?

Burris ridică ochii spre cer.

– Vino cu mine pe Manipool. Ca-n povestea cu vizita de politețe făcută diavolilor...

– Chiar vorbești serios?

– Da. Vrei să vii?

– Da.

Se îndreptară spre mașină.

– Cum te simți, acum, că ai luat această hotărâre, Lona?

– Foarte obosită. Atât de dărâmată, încât de-abia mă târăsc. Dar mă simt vie și ăsta e lucrul cel mai important. Mai vie ca niciodată. Știi, Minner, e pentru prima oară că mă simt atât de vie...

– Și eu la fel.

– Corpul... te face să suferi, nu?

– Acum cred că-l iubesc.

– În ciuda suferinței?

– Din cauza ei. Este singura dovadă că sunt viu. Că încerc senzații. Ca orice ființă vie.

Se răsuci către ea și-i luă cactusul din mâini. Chiar în acea clipă printr-o spărtură în norii aleși se iviră câteva

stele îndepărtate. Razele lor slabe se încurcară printre spini, poleindu-i cu argint.

– Să fii viu... să încerci senzații, fie ele și dureroase... ăsta e cel mai important lucru din lume, Lona!

Smulse o bucată dintr-un braț al plantei și o îndesă în palma femeii. Spinii se înfipseră adânc în carne și ea tresări violent. Imediat, pe pielea lucioasă luciră câteva minuscule picături de sânge. La rândul său, Lona rupse o altă bucată din partea opusă și îl supuse pe Burris aceluiași tratament. Nu fără să se chinuie puțin, deoarece pielea lui Minner era rezistentă, dar, în cele din urmă rezultatul se dovedi identic. Când picurii de sânge își făcură apariția, Minner surâse larg. Apucă palma însângerată a femeii și o duse la buze. Ea făcu același lucru cu a lui.

– Sângerăm, murmură ea. Sângerăm, adică avem senzații. Adică trăim.

– Durerea este cel mai bun învățător. Și cel de pe urmă, răspunse Burris.

Lăsară cactusul pe pavajul de sticlă și se îndreptară, mână, în mână către mașină.

Sfârșit

Cuprins

5 – Cântecul neuronilor
17 – Pe pământ ca și în ceruri
27 – Rumori subterane
34 – Copilul furtunii
45 – În care apar Chalk și servitorul său
50 – Moartea e cea care mă trage de urechi
55 – Stabat mater dolorosa
65 – La început era verbul
79 – O livră de carne
82 – Ca doi rătăcitori prin noapte
90 – Nici urmă de furie în iad
104 – Aurora la degetele trandafirilor
109 – Și totuși, fericirea...
115 – Căsătoria sufletelor
122 – Bufniței îi era frig, în ciuda penelor
129 – Înlăturați aceste atele
135 – Târgul cu jucării
152 – Grădina supliciilor

174 – După noi, Dumnezeul sălbatic…
178 – Şi vom fugi mereu către Sud
190 – Şi detestabila melancolie
208 – Muzica sferelor
222 – Lacrimile lunii
235 – Sub gheţurile nopţii
254 – Paznicul Graanului
264 – Să plângi? De ce să plângi?
272 – Dona mobis pacem

În colecția ALBEDO

au mai apărut:

H.G. WELLS

Războiul lumilor

RAY BRADBURY

Cronici marțiene

în curînd,

ROGER ZELAZNY

HARLAN ELLISON

Viziuni apocaliptice

Tiparul executat sub comanda 50 396
Pregătirea formei şi imprimarea
R.A.I. „Coresi"
Piaţa Presei Libere, 1, Bucureşti
ROMÂNIA

COLECTIA

ALBEDO

JOC CRUD

Lona Kelvin: o orfană naivă .
Are şaptesprezece ani şi este
mamă a o sută de copii.

●

Minner Burris: un astronaut.
Corpul său dezmembrat a fost
refăcut de către extratereştri
anumite organe i-au fost înlocuite
cu proteze, altele cu elemente ale
unor fiinţe din alte lumi.

●

Duncan Chalk: un vultur ticălos.
El se hrăneşte cu emoţiile bărbaţilor
şi femeilor, cu fricile, cu durerile, cu
crizele lor de furie.
Corpul său enorm devorează cu satisfacţie
milioane de tragedii umane, pe care le
programează cu minuţiozitate.

●

Lona Kelvin, Minner Buris,
Duncan Chalk: eternul triunghi.
Dar un triunghi unde groaza
venită din alte spaţii înlocuieşte
orice alt sentiment.

ISBN 973-97269-0-9

EDITURA
GRAPHIS

Lei 3400
T.L. 68

3468 lei